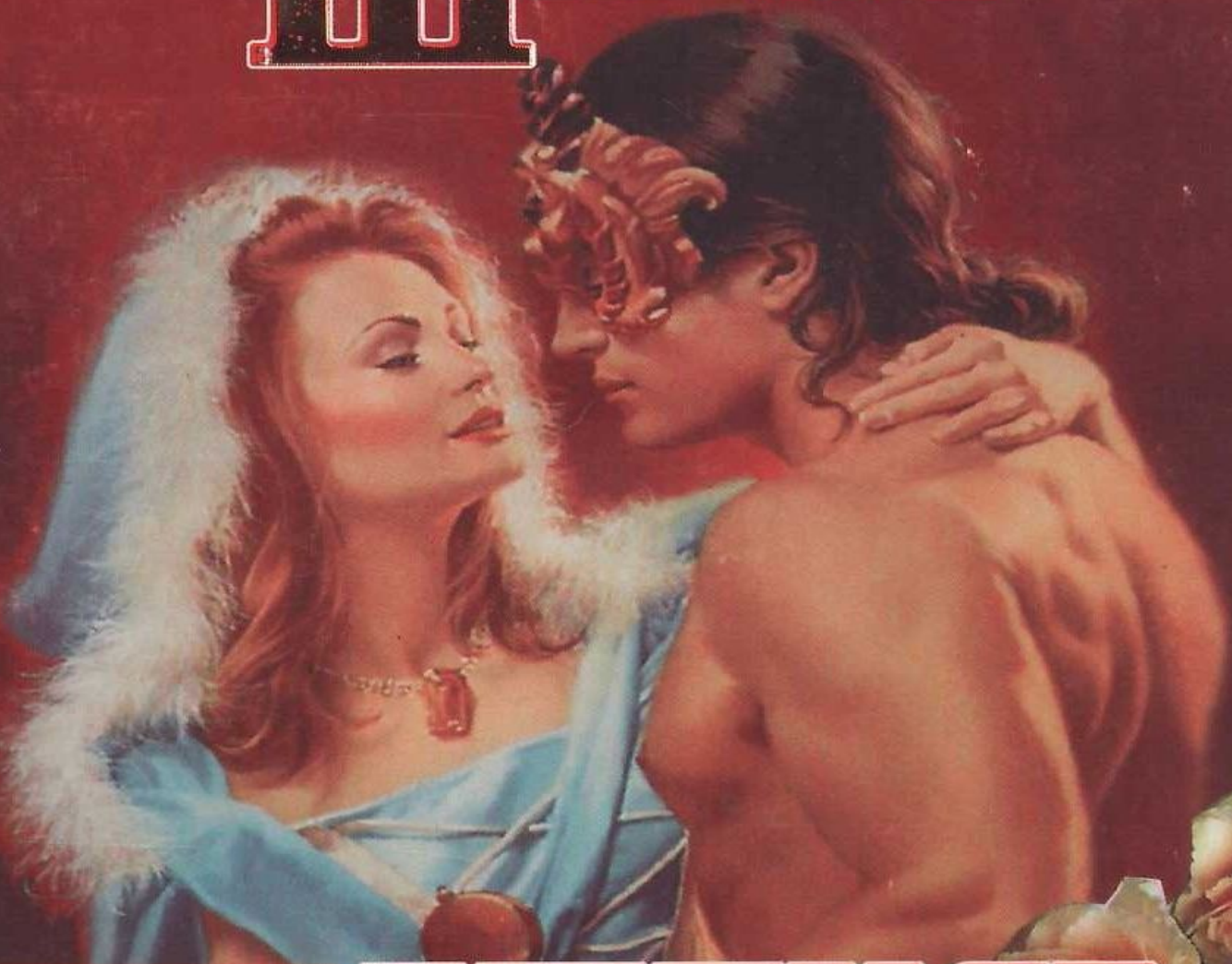

КОЛИН ШАНЬН

р
о
м
а
н
т
и
ч
н
и

в
р
е
м
е
н
а

И ЕЖИЦАТ ЗВЯР

КАЛАЗАНОВ 402.047 - 1999

КОЛИЙН ШАНЪН НЕЖНИЯТ ЗВЯР

Превод: Христина Симеонова

chitanka.info

Воден единствено от мисълта да отмъсти за смъртта на баща си, Дрейк Херик довежда до пълно разорение семейството на красивата благородничка Калиста Ралей. Но много скоро тя разбира, че зад драконовската маска на заклетия ѝ враг се крие уязвим и дълбоко наранен човек. Когато жадният за нежност тайнствен непознат я завлича сред приказния разкош на своето леговище, красавицата ще трябва да разчита не само на съобразителността, но и на една голяма любов, която ще укроти звяра...

ПОГЛЕДЪТ НА ДРАКОНА

— Знаеш какво искам.

И отново този поглед — продължителен, собственически.

— Има някои неща, които дори злият Дракон не може да притежава. Колко патетично, че мъж с твоето положение трябва да падне така ниско и да се пазари. Ако не те намирах толкова жалък, може би почти щях да те съжалявам.

Съскането на дъха му беше единственото предупреждение, преди да изпита истинската сила на драконовия гняв. Яростните думи се изсипаха от устата му като пламъци:

— Съжалявай ме, ругай ме, мрази ме дори, но не можеш да направиш нищо, освен да забавиш онова, което стана неизбежно онази нощ. Не е необходимо да се пазаря, дори да те насилвам, защото ти сама доказва това в ръцете ми. Ще дойдеш при мен, и то съвсем скоро. И не защото си принудена да го направиш, а защото ще го поискаш.

ГЛАВА 1

В последната нощ на Калиста Ралей в единствения дом, който някога бе имала, тя се събуди, за да разбере, че кошмарът е действителност — той бе дошъл.

В първия момент успя да потисне тревогата си. През последната година ѝ бе станало навик да се събужда с ускорен пулс и пресъхнала уста, преживявайки отново ужаса, който нямаше име и лице.

Седна в леглото, стиснала завивките.

— Кой е?

Тишина. Взря се в тъмнината. От устата ѝ излизаше пара. Размърда се на твърдия дюшек. През последния месец тук нямаше слуги, които да изтупват леглата, дори да готвят. Беше сама в къщата, заедно с болния си втори баща и пияния си полубрат. Все пак Цербер, нейният мастиф, пазеше вратата. Калиста се послуша, но не го чу да лае.

Какво я бе събудило?

Вятърът свиреше навън и стенеше из празните коридори. Утре щяха да продадат и леглата си, нищо чудно, че нервите ѝ бяха опънати до краен предел.

Погледът ѝ се спря върху завесите, които се люлееха като изгубени души в тъмнината. Зад тях лесно би могъл да се скрие човек. Дали този... звяр се спотайва там, готов да осъществи отмъщението си.

— Глупости! Никакви глупави романи повече, моето момиче. — Звукът на собствения ѝ глас сякаш я поуспокои.

Отново дрънчене на някой отворен капак на прозорец. Калиста дръпна завивката до носа си и затвори очи. Трябваше да си почине, за да е готова за преместването в наетата малка къща утре. Трябваше да успее. Беше добра в това отношение, помисли си горчиво. Беше се научила на това, докато имението, принадлежало на рода на майка ѝ в продължение на десет поколения, се рушеше пред погледа ѝ.

Бившето ѝ имение, поправи се мрачно тя. Пламтящи образи на дракони, бълващи огън, и рицари, размахващи мечове, водеха една безкрайна битка в съзнанието ѝ.

Само ако можеше да се изправи пред мъчителя им. Сигурно звярът, който прогонваше съня ѝ, щеше да се окаже обикновен човек, след като се разкрие. Но вторият ѝ баща отказваше да сподели с нея съмненията си относно самоличността на врага им.

Но и не успяваше да скрие страха в очите си...

Дори и тази вечер спориха по този въпрос.

— Калиста — каза той в празния сега кабинет, — той ме мрази прекалено много, за да наблюдава страданието ми отдалеч. Ще дойде. Скоро. Всъщност очаквам с нетърпение появата му.

Калиста се бе изненадала от собственото си самообладание, докато слагаше подноса с вечерята на пастрока си върху една щайга. Беше сготвила супата от последните останали зеленчуци и от пилешкото, което един мил съсед ѝ бе дал. Беше разпределила кокошката така, че да им стигне за цяла седмица. Но сега дори костите бяха голи.

Тя сложи внимателно лъжицата до нащърбената чиния.

— Може би предупреждението ти ще има по-голяма полза, ако ми кажеш някакво име.

Хенри Албърт Стантън, граф Суонлий, блъсна подноса. Щайгата се обърна, подносът падна на земята. Супата се разплиска по мраморния под.

— Не мога да ям тази помия. И прасе не би я докоснало, камо ли благородник.

Тя се втренчи в него.

Той отпусна уморено глава назад.

— Единственият човек, който ме мрази достатъчно, за да ни причинява това, е мъртъв. Или поне така се твърди.

— Аз съм на двайсет и две и съм достатъчно голяма, за да ми спестяваш подобни неща. Кой беше... или е... този мъж?

Той извърна поглед и се загледа в огъня. Напудрената му перука изглеждаше смешно над смъкнатите рамене. Известната Жълта роза блестеше върху иглата му за вратовръзка. Безценният канарено жълт диамант беше голям колкото слива. Той никога не би го продал, дори и да умираха от глад.

Как би могла да го обвинява? Знаеше, че пази камъка, откакто, още съвсем млад, го е донесъл от Индия. Диамантът беше много поценен от хилядите лири, за които можеше да се продаде, въпреки мръсните тайни, които се мълвяха за придобиването му.

Тя погледна към смарагда на своя пръст и си помисли за любимия си кон, Парис. Не би могла да го продаде. Не още. Поне имаха къде да живеят. Но как можеше да помогне на семейството си да се измъкне от това дяволско положение, ако пастрокът ѝ настояваше да я предпазва, спестявайки ѝ тайната.

Молбите ѝ не бяха помогнали досега, затова тя не каза нищо повече. Ако се нападаха един друг, това щеше да бъде в негова полза, не в тяхна. Тя коленичи и вдигна чинията и дървената лъжица.

Пастрокът ѝ удари с отворена длан дървената щайга.

— Проклет да е нещастната му душа! Ще си плати за всичко това.

Калиста сложи приборите върху подноса.

— Бих си помислила, че ти е омръзнало да си отмъщаваш.

Графът погледна към събраните в спуканата купа кости.

— Проклет да е, само това ни остави — кости.

Калиста въздъхна и се насили да вземе собствената си лъжица. Поне един член от семейството трябваше да проявява здрав разум. И както обикновено, това беше тя.

— Какво си направил, че някой да те намрази толкова много, че да те преследва така? Теб и компанията.

— Не знам, казвам ти. Между другото, Британската Източно индийска компания няма голяма полза от бившите си работници. Щом се разболях и вече не бях в състояние да управлявам онези проклети езичници, дните ми бяха преброени.

— Но богатството ти — не. Нито пък моето. — Калиста прехапа устни, съжалявайки за забележката си. Той не беше пропилял тези пари, те се бяха стопили след намесата на човек колкото влиятелен, толкова и зъл.

Бледата благородническа ръка на графа стисна халата.

— Всеки може да направи лоши инвестиции. Особено когато са толкова съблазнителни.

Калиста дояде супата си.

— Единственото, което трябва да решим, е какво ще правим отсега нататък.

Хенри погледна джобния си часовник.

— Проклет да е този хлапак, къде ли е?

Калиста се вцепени.

— Предполагам, няма да се съгласиш с идиотското хрумване на Саймън!

— Ако можем да увеличим парите, това сигурно ще помогне. Евентуално. Никога не съм виждал по-добър картоиграч от теб. С твоята външност ще привлечеш, когото искаш на нашите маси в Лондон.

Калиста изпъна рамене, после взе подноса и го вдигна пред себе си като щит.

— Няма да участвам в подобно нещо. И определено няма да продам Парис, за да ти помогна за такова скандално начинание. Майка ми би се обърнала в гроба, ако ме види на подобно място.

— Оцеляването едва ли е „скандално начинание“ — отвърна той. — Как мислиш, би се почувствала майка ти, ако ни види да живеем в кочина, оставени на милостта на човека, който ни унищожи. Проклет да е, кара ни да живеем като селяни! Но това ще стане само през трупа ми! — Тъмните му очи горяха като въглени.

Калиста го изгледа тъжно. Болестта и грижите бяха изличили красотата, която бе предал на Саймън. Носът му сега приличаше повече на човка, отколкото на римски профил. Високите му скули и пълна долна устна бяха единственото, останало от гръцкия бог, завъртял главата на майка й, карайки я да се откаже от годеника си — Брайън Кимбал.

Неспособна да продължава този безкраен спор, Калиста отнесе подноса обратно в кухнята, търсейки отново в оскъдните си познания за миналото причината за нещастията си в настоящето. Семейство Ралей одобрявали Кимбал — Брайън Кимбал бил вдовец с малък син. Така останалото без майка момче и Калиста, която нямала баща, щели да получат родителя, който им липсвал. Майката на Калиста, Мери, не се противопоставяла на подобна сватба, тъй като и без това не очаквала някога да се влюби в някого така, както в бащата на Калиста — буен младеж, загинал, карайки пощенския дилижанс по пътя за Дувър, в опит да спечели бас.

Страст към комара, помисли мрачно Калиста, която и тя имаше...

Както и да е, когато Кимбал представил годеницата си на Хенри, най-добрия си приятел от годините, прекарани в служба за Източно индийската компания, животът — и любовта — отново се възродили в сърцето ѝ. Мери и Хенри се оженили тайно. Кимбал се закълел да унищожи Хенри. Взел със себе си десетгодишния си син и отново се върнал в Източно индийската компания, но загинал в битка с пирати. Мълвата твърдеше, че пиратското нападение било организирано от съперник на компанията, но така и не се намерили доказателства за това.

Калиста бе научила за този стар скандал от един свой братовчед. Никога не бе и допускала, че пастрокрът ѝ, който беше любящ съпруг и баща, е способен на подобно нещо, както говореха някои.

Но сега, останала сама в тъмнината, въпросът се върна — ако Кимбал е мъртъв, кой тогава беше врагът им?

Скръзьц...

Калиста подскочи.

Този звук идваше отвътре!

Отметна завивките. Пастрокрът ѝ се е събудил от бурята и сигурно е слязъл долу за още дърва. Това беше всичко. Нямаше за какво да се тревожи.

Калиста запали свещта до леглото си. Може би сега, в тъмнината на нощта, той ще ѝ даде отговорите, които досега бе отказвал да ѝ каже. Ако младостта на Хенри бе провалила по някакъв начин бъдещето им, тя имаше право да знае защо. Ужасът в очите му доказваше, че той най-малко подозираше кой е мъчителят им.

Тя обу чехлите си и се наметна с халата. Свещта светеше слабо, а когато отвори вратата, пламъкът се олюля. Тя спря и го прикри с ръка. Тръгна бавно по коридора. Всяко скърцане на старите дъски я стряскаше.

— Не...

Тази единствена приглушена дума я накара да спре. Това беше гласът на Хенри. Слаб и заглъхнал. Мили Боже, сигурно е закъсняла!

Тя измина тичешком оставащите няколко стъпки до вратата, без да обръща внимание, че халатът ѝ се разтвори. Бравата беше леденостудена под треперещите ѝ пръсти. Тя отвори рязко вратата и влетя вътре, вдигнала високо свещта. Течението от отворения прозорец

я изгаси веднага. Все пак фенерът до леглото осигуряваше някаква светлина.

Вълшебният златен кръг обаче беше прекалено слаб, за да победи тъмнината. Кошмарите ѝ оживяха. Свещта се изплъзна от вцепенената ѝ ръка.

Някой... Нещо... се бе надвесило над втория ѝ баща, някаква безформена ръка затискаше устата на Хенри. Тя видя превит гръб, облечен в черно кадифе, чу дълбок глас да заплашва:

— О, не, скъпи мой Хенри, няма да те убия. Това е прекалено бързо, прекалено милостиво. Страданията ти едва сега започват. Ще живееш така, както живях аз, благодарен за милостинята ти... ще ядеш това, което ядох аз, ще се биеш с плъховете за огризки...

Калиста инстинктивно отстъпи назад, за да доведе Цербер, но бе късно — течението тресна вратата.

Приведеният черен гръб се изправи. Тежкото кадифено наметало се завъртя около силните, обути в ботуши, крака. Калиста отчаяно търсеше зад гърба си бравата. Имаше чувството, че ако тази страховита Медуза я докосне, ще се превърне в камък.

Може би щеше да успее да избяга, ако пастрокът ѝ не се бе надигнал веднага щом ръката се махна от устата му, и извика:

— Бягай, Калиста!

Бравата щракна. Тя започна да отваря вратата, но вдигна очи като хипнотизирана. Писькът ѝ се спря в гърлото.

Гласът му, почти шепот, произнесе бавно името ѝ:

— А-а, Каллиста...

Само след миг звярът — защото не можеше да определи по никакъв друг начин съществуването пред себе си — се метна върху нея. Огромната му дясна лапа блъсна вратата и остана там, до главата ѝ.

Тя се прилепи до дървото зад себе си, но той се притисна към нея. Топлината му би била успокояваща при други обстоятелства, но сега тя осъзнаваше единствено, че халатът ѝ се е разтворил и че това... същество е повече чудовище, отколкото човек. Усещаше копринената риза, триеща се в голотата на деколтето ѝ, а под коприната — силните мускули.

Първият поглед към маската на лицето му бе я ужасил, затова тя съсредоточи вниманието си върху черните косми, показващи се от разкопчаната му риза. Качулката на наметалото покриваше главата му

и цветът на косата му не се виждаше, но въображението ѝ се развихри. Нима нощта бе оживяла и е изпратила върколак, за да ги убие.

— Дай да те погледна. — Специална кожена ръкавица покриваше трите пръста на лявата му ръка. Нямаше палец и кутре. Кожата на Калиста настръхна, когато той вдигна брадичката ѝ.

Той се отмести леко. Калиста премига, когато благословената светлина започна да се бори с магията му, но зловещото му излъчване не изчезна, както се бе надявала. Тя преглътна, опитвайки се да преодолее паниката си.

Веднъж, в гората зад имението, бе срещнала гладен вълк. Още помнеше оголените му зъби, гръдното ръмжене. Някакъв инстинкт ѝ бе подсказал да не бяга. Бе останала на мястото си, втренчила поглед в пламтящите очи на вълка, след това се втурна напред, разперила ръце, като размахваше наметало и крещеше с всички сили. Вълкът се бе изплашил.

Само подобна тактика би могла да я спаси сега.

Маската не беше чак толкова страшна, като я разгледа човек. Но сега срещу нея не стоеше един обикновен вълк. Този хищник беше самотен, тайнствен. Силата и яростта му бяха легендарни. Кожената маска имаше формата на дракон. В дупката, където трябваше да бъде устата, се виждаха пълни мъжки устни. Стилизирани рога излизаха от сбръчканото чело. Процепите за очите бяха наклонени и там се виждаше само блед блясък, защото тези очи на свой ред също я изучаваха.

Пръстите ѝ се вкопчиха във вратата. Очакваше всеки момент да я изпепели огън, но първоначалният ѝ шок се стопи, когато се върна желязната ѝ воля. Стоеше, изпънала рамене, стиснала устни, вирнала брадичка. Беше ѝ отнел достатъчно и проклета да е, ако успееше да ѝ вземе и самоуважението.

Характери се проявяваха и преценяваха; в два мозъка и в две горди сърца се оформяше план за битка.

Калиста си помисли, че фонът на умиращата английска зима, която се гърчеше навън, е съвсем подходящ за сцената. Навсякъде ги заобикаляха смърт и унищожение.

Но зимата предшества пролетта. Тази мисъл ѝ върна силите и тя обмисли следващия си ход. Остротата на вниманието му ѝ беше

толкова позната и стомахът ѝ се сви от ужас. За хиляден път си пожела Бог да не я бе надарил толкова богато.

Но този път външният ѝ вид ѝ беше от полза. Той не би могъл да знае, че тя е достатъчно умна и достатъчно смела, за да го победи. Приличаше на древногръцка нимфа, както ѝ бяха казвали толкова много мъже. Погледна бързо към пастрока си, след това към машата до камината. Можеше единствено да се надява, че той има достатъчно сили. Той кимна разбиращо и започна бавно да се придвижва натам.

Калиста погледна право в тъмните дупки, където трябваше да бъдат очите на нападателя ѝ.

— Кой си ти и какво ти дава право да нарушаваш спокойствието ни?

Огромната му фигура се разтресе от подигравателен смях и тялото му се притисна още по-силно, почти интимно, към нейното. Този път тя не се вцепени, но ѝ се прииска да бе закопчала халата си.

— Тази вечер ще научиш първия си урок — аз не искам права. Аз ги създавам. — Трипръстата му ръка се плъзна надолу по шията ѝ, опасно близо до ръба на деколтето ѝ. Погледът му проследи движението.

Тя въздъхна с облекчение, когато той се отдръпна назад, за да я види по-добре. Трябваше да го изтърпи, за да даде достатъчно време на пастрока си. Почти беше стигнал. Тя прехапа устни, когато металът изскърца по камъка, когато Хенри вдигна машата, но Дракона беше прекалено зает с наблюдението си, за да забележи.

Тя беше висока и гъвкава, тънката ѝ талия и деликатните кости създаваха впечатление за слабост. Но ръцете ѝ имаха силата на ездач, изящното ѝ лице бе моделирано от чистотата, която само силният характер дава. Гъстите ѝ коси, разпилени до кръста, хвърляха отблясъци на златисто и червено, всеки кичур отразяваше хиляди оттенъци. Безстрашните ѝ очи компенсираха треперенето на коленете. Прозорците към душата ѝ, с формата на бадеми, бяха с някакъв необичаен нюанс на зеленото — цветът на огряно от слънцето езеро. Те напомняха на мъжете за пролетта и за живителната ѝ сила. Тъмни извити мигли обграждаха очите, а веждите ѝ образуваха идеални арки над тях. Кожата ѝ беше по-скоро с цвят на сметана, отколкото на слонова кост. Върху изящния ѝ нос имаше точно пет лунички.

Широките му рамене се надигнаха в доволна въздишка.

— Калиста. На гръцки — „най-красивата“. Майка ти е избрала подходящо име, но пък и ти много приличаш на нея. — Почти нежно, той махна един гъст кичур коса от бузата ѝ и го премести на светло, за да се наслади на играта на червено и златно.

Смелостта ѝ се стопи при това потвърждение на най-големите ѝ страхове. Дръпна косата си.

— Кой си ти? Откъде познаваш майка ми?

— Можеш да ме наричаш Дрейк.

Разбира се. Какво друго име би взел един дракон. *Продължавай да отвлечаш вниманието му.* Баща ѝ беше само на пет стъпки, босите му крака не вдигаха никакъв шум.

— Бих се обзаложила, че това не е истинското ти име.

— О, да, чувал съм и това за теб. За жена си била доста добра на карти. Ще те изпитам. Скоро.

Замъгленият му поглед отново се спря на деколтето ѝ.

Калиста прехапа устни, преодолявайки желанието да завърже халата си. Още две стъпки. Тя изтърси:

— Аз никога не губя.

— Никога е безплодно понятие, което западняците харесват. Що се отнася до губенето, пламъците на страданието и загубата каляват човешкия характер. — Той протегна ръка назад и без да се обръща, хвана Хенри. — Не трябваше да го правиш, скъпи мой Хенри.

Хенри падна и машата издрънча върху дъските на пода.

— Животно такава! — извика Калиста и го отблъсна от себе си, като едва осъзнаваше, че успя да го стори, само защото Дрейк ѝ позволи. Хвана Хенри за ръката и изсъска: — Изчезвай оттук! Получи си своя дял от плячката. Да се задавиш дано!

— Точно обратното. Много ми хареса. — Силните му бели зъби щракнаха няколко пъти.

Очите ѝ се разшириха и тя потрепери. Ръката му докосна гърлото ѝ. Изведнъж изпита усещането, че това не е ръката му, а зъбите му.

Хенри се изправи дотолкова, доколкото позволяваше схванатият му гръб.

— Аз имам приятели, копеле. Няма да ти се размине.

— Хубаво. Така плячката ще е още по-сладка, скъпи мой Хенри.

Яростта на Калиста прогони страха. Тя направи една крачка напред.

— Ако искаш война, тогава ще я имаш! Името ми все пак е Ралей, в края на краищата.

Хенри се опита да я дръпне назад, шепнейки отчаяно в ухото ѝ:

— Не. Точно това исках да избегна.

Но тя не го чуваше.

Широките му рамене отново се разтърсиха в смях.

— Чуйте го само малкото гълъбче. — Отново хлопна зъби. — Хмм, нямам търпение да разбера колко крехка и вкусна си.

От подигравката му Калиста се изчерви. Изкушаваше се да посегне към машата, но спокойната му стойка и кръстосаните ръце на тези огромни гърди я спряха. Неочакваното. Това беше номерът, който действаше при такива като него. Тя пъкна два пръста в устата си и изсвири дълго, пронизително.

Отговори ѝ силен лай. По стълбите се чу трополене.

Дрейк отпусна ръце, но не си направи труда да заключва вратата, както бе очаквала Калиста. Дълбокият му поклон беше странно грациозен за толкова огромен човек.

— Мога да съм вежлив, когато ми изнася. Това е твоят дом, милейди. За още една нощ.

Калиста трепна, когато тръгна към тях, но той ги подмина и се насочи към прозореца. Калиста се опули. Там нямаше тераса, а стаята беше на третия етаж. Цербер вече тропаше по коридора. Тя изсвири отново, за да го насочи.

Дрейк седна на перваза и за последен път се обърна към тях.

— Запомнете, заради самите себе си, че животът ми досега е зависил само от интелигентността ми. Скоро ще разберете, че опасността има едно качество — дава ти свобода. Нищо не може да те накара да рискуваш повече от мисълта, че нямаш какво да губиш.

Цербер се втурна през вратата. Спря, подуши въздуха, после изръмжа, оголвайки огромните си зъби. Черната му козина настръхна и грозната му муцуна на мастиф стана още по-грозна.

— Хвани го, момче! — извика Калиста.

Цербер се втурна напред.

Дрейк се обърна и се стопи в нощта.

Калиста и Хенри се спогледаха и бързо отидоха до прозореца. Дрейк беше увиснал на стената като прилеп. Калиста настръхна, но тогава видя въжетото, което се виеше под него. Когато краката му

докоснаха земята, той вдигна поглед към нея. Сливаше се с тъмнината и тя не видя много, но белите му зъби проблеснаха точно преди да ѝ прати въздушна целувка.

Тя промърмори нещо и тресна прозореца, като за малко не прищипа пръстите на Хенри.

— Ще си плати за това.

Хенри се строполи на леглото.

— Сега и ти ли искаш своя дял от плячката?

Тя се втренчи в него, после изведнъж въздъхна.

— Много глупава съм изглеждала, нали? Но признавам, че сега разбирам защо си готов на такава стъпка. Ще отворим този игрален дом, ще си върнем богатството и ще го изпратим при дявола, на когото толкова много прилича. Защо да му позволяваме да ни преследва безнаказано?

Пастрокът ѝ се облегна назад, дръпна завивките и скръсти доволно ръце на гърдите си.

— Това е моето момиче.

Косите на Калиста се развяваха около нея като огнен водопад, докато тя крачеше напред-назад, мърморейки:

— Номерът е да намерим слабото му място. Тази нощ не забелязах нищо подобно, но все пак трябва да има, поне едно. И аз ще го открия.

— Не си прави труда. Когато открих името му в документите, намерих за него всичко, което можах, но то съвсем не е много.

Калиста се обърна бързо.

— И защо се държеше така?

— Казах ти, че само подозирах. Казах също, че исках да те предпазя. Не исках да го виждаш. Какво щеше да направиш, ако ти бях казал, че Дрейк Херик, единственият собственик на „Херик Импортърс“, е човекът, който подозирам, че ме мрази.

Тя затаи дъх. Това име се носеше из Лондон като мълния. Херик се появи в Лондон преди около година и по същото време някой анонимно започна да изкупува дълговете им и последните им инвестиции започнаха да се провалят.

Много се шушукаше за Херик, но малко се знаеше, с изключение на факта, че се е върнал от Изтока богат като раджа. Смяташе се, че е англичанин по рождение. Беше купил най-хубавия хотел в Лондон,

както и място в новата стокова борса. Говореше се също, че има разнообразни интереси — в търговията, финансите, мините.

Значи това беше мъжът, който ги мразеше. Устата ѝ пресъхна от ужас, но дързостта ѝ бе предизвикана. Тя се усмихна.

— Разбира се, веднага ще трябва да отида в Лондон, за да се изправа срещу него.

— Точно така.

— И какво всъщност си открил?

— Съвсем малко. Хората, които работят за него, са доста мълчаливи. Отказват подкупи. Мисля, че са мотивирани повече от страха, отколкото от лоялност. Бизнес партньорите му знаят за него малко, като се изключи това, че е безмилостен, когато се ядоса, и притежава много добър инстинкт за бизнес. Никой не знае къде живее, още по-малко пък дали има семейство.

— Не е женен и много се съмнявам дали въобще има живи роднини.

Хенри вдигна любопитно вежди.

— Как, по дяволите, разбра?

— Защото женският инстинкт, ако позволиш, ми казва, че той е самотен като котарак и почти толкова мил. Очевидно не знае нищо за любовта, нежността и дори, подозирам, за щастието. — Гласът ѝ омекна и тя не можа да прикрие искрицата съжаление, която се промъкна в него.

Хенри премига разтревожен.

— А сега ме чуй добре. Този човек не е някой от наранените ти пилета или бездомни котета. Той е опасен. Отне ни имуществото, но ти, поне, все още имаш нещо ценно. Защото от това, което знам, нищо чудно да се окаже мъж, който... — Той се изкашля деликатно.

Тя сви рамене и косата ѝ се раздвижи като пламък.

— Той не ме плаши. Поне не много.

— А би трябвало. И ако не се държиш настрана от него, предполагам, че той ще го направи.

— И какво предлагаш да направя?

— Бъди мекушава, за каквато той очевидно те смята. Аз ще се преместя в проклетата му колиба и ще живея от проклетата му щедрост. Докато това ме устройва. Докато спечелим пари. След това, ако обича да играе комар толкова, колкото се говори, може би ще

успеем да си върнем всичко обратно. — Хенри кръстоса ръце зад главата си. — Колко непредвидено беше посещението му. Само ако знаеше колко неприятности ми спести. — Той се усмихна.

Калиста обичаше Хенри, но не беше сляпа за недостатъците му. Беше се научил да манипулира хората в Индия, където това беше почти изкуство. Погледна го право в очите.

— Сега те поддържам изцяло. Дори ще си помисля дали да не участвам в твоето, ъъ, ново начинание, но никакви убеждавания няма да ме накарат да продам Парис. Той е единственото нещо, което ми е останало от майка. Смятам да си го запазя.

Преди да започнат неприятностите им преди година, Калиста бе използвала парите, оставени ѝ под попечителство, докато навърши пълнолетие, за да осъществи мечтата си да има кон, който може да победи известния Еклипс. И кой кон би имал по-голям шанс от някой, отгледан в същия обор?

Когато Парис беше обявен за продан, цената му, като брат на Еклипс, беше огромна. Но тя се съгласи. Останаха ѝ само десет лири, когато сделката се осъществи, но ако той спечелеше състезанията, както тя се надяваше, щеше да върне многократно парите, вложени в него.

Хенри стисна рамото ѝ.

— Ако не искаш да продадеш Парис, поне си помисли за Куотърмейн. С известно окуражаване, той ще ти направи предложение. Баща му много би се радвал да има една Ралей за снаха. Внимавай да не пропуснеш възможността си, момичето ми. На двайсет и две вече се колебаеш на ръба.

Калиста прикри треперенето си.

— По-добре да остана стара мома, отколкото да се обрека на Бог, знае каква съдба с този ужасен мъж. Но какво ти става, та ти дори не го харесваш!

— Признавам, че не бих го предпочел, но след като младият Хийт умря... — Той спря, очевидно забелязал напрежението ѝ и заключи: — Ако не можеш отново да обичаш, поне можеш да се обвържеш с някой, който да ни е от полза.

Познатата болка отново я прониза, когато чу името, което рядко си позволяваше да помисли, камо ли да изговори.

— Недей.

Дългата му ръка отново стисна рамото ѝ. Само след миг каза весело:

— Може би Парис ще спечели истинско съкровище. Това ще си заслужава да се види — как побеждава Еклипс.

Тъгата беше изместена от мечтата, която я бе движила напред в течение на изминалата година. Макар че осъществяването ѝ сега изглеждаше по-далеч отвсякога. Беше скъпо да обучаваш и да пуснеш кон в най-престижните надбягвания. Но колко хубаво щеше да е да види как Парис побеждава непобедимия жребец.

Но за да постигне тази цел, трябваше да направи нещо, което хич не ѝ беше по вкуса. *Прости ми, майко.*

— Може би ако предложиш да направиш Куотърмейн съсобственик в игралния дом с една трета...

— Би бил луд, ако го направи. Не, единствената ни надежда да започнем е да осигурим поне част от парите. Въпросът е — как? Продадохме всичко ценно и въпреки това не можем да покрием дълговете си.

Жълтата роза блестеше върху нощното шкафче в другия край на стаята, но Калиста не искаше да поглежда натам. Може би имаше друг начин.

— Ще предизвикам Херик да играе с мен.

Хенри стисна силно ръката ѝ.

— Глупости. Така или иначе, нямаш нищо ценно, което да заложиш. Нищо, от което можеш да се лишиш.

— Имам Парис.

Той се надигна.

— Ама че си странна! Защо, за Бога, не искаш да го продадеш, когато това със сигурност ще ни осигури много пари, а си готова да го рискуваш в игра, която можеш и да загубиш?

Тя потупа възглавницата му.

— Знаеш колко добра съм на пикет. Нямам намерение да губя.

— Нито пък аз, когато инвестирах последните ни пари в онази адска нова машина, която се оказа съвсем безполезна. Забранявам ти. Няма да се доближаваш до Херик.

Тя потупа възглавницата му.

— Ще поговорим отново утре. И двамата се нуждаем от почивка. Лека нощ, Хенри. — Тя целуна сбръчканото му чело.

Тъмните му очи я изпроводиха до вратата.

— Тези милovidни физиономии няма да свършат работа. Затова ще ми се подчиниш, момиче.

— Лека нощ, Хенри — повтори Калиста и отвори вратата. Усмихна се, когато той изпсува тихо, а зелените ѝ очи заблестяха в очакване.

Най-после сънят дойде само за да бъде прогонен след няколко кратки часа от първите лъчи на утрото. С натезжали клепачи, тя видя, че момчето от фермата е донесло малкото лични вещи, които им бяха останали. Калиста бе продала дори някои от най-скъпите си рокли. Когато натовариха всичко, Хенри и Саймън се качиха в каруцата. Тя бавно тръгна към полусрутения обор.

Лятната къща на Ралей беше уникална сред английската аристокрация със своя начин на наследяване. Ексцентрична предшественичка на Калиста, която наследила имението от баща си, така и не се омъжила. Завещанието ѝ постановявало, че имението може да остане владение на рода Ралей само по женска линия и само ако най-възрастната жена в рода запази името Ралей дори и след като се омъжи. Роднините мъже били скандализирани. Един обезнаследен по-възрастен брат дори се борил в съда срещу завещанието, но съдът постановил, че всичко е съвсем законно.

Калиста беше петата жена с името Ралей оттогава. Любопитно, но въпреки недоволството на роднините си мъже и съпрузите си, жените от рода Ралей настоявали да запазят първоначалното завещание. Калиста бе управлявала имението след смъртта на майка си и също споделяше решителността на предшественичките си.

Съвсем просто — беше доста приятно да бъдеш единствен собственик на огромно имение. За жените се смята, че са мекушави и безпомощни, но уменията, които изисква управлението на подобно имение, потвърждаваха точно обратното. Още от най-ранна възраст Калиста беше научила скандални за една млада жена неща — математика, история, литература, фехтовка, шах, как се отглеждат коне и дори — от втория си баща — да играе карти.

Необичайното завещание щеше да свърши сега. Калиста усещаше погледа на ексцентричната си предшественичка, вперен в нея от отвъдното. Но какво трябваше да направи? Да остави втория си баща да влезе в затвора заради дългове? Беше му се доверила със

своите пари, тъй като той, все пак, беше увеличил неимоверно богатствата на собственото си семейство след службата си в Британската Източно индийска компания. Инвестициите му винаги бяха сигурни, а Калиста бе искала да има достатъчно време, за да подготви Парис за първото му състезание.

Тя отвори вратата на обора и облегна глава върху лъскавата козина на най-ценната си собственост.

— О, Парис — прошепна тя, — какво да правя. — Прехапа устни, за да спре сълзите, и се дръпна назад, за да го погледне. Конят имаше широки гърди, черни чорапки на всичките четири крака и черна грива и опашка, които подчертаваха махагоновия му блясък. Имаше дълги крака и извита шия. Всеки сантиметър от него — от муцуната до опашката — беше създаден, за да побеждава. Красивата му глава се обърна. Той подуши косата ѝ, сякаш се чудеше защо са тези сълзи.

Топлият му дъх погъделичка ухото ѝ. Тя се засмя и погали кадифения му нос. Парис беше радостта на живота ѝ. Никога не ѝ се караше, никога не се прибираще пиян, никога не искаше нищо повече от овес и понякога бучка захар. Но сърцето му туптеше само за нея. С тази изключителна чувствителност, която имаха животните, той я успокояваше.

— Прав си, както винаги. Моето собствено невнимание ми навлече тези неприятности и само аз мога да се измъкна от тях. Хайде, момче, време е да започнем нов живот. — Тя сложи изтърканото седло и го яхна.

Когато стигнаха завоя, спря и се обърна за последен път. Камъкът беше остарял с благородство, както и архитектурата. Като се изключат новите капаци на прозорците и допълнителните колони, къщата си беше все в същия стил Тюдор, както я бе построил сър Уолтър Ралей, като лятно убежище от лондонската жега. Къщата отчаяно се нуждаеше от ремонт, но това беше нейният дом и да я отстъпи на врага, който ще я продаде или ще я остави да се разруши, беше горчива мисъл.

Тя вдигна глава и смушка Парис в галоп. Оставяше миналото зад себе си и се насочваше към несигурното бъдеще. Но поне това беше бъдеще, което тя сама щеше да изкове.

Но самозаблуждението ѝ не трая дълго.

Едва бяха разопаковали нещата си, когато някой почука на вратата. Саймън скочи на крака.

— Аз ще отворя.

В малката си спалня, Калиста сгъна последната риза и я прибра в чекмеджето под сламеника.

— Благодаря, че дойдохте — чу гласа на Саймън.

Калиста затвори бавно чекмеджето, за да чуе отговора на посетителя.

— Много ми е неприятно да ви видя в това положение, сър — чу се глас, изпълнен с уважение.

— Казват, че така е по-добре за мен — отвърна Хенри. — Седни, човече. Чаят ще бъде готов всеки момент.

Калиста се вцепени. Защо Саймън бе поканил Куотърмейн? Гордостта ѝ беше наранена при мисълта, че той е тук, но вдигна глава и влезе в малката стая, която щеше да служи за дневна, трапезария и кухня.

— Добър ден, мистър Куотърмейн. Колко мило от ваша страна да ни посетите.

Той стана толкова бързо, че столът му се прекатури. Приведе се над ръката ѝ, задържайки я секунда повече, отколкото бе прието.

— Очарователна, както винаги, мис Ралей. Всеки път, когато ви видя, сте все по-хубава.

Де да можех да кажа същото и за вас. Повечето жени биха сметнали Алекс Трей Куотърмейн за красив. Имаше широки рамене, гъста руса коса, падаща встрани от широко, интелигентно чело. Сините му очи бяха чисти като кристали, обградени с дълги мигли, но Калиста винаги го бе намирала някак блудкав. Тя харесваше тъмнокоси мъже. Но имаше нещо друго — нещо в него винаги я бе притеснявало. Дланите му бяха влажни, а устата му беше леко изкривена, което би трябвало да бъде очарователно, но тя го намираше саркастично.

Очите му с дълги мигли сякаш гледаха по-скоро върха на носа му, отколкото покрай него. Куотърмейн беше син на един от най-богатите английски граждани, но все пак имаше благородна кръв от страна на майка си. Може би арогантността му ѝ беше най-неприятна, а може би раболепниченето му пред хората с по-благороден произход.

Което очевидно обясняваше силния му интерес към нея. Ако не беше пряка потомка на сър Уолтър Ралей, тя сериозно се съмняваше, че Куотърмейн щеше да е толкова настойчив в ухажването си. Въпреки непрекъснатите ѝ откази, той винаги беше готов да предложи приятелски ръка. Може би някой ден Калиста ще се отчая дотолкова, че ще му обърне внимание, но самата мисъл за това я накара да настръхне.

Парите му, външността му и очевидната му интелигентност не можеха да я подлъжат, защото неприязънта ѝ спрямо него произтичаше от един неоспорим факт — той беше един от главните виновници за опропастването на милия ѝ по-малък брат.

Тя тръгна към огнището, където бълбукаше почернял чайник, и каза:

— Нека ви направя чай.

Калиста се втренчи в дългите крака на Саймън, които ѝ препречваха пътя. Той ги премести и се намръщи. Страдаше от обичайния си махмурлук. Красивото му младо лице беше изпито и покрито с тъмна набола брада. Беше само на деветнайсет, а изглеждаше по-възрастен с години.

Ако не променеше навиците и приятелите си, може би нямаше да доживее пълнолетие, но въобще не се вслушваше в предупрежденията ѝ, нито пък в тези на баща си. Калиста се замисли, докато приготвяше чая. Какво се бе случило с онова момче, което вървеше подире ѝ из имението като послушно кученце?

Отговорът беше прост — Куотърмейн и пасмината му. А ако открие игрален дом заедно с този мъж, вече няма да е в състояние да го избягва така, както преди. Саймън само ще пропада все повече и повече. Но няма имаха друг избор.

Калиста му подаде чашката с чая, внимавайки да не докосва пръстите му.

— И какво ви води насам, сър?

— Защо, Саймън ме покани. За да обсъдим предложението на втория ви баща. — Куотърмейн отпи елегантно, леко вирнал малкия си пръст нагоре.

Хенри се покашля.

— Малко прибързано, страхувам се. Още не знаем дали можем да осигурим нашия дял от начинанието.

— В зависимост от това, за какво става дума, мога да дам началото, без допълнителна гаранция. Саймън е най-добрият ми приятел. — Алекс се усмихна лъчезарно към Саймън, който му отвърна по същия начин.

Самохвалко, искаше да отвърне Калиста. *Ти нямаш приятели, ти имаш оръдия*. Но спокойно отпи от чая си.

Хенри остави чашата си и се уви по-плътно в наметалото.

— Нашето предложение е достатъчно просто. Искаме да отворим нов игрален дом.

Алекс бавно свали чашата си.

— Разбирам. С настоящото население на града, това може да се окаже рисковано начинание. Страхувам се, че не мога да се включа без някаква форма на гаранция. — Погледът му се насочи към Калиста.

Тя се престори, че не го вижда, загледана в чашата си.

Отвърна Хенри:

— Знаеш, че нямаме нищо.

— Така ли?

Ушите на Калиста пламнаха, но тя продължаваше да се взира в чашата си.

Хенри проследи погледа му и въздъхна.

— Не, сър. Съжалявам, че сте предприели безплодно пътуване в това лошо време.

Саймън се надигна.

— Листа, защо не кажеш нещо. Знаеш прекрасно какво има предвид Алекс.

Алекс сложи чашата си на пода, изправи се и застана пред Калиста.

— Скъпа мис Ралей, сигурен съм, че знаете, след двегодишното ни познанство, че чувствата ми към вас са постоянни като звездите.

— Звездите, сър, се движат непрекъснато — отвърна сухо Калиста.

Но когато Куотърмейн взе чашата ѝ, за да хване ръцете ѝ, тя стана.

— Моля, не продължавайте. Поласкана съм от интереса ви, но чувствата ми не ми позволяват да се обвържа с вас. Страхувам се, че съм се метнала прекалено много на прапрабаба си. Съмнявам се, че

въобще някога ще се омъжа. А сега ме извинете. Ще отида да нагледам Парис.

Лицето му остана съвсем безизразно, но сините му очи вече не бяха толкова кристално ясни. Когато Калиста погледна в тях, разбра, че сенките в дълбините им са истинско отражение на душата му. Не би могла да се омъжи за този мъж дори за да спаси имението или да си върне Парис. Усмивайки се фалшиво, тя го заобиколи и тръгна към вратата.

— Приятен ден. Нека Бог да ви пази по пътя за Лондон.

Тя си намери работа в конюшната, докато не чу тропота на конски копита. Отмаляла от облекчение, изми ръцете си и се върна в къщата.

Очакваше да я посрещне сърдитият поглед на Саймън, но той я прегърна сърдечно.

— Мислех, че сме изгубени, но проклет да съм, ако само не го направи още по-нетърпелив. Ще даде половината пари, а ще поиска от приятелите си още. Единственото, което трябва да направим ние, е да осигурим една четвърт и да се заемем с поддръжката. Сега отиде в Лондон, за да види какво е положението. Ние трябва да тръгнем утре. Ако приятелите му се съгласят, можем да започнем да търсим подходящо помещение.

— Прекрасно представление, Калиста. — Хенри се надигна с усилие и я погали по бузата.

Калиста нито се намръщи, нито се усмихна, защото всъщност не знаеше как да реагира. Чувстваше се ужасно, че е задължена на този мъж.

Което ѝ оставяше само една възможност.

— Идвам в Лондон с вас.

— Добре. Имаме нужда от някой представителен, нали, Саймън?

Двамата мъже седнаха отново пред огнището, а Калиста се върна в стаята си. Не си направи труда да ги поправа, защото знаеше, че Хенри ще започне да се тревожи, но тя си имаше други планове. Прегледа сандъците с вещите си, търсеше най-хубавата си рокля. А, ето я. Разтърси сиво-зелената кадифена наметка и винената рокля от тафта. Притисна ги към себе си, мечтаейки да има огледало.

Но знаеше, че дрехите ѝ са прекрасни. Когато посети „Херик Импортърс“, тя щеше да хвърли ръкавицата.

ГЛАВА 2

Въпреки многобройните пъти, в които Калиста бе изминавала двайсетте мили от имението си до Лондон, столицата никога не спираше да я удивлява. За краткия си живот бе станала свидетелка на толкова много промени, довели до сегашното му състояние, в 1772 г. — издигаха се сгради, рушаха се сгради, покриваха се пътища, други се изкопаваха, за да се построят площи и жилищни квартали. Огромни къщи понякога бяха съседи на малки, схлупени постройки. Физическата граница между двете беше някоя ливада и метална ограда, но социалната бариера беше пропаст, през която малцина се опитваха да надникнат, а още по-малко прекосяваха.

От мръсното пристанище, където бездомници и плъхове се биеха за огризки, до Хайд Парк, където се разхождаха богатите, Лондон беше град на контрастите. Простолудие и кралски особи посещаваха едни и същи остроумни пиеси и комедии и се смееха еднакво сърдечно.

За разлика от повечето благородници, Калиста не затваряше очи пред лошите страни на Лондон. Но тя го обичаше.

Само в Лондон едно бедно момче можеше да си пробие път към висшето общество, както го бе направил доктор Джонсън, или продавачка на портокали да се издигне до съпруга на краля, като Нел Гуин. За неуморните и смелите Лондон предлагаше по-добър живот. Наблюдавайки улиците, по които минаваха, Калиста си помисли, че и тя, въпреки произхода си, не се различава особено от уличните продавачки. Тя също бе дошла, за да се опита да се издигне.

Но дамите не се разхождаха из Лондон в каруци. Калиста бе вдигнала високо брадичка, въпреки любопитните погледи, но Саймън вдигна яката на сакото си, когато навлязоха в централната част на града.

Един продавач на кестени бе спрял количката си в края на улицата. Бърбореше учтиво и се кланяше на клиентите си — благородна лейди и облеченото ѝ в кадифе синче. Те взеха печените

кестени и се върнаха при каретата си. Докато момчето се качваше, един коминочистач се блъсна в него и детето изпусна един кестен. То се намръщи, но майка му бързо го дръпна в каретата и дръпна завесите.

Коминочистачът погледна зад себе си и се наведе за кестена. Без дори да изтрие калта, той го пхна в устата си. Мъжът зад него го ритна силно и момчето падна на земята.

Калиста се намръщи, готова да извика на Саймън да спре каруцата, но коминочистачът бързо се изправи и избягвайки следващия удар, се втурна по улицата, преследван от господаря си. Очевидно беше свикнал да оцелява.

Ето това, помисли си Калиста, облягайки се назад, е същността на лондонското очарование и опасност. Най-големият град в света беше истински рог на изобилието по отношение на възможностите и отчаянието.

Калиста бе посещавала реформистки събрания заедно с Мариан Тапър — ексцентрична нейна приятелка, с която заедно бяха посещавали училище за млади дами. Методистите и квакерите там, заедно с такива, подобни на нея, имаха добри намерения, но не бяха практични. Аристократите земевладелци никога нямаше да приемат реформи, ограничаващи собствената им власт. Единствената истинска промяна можеше да бъде само политическа, ръководена от хора, достатъчно смели, за да извоюват парламентарна реформа.

Мъже като Джон Уилкс. Но какво се случи с него, помисли горчиво Калиста — три пъти го изключваха от Камарата на общините, въпреки че беше законно избран с мнозинство. Премиер-министърът, лорд Норт, управляваше като истински заместник на Джордж III, но размириците, които успя да потуши, скоро щяха отново да избухнат с пълна сила. А тя щеше да направи всичко възможно, за да подкрепи подобна кауза.

— Защо се цупиш, сестричке — попита я Саймън.

— Видя ли онзи коминочистач?

— Господи, не започвай отново. Главата ми се пръска!

— Така и трябва да бъде. — Калиста кръстоса крака.

— Мис Благочестие — измърмори Саймън.

Калиста се взираше, невидящо, в една повлекана, завиваща зад ъгъла, под ръка с мъж, привел глава.

— Няма да е задълго, както изглежда. Как мога да осъждам порока и търгашеството, когато възнамерявам да се заема със самата му същност?

Саймън и Хенри се спогледаха при мрачната ѝ забележка.

Хенри ѝ каза нежно:

— Можеш да се откажеш. Ще се справим някак си. Наистина не искам да намесвам и теб, това ще скандализира обществото. Можем да наемем крупията.

— По дяволите, имаме нужда от нея — намеси се Саймън. — Тя има дяволски късмет на карти.

— По-скоро умения — поправи го Хенри. — Остани в провинцията, ако това искаш, детето ми.

Но няма това е толкова лесно, помисли си уморено Калиста. Какво трябваше да прави: да си седи вкъщи и да гледа огъня или да работи, за да си върне откраднатите земи и добро име? Бе престанала да се интересува от мнението на обществото, когато то обърна гръб на Хийт. Освен това вече беше твърде късно. Стана късно, когато Дрейк Херик нахлу в дома ѝ и разби и малкото спокойствие, което бе имала. Беше хвърлил ръкавицата в краката ѝ, а на нея по ѝ приличаше да я вдигне, отколкото да я стъпче.

— Не, Хенри — отвърна най-после. — Имам право на избор толкова, колкото и ти. Ако намериш подходящо помещение, изпрати ми известие у Мариан и аз ще дойда веднага. Но първо имам да свърша една работа. — *Една работа, която не мога да свърша сама.*

Жени без придружители рядко се допускаха в бизнес офисите на мъжете. Но с една от най-богатите лондонски вдовици за придружител, дори недостъпната сграда на „Херик Импортърс“ щеше да ѝ отвори врати. Имаше усещането, че Херик може би ще откаже да се види с нея, но никой бизнесмен не би бил достатъчно луд, за да откаже среща с маркиза Нетъм.

Когато пред тях се показва огромната къща на Мариан, Калиста се уви по-плътно в наметалото и спусна качулката си ниско над челото. Лакеят, който се затича надолу по стълбите на къщата, се вцепени, когато видя кой слиза от каруцата. Бързо пробяга остатъка от разстоянието.

Сложи една кутия на паважа и ѝ протегна ръка.

— Милейди, господарката каза да ви заведе в салона веднага щом пристигнете.

Калиста кимна царствено, както бе свикнала, когато преди толкова време — слизаше от богатата си карета. Без да се обръща, каза:

— Наслука, Хенри.

— Ще се видим още тази вечер, скъпа, ако не и по-рано. — Хенри взе юздите от ръцете на Саймън и изплющя с камшика. Конете се втурнаха напред.

Калиста влезе в къщата, изпълнена с уханията на пчелен восък, свежи цветя и сапун. Затвори очи, обзета от носталгия. Точно така ухаеше някога и нейният дом.

Преди да си отидат слугите.

Преди да се появи Дрейк Херик.

— Добър ден, милейди — обади се някакъв глас.

Калиста отвори очи и видя пред себе си сериозното лице на иконома.

— Радвам се да те видя, Колтър. Как е жена ти?

— Добре е, милейди. Много мило от ваша страна да се интересувате. Нейно благородие ви очаква в салона. — Колтър тръгна пред нея към резбованата врата. — Лейди Калиста Ралей — обяви той.

Едно топчесто лице, подобно на тези на ангелите, изрисувани по стената отзад, се надигна от ръкоделието.

— Слава Богу, вече си тук. За да ме отървеш от скуката, както винаги.

Калиста се усмихна.

— Мариан, мислех, че си се отказала от опитите си да се правиш на истинска дама.

— О, отказах се, отказах се. — Дребната жена заби иглата в обърканите конци и се изправи. Фигурата ѝ беше може би малко пълна, но закръглена точно там, където е необходимо. — Но Елизабет Даунинг се обзаложи, че не мога да завърша покривка за стол за един месец. — Тя наклони критично глава, загледана в произведението си — За мой късмет, тя не уточни в какво състояние трябва да бъде покривката.

Калиста се засмя. Напрежението ѝ се поутоложи. Мариан винаги я размиваше.

— Готова си да се обзалагаш, както винаги, а?

Мека, благоуханна буза докосна тази на Калиста.

— Присмяла се кука на криво дърво.

Само почакай да разбереш за какво съм дошла. Но засега Калиста само прегърна приятелката си.

— Не се и съмнявам, че ще спечелиш. Въпросът е какво?

— Ветрило, разбира се. От най-изящната коприна. Купила го е в Париж.

— А, разбирам.

Колекцията на Мариан от ветрила беше легендарна сред аристокрацията. Жените винаги очакваха с нетърпение да видят кое ветрило ще вземе Мариан на последната си разходка или посещение на театъра.

Мариан я поведе към изящното тапицирано канапе до камината.

— Но стига толкова за мен. Твоят живот е много по-интересен. Какво е това толкова важно нещо, за което споменавах в писмото си и което е толкова тайно?

— Хенри не трябва да разбере къде ще ходя, но не мога да отида там сама. А нима има по-добра придружителка от маркиза Нетъм?

— Можеш да си приказваш цял ден, момичето ми, но няма да ти стана съучастничка, ако не ми кажеш всичко.

Калиста се засмя.

— Наистина, Мариан, подобно благоразумие изглежда странно от страна на същото момиче, което някога слагаше щурци в супата на директорката.

Красивото лице на Мариан не се усмихна.

— Както и подобно увъртане от същото момиче, което ми хвана щурците.

Усмивката на Калиста помръкна.

— Искам да ми помогнеш да се добера до Дрейк Херик. Чувам, че живее доста уединено, но със сигурност дори той не би отказал да се срещне с богатата вдовица Тапър.

Стомахът на Калиста изкъркори, когато тя погледна към подноса до канапето. Без да чака покана от приятелката си, посегна към една кифла.

— Херик! — Сините очи на Мариан се ококориха. — О, Калиста, не ми казвай, че Драконът е този, който...

— Добре, няма да ти казвам. Идваш ли с мен, или не?

— Знаеш, че ще дойда, затова не се прави на много важна.

— Едва ли съм чак толкова важна. Според него ми остава само да продължавам да падам. — Калиста заби зъби в меката кифла и задъвка методично.

Деликатните вежди на Мариан подскочиха нагоре. Бяха само един тон по-тъмни от златистите къдрици, прибрани в кок на главата ѝ.

— Не съм чувала тази горчивина в гласа ти от смъртта на Хийт.

— Много вероятно е да я чуваш все по-често, освен ако планът ми успее.

— Охо! — Мариан също добре познаваше Калиста. — Скъпа моя приятелко, защо не приемеш предложението ми и не дойдеш да живееш при мен? Тези сложни стратегии могат да доведат до пълно унищожение.

— И аз отново ти благодаря, скъпа моя приятелко, но няма да се откажа, докато не си върна имението. След всички тези години не мога да го загубя сега. Особено заради този човек. — Калиста остави половината кифла в чинията си. — Стратегията е необходима част от успешната битка. Херик изстреля първия залп, но войната е в самото си начало.

— Говориш така, сякаш си в положение на война.

— Така е. Начинът ми на живот е поставен на карта, в края на краищата. — Калиста разказа с всички подробности срещата си с Херик преди две нощи.

Приемайки неизбежното, Мариан взе една порцеланова чиния и си сложи куп вкусноти.

— Мили Боже, това наистина звучи зловещо. Защо, за Бога, толкова мрази Хенри. — Тя започна да яде от сладкишите.

— Не знам. Но възнамерявам да разбера.

— Аз ще се подкрепям, докато ми излагаш плана си. — Тя започна да яде, а Калиста заговори.

Мина цял час, преди да свърши.

— Е, ще ми помогнеш ли?

Мариан се мръщеше.

— Предполагам, че ако ти откажа, ще намериш друг начин. — Мариан изтри устните и ръцете си с дантелената салфетка.

Калиста сви рамене.

— Истинско дяволче си.

Калиста се поклони дълбоко.

— Много добре. Може би си си намерила майстора. Ако Хенри успее в това налудничаво начинание, ти ежедневно ще предизвикваш неженени мъже да играят карти с теб. Ще направя каквото мога, за да помогна, разбира се, но доброто ти име ще пострада. Ти очевидно го знаеш и не те е грижа.

Калиста поклати глава.

— Престанах да се интересувам от мнението на обществото в деня, в който загина Хийт, защитавайки ме от клюкарите.

Мариан въздъхна и продължи:

— Както и да е, втората част от плана ти включва и мен. Дрейк Херик е изключително богат, изключително влиятелен и изключително странен. Отказал е посещение на всяка домакиня в Лондон. Дори никой не знае къде живее. Очевидно държи на тайнствеността. Не се и съмнявам, че доста ще се ядоса, ако нахлуеш в дома му, ако допуснем, че можеш да го откриеш.

Приятелката ѝ определено го подценяваше, помисли си Калиста. Спомни си силата, която се излъчваше от него — от глезените до идеалната уста. Тя прикри потреперването си.

— Какво си чувала за него?

— Ширят се всякакви слухове, но малко се знае със сигурност. Само шепа хора са го виждали. Изглежда, обича да играе на карти, но само с бизнес партньорите си. Освен това никога не сваля маската си.

Калиста се намръщи. Беше си помислила, че е използвал маската си онази нощ в дома ѝ само за да подсили ефекта. Този път тръпките, полазили гърба ѝ, бяха по-силни. А тази драконовска маска наистина беше впечатляваща. Дали беше уродлив, или се страхуваше да не бъде разпознат?

Докато смилаше новополучената информация, решителността ѝ се върна. Всеки човек, който се разхожда с маска и крие жилището си, трябва да има причина. Нещо, което може да бъде използвано срещу него. Дори и да имаше угризения относно изнудването, трябваше да ги превъзмогне. Той безцеремонно ѝ бе отнел всичко, което ѝ беше скъпо. Защо тя трябваше да се колебае да използва същата тактика? Отново се съсредоточи върху думите на Мариан, която продължи:

— Тези, които са разговаряли с него, казват, че излъчването и говорът му са като на аристократ, макар че никой не е чувал за благородна фамилия Херик.

— И аз бих се съгласила, че има благороден произход. Но както ти е известно, благородният произход и добротата рядко вървят ръка за ръка. — Калиста се изправи. — Е, времето лети. Да ти помогна ли да се приготвиш?

Мариан се надигна бавно.

— Ами ако изгубиш Парис? Знам колко много означава той за теб.

— Трябва да рискувам. Не мога да измисля никакъв друг начин да спечеля пари.

— Ако ми позволиш...

Калиста прегърна приятелката си, която беше с половин глава по-ниска от нея.

— Знам колко си щедра, но не мога да приема подобно нещо. Начинанието ще е рисковано, меко казано. А ако се разбере, че си съсобственичка на игрален дом, помисли само какъв скандал ще избухне.

— Знам. — Мариан я погледна мрачно.

Калиста се обърна и тръгна към вратата.

— Но аз самата вече съм си спечелила неодобрението на обществото — отглеждам сама състезателен кон, ръководя собственото си имение...

— Но нито едното не може да се сравни с притежаването на игрален дом. Как тогава въобще ще си намериш подходящ съпруг?

Калиста я изгледа с поглед, който накара Мариан да сбърчи нос.

— О, много добре, млъквам. Но може отново да се влюбиш... някой ден.

— Не.

Думата отекна в мраморния коридор, но красивото лице на Мариан беше замислено, докато тя се изкачваше по стълбите, викайки камериерката си.

Калиста не забеляза тревогата на приятелката си. Върна се в салона. Виждаше единствено лицето на Хийт, толкова ясно, сякаш не бяха минали две години, откак загина в дуел, защитавайки доброто ѝ

име. Хийт със засмените очи и любящото сърце. Калиста ухапа кокалчетата на пръстите си, за да заглуши стенанието си.

Не, не се страхуваше, че може отново да се влюби. Животът ѝ включваше само самата нея, Хенри и Саймън. Ако изгубеше репутацията си отново, нека бъде така. Нито мъката, нито благодарумието, нито дори страхът можеха да я спрат да си върне това, което беше нейно...

„Херик Импортърс“ се намираше в хубав квартал, на чистата улица „Ню Бонд“. Сградата беше голяма, в предната ѝ част имаше луксозен магазин, в задната — склад и, както допусна Калиста, надничайки от каретата на Мариан, офиси на втория етаж. Денят беше мрачен и всички прозорци светеха.

Вратата на каретата се отвори. Мариан подаде на лакея една от елегантните си визитни картички.

— Предайте на мистър Херик, че го моля да ме приеме.

Той се поклонил и изчезнал във вътрешността на магазина. Чу се дрънчене на звънец и двете жени видяха през прозореца, че лакеят беше незабавно пресрещнат от някакъв чиновник. Младият мъж погледна навън, после забърза нанякъде.

— Определено е заможен — отбеляза Мариан. — Тази витрина сигурно е страшно скъпа. И видя ли колко добре е подредена? Често съм се чудила защо търговците още не са разбрали, че е добре да остъкляват предната част на магазините си.

Цялата вътрешност, дори и от това разстояние, говореше за богатство и класа. Калиста стисна ръце под наметалото си, напомняйки си за поколенията синя кръв, които течаха във вените ѝ.

Лакеят, съпроводен от чиновника, се върна бързо. Младият мъж се поклонил дълбоко.

— Моля, ваше благородие, заповядайте. Аз ще ви съпроводя до офиса на господаря.

— Отлично, добри човече. — Мариан слезе от каретата. — Приятелката ми ще дойде с мен, разбира се.

Чиновникът се смръщи леко, но не се възпротиви.

Вътрешността на магазина беше още по-впечатляваща. Червени кадифени завеси, поръбени със златни ресни, висяха на всеки

прозорец, дебели килими заглушаваха всяка стъпка. Изящните полилеи над главите им хвърляха достатъчно светлина, за да осветят цялото Уестминстърско абатство.

Калиста забеляза, че на всеки полилей е закачен дискретен етикет. Присви очи към светлината. Когато прочете сумата върху най-малкия полилей, ахна от изненада. Очевидно всичко в магазина беше от най-високо качество.

Рафтовете, покрай които минаваха, съдържаха най-различни неща — от кутийки за енфие до ланци за часовници и театрални бинокли. Скъпоценни камъни блестяха от рафтовете покрай стените. В задната част на магазина бяха изкусно наредени чуждестранни мебели.

Мариан спря и взе една златна солница.

— Това ми прилича на Челини — каза тя, обръщайки малката статуетка на Нептун, увита със змия.

— Челини е, милейди.

Мариан внимателно върна солницата на мястото ѝ, ококорвайки очи при вида на цената, закачена за опашката на змията.

— Странен обичай — да обозначава всичко — прошепна тя на Калиста. — Херик явно не обича да се пазари, а? Вземаш или не, никаква отстъпка.

Явно целият магазин бе подчинен на тази философия, но пък нямаше никакъв признак, че бизнесът страда от това. Елегантно облечени мъже и жени се разхождаха навсякъде, докосваха, вземаха предметите, спореха. Със съдържанието само на един от рафтовете с бижута, помисли си горчиво Калиста, сигурно можеше да се купи цялото ѝ имение. Всеки, който можеше да си позволи да има такъв магазин, явно притежаваше богатство, което тя не можеше и да си представи.

Когато тръгнаха да се изкачват по стълбите за втория етаж, главата на Калиста вече се бе замаяла от всички този разкош.

Спряха пред тежка дъбова врата с табела — „Дрейк Херик, ескуайър“. Калиста погледна Мариан и се усмихна, когато приятелката ѝ вдигна високо брадичка и подканващо докосна нейната. Калиста се подчини и вдигна глава, когато вратата се отвори след почукването на чиновника.

Вътрешността на канцеларията излъчваше богатство, мъжественост и арогантност, но Калиста не обърна много внимание,

като се изключи впечатлението, което ѝ направиха кожата, тютюнът и скъпите мебели. Тя затаи дъх, когато една фигура се надигна иззад бюрото, после бързо въздъхна разочаровано. Този мъж беше прекалено стар и достоен, за да бъде Дрейк Херик. Той посочи на двете дами изящните столове пред огромното бюро.

— Как мога да ви помогна, дами, Клайд Хейнс, търговски управител на мистър Херик, на вашите услуги.

Гъстата му сива коса не беше напудрена, въпреки че беше прилежно прибрана на тила. Умореното му лице, все още красиво, носеше отпечатъка на силен характер и добър произход. Беше облечен в черно от главата до петите — склонност, очевидно заимствана от господаря му, помисли си Калиста.

Двете жени се спогледаха.

Мариан бавно каза:

— Надявах се да се видя със самия мистър Херик.

— Той вече рядко се занимава с бизнес директно. Уверявам ви, аз имам всички пълномощия да решавам вместо него. Какво искате? Да обновите къщата си? Да купите бижута? Поласкани сме от вашия интерес.

След умолителния поглед на Калиста, Мариан каза надменно:

— Много добре, искам да видя перли, ако обичате. Качеството на онези, които видях долу, определено не ме задоволява. Искам да бъда обслужена както подобава. — Мариан се изправи, намигайки на Калиста, докато управителят заобикаляше бюрото си.

Прикривайки усмивката си, Калиста също понечи да стане, но бързо сложи ръка на челото си, изстена и се строполи отново на стола.

— О, Мариан, пак главата ми.

Мариан сложи ръка на челото ѝ.

— Доста си топла. Почини си. Няма да се бавя.

Мариан тръгна царствено към вратата, като шумолеше с копринените поли на роклята си. Погледна през рамо и веждите ѝ подскочиха нагоре, когато видя как мистър Хейнс се наведе над Калиста, посягайки едновременно към ъгъла на бюрото.

Някъде в далечината прозвуча звънец, но Калиста реши, че сигурно е от вратата на магазина.

Покланяйки се, мистър Хейнс най-после отвори вратата пред Мариан.

В мига, в който вратата се затвори, Калиста скочи на крака.

Провери първо в бюрото, но в чекмеджетата имаше само досадни счетоводни книги, сметки и разписки за продажби. В най-горното чекмедже имаше пера за писане, мастилници, печати и восък. Безобидно.

Ядосана, Калиста затвори чекмеджето. Замръзна на мястото си, когато ѝ се стори, че чува звук от стъпки, но когато това не се повтори, се успокои. Огледа стаята. На едната стена имаше полици, покрити с книги, които не привлякоха вниманието ѝ.

Очите ѝ заблестяха обаче, когато видя шкафа зад вратата. Изтича натам и го отвори бързо. Вътре имаше няколко заключени чекмеджета. Върна се до бюрото, взе ножа за рязане на хартия от най-горното чекмедже и се върна при шкафа. Те скоро щяха да се върнат, а Бог знае кога щеше да има друга подобна възможност.

Ровеше в ключалката, опитвайки се да не нарани лакираното дърво, когато зад гърба ѝ се чу изщракване. Калиста се вцепени.

— Намерихте ли нещо интересно? — попита глас, който Калиста си спомняше твърде добре.

Ножът за хартия се изплъзна от безчувствените ѝ пръсти. Обърна се бавно, подпирайки се на шкафа. Той сякаш отново бе излязъл от нищото, зад гърба му зееше тъмна дупка в стената, където преди бяха лавиците с книги.

Този път нямаше наметало. Черната му копринена риза и панталони подчертаваха всеки детайл на мъжествената му фигура. Драконовата му маска този път изглеждаше причудлива, а не зла. Беше от червено кадифе. Косата му, гарвановочерна, беше прибрана на врата с кожена каишка.

Калиста прехапа устни, търсейки подходящо извинение, но не можа да намери никакво.

— Не още. Ако излезете така, както влязохте, може би ще успея да открия нещо.

Той ритна библиотеката и тя се върна на мястото си до стената.

— Вие, скъпа моя, сте най-смелата жена, която съм срещал. — Той тръгна към нея. Под прилепналите му дрехи играеха мускули и Калиста отново изпита усещането, че този мъж е по-скоро звяр, отколкото човек.

Тя обаче не помръдна от мястото си дори когато той дойде съвсем близо до нея, дори когато протегна ръка... Тя си пое рязко въздух. Малък меден ключ висеше от ключодържател с формата на драконова глава. За нейна изненада той я заобиколи и отвори всички чекмеджета.

След това се отдръпна, махна с ръка и се поклони.

— Всичко на вашите услуги, лейди.

Калиста го погледна. Прииска ѝ се да свали маската му. Той очевидно очакваше да я засрами, но май имаше да научи някои неща за нея. Тя се обърна, отвори най-близкото чекмедже. Зарчета от слонова кост, карти. В следващото чекмедже имаше купчина гвинеи. В последното, голямото в средата, нямаше нищо, освен една дълга книга. Тя я извади, очаквайки той да ѝ я вземе, но той само кръстоса ръце, вперил поглед в нея.

Тя разгърна пожълтелите, очевидно доста прелиствани страници. Книгата беше много стара. Пое си рязко въздух. От линията на косите ѝ изби руменина и обхвана цялото ѝ лице. Проклет да е, явно е искал да намери това. Вместо да пусне книгата, както толкова много ѝ се искаше, тя се насили да прочете заглавието. Кама Сутра. Това не ѝ говореше нищо, но картинките вътре предизвикваха странно чувство в долната част на корема ѝ. Особено в негово присъствие.

— Доста лошо изкуство всъщност. — Тя не вдигаше глава, за да не издаде изчервяването си.

Картинките, изобразяващи сексуалния акт, бяха разнообразни и ясни, но единството на мъжа и жената притежаваше някаква първична сила, някаква страст, която се излъчваше от старите страници.

Той я наблюдаваше, свел леко глава.

— Картините очевидно не ви изненадват. А това улеснява нещата.

Победена, Калиста върна книгата на мястото ѝ.

— Какво улеснява?

— Нашата борба. Поласкан съм, че приехте предизвикателството ми. Така и предполагах, че ще направите. — Той направи крачка напред.

Тя отстъпва, докато ръбът на шкафа се заби в гърба ѝ. Подозрението забулваше красивите ѝ зелени очи.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Какъв език! — Той сложи ръце на двете врати на шкафа, правейки всякакво движение от нейна страна невъзможно. Наведе глава, докато дъхът му, ухаещ на мента и кафе, погали горещите ѝ бузи. — Знаех, че ще дойдете, макар че не очаквах това да стане толкова бързо. Клайд е получил нареждания да ви доведе в офиса и да ви остави тук сама...

— В леговицето ви!

— ... защото исках да разбера кой от образите ви е верният, преди да продължим с нашата приятна малка игра. — Той надигна брадичката ѝ с облечения си в кадифе пръст. — Благоприлична лейди, наследница на сър Уолтър Ралей, или лудетината, която отглежда сама конете си, истинска дъщеря на Хенри във всичко, освен по име.

Не беше необходимо да го пита кое от тези впечатления се е затвърдило. При създалите се обстоятелства едва ли можеше да твърди, че е невинна. Освен това високата нравственост едва ли можеше да послужи на целите ѝ.

— Порицание от човек, който се страхува да покаже лицето си, е доста парадоксално, трябва да признаете.

— О, определено. Но вие не ме разбрахте. Аз не порицавам. Всъщност съм много доволен да разбера, че сте също толкова неморална, колкото и вторият ви баща. Така мога да продължа с чиста съвест. — Красивата му уста бавно се придвижи към нейната.

Калиста вдигна крак и силно го ритна по кокалчето. Той трепна и тя бързо се измъкна от обръча на ръцете му.

— Ще отидете право в ада, ако позволите на „съвестта“ ви да ви води. А аз определено няма да ви последвам.

Една огромна ръка я хвана за талията, когато тя се обърна към вратата. Без никакво усилие, той я върна обратно, притискайки я толкова близо до себе си, че сивата ѝ рокля се сля с неговите черни дрехи.

— Но ще го направите. Всяка жена, която има куче на име Цербер, би трябвало да знае, че не бива да пресича реката Стикс. Но сега, когато вече сте го направили, като Персефона, ще откриете, в крайна сметка, че дяволът понякога е стимулираща компания. Например...

Съдбата я очакваше върху устните му. Тя се опита да се отскубне, но това не свърши работа. Тя се вцепени, очаквайки да бъде

насилена, но устните му бяха топли, подвижни, одобряващи. Цялата му мъжка фигура се притисна към нейната — от устните до глезените — коприната се сля с кадифето. Докосването му беше умело и опитно, а Калиста беше много по-невинна, отколкото той можеше да предполага...

Докосването на кадифето до лицето ѝ беше еротично преживяване, тя стисна раменете му — облечена в коприна стомана. Устните му заглушиха изненаданата ѝ въздишка и продължиха надолу по дългата ѝ шия само за да се върнат, още по-чувствени, върху устните ѝ. Целувката стана по-дълбока. Той хвана китките ѝ и сложи ръцете ѝ на врата си, надигна я от пода, устните му изтръгнаха последните остатъци от съпротивата ѝ.

Тя беше съвсем безпомощна. Стаята избледняваше пред погледа ѝ, докато усещанията растяха. Беше минало толкова много време, откак за последен път се чувстваше топла, желана, че нямаше никакво място за борба, дори за отричане. Дори и враг, при това безскрупулен. Господи, този мъж умееше да целува! Тя отвърна на целувката му и дългите години на самота се стопиха в силната му прегръдка.

Той се изсмя тихо, дрезгаво, когато устните ѝ се притиснаха по-силно към неговите. Протегна ръка и Калиста чу изщракването на ключалка. Вдигна я на ръце и тръгна към тайната стълба зад библиотеката.

— Спокойно, лисичке, няма нужда да бързаме.

— Хийт... — въздъхна тя. Устните ѝ се притиснаха към мъжката шия, която ѝ се струваше толкова позната, толкова вълнуваща. Хийт също обичаше ментови бонбони.

Той изведнъж спря. Краката ѝ докоснаха килима и тя отвори очи. Той махна ръцете ѝ от врата си и се отдръпна.

— Не ме наричай с името на любовника си — каза тихо, опасно. — Единственото име, което ще мълви устата ти, когато съм с теб, ще е моето собствено.

Думите му прогониха и последните паяжини на екстаза. Този мъж наистина беше демон. Само магьосник можеше да я накара да го сбърка, дори за миг, с нейния мил, почтен Хийт.

— Звяр! Ти никога няма да...

Той хвана наметката ѝ и я дръпна близо до тази тайнствена, магическа маска върху лицето си.

— Може и да съм звяр, но виновен за това е вторият ти баща. Взех парите му, взех земите му, а скоро ще взема и дъщеря му.

Удари ръката му и той я пусна. Тя се уви в нараненото си достойнство като с наметало и се изпъна. Гордата кръв на поколения благородници поддържаше гърба ѝ изправен.

— Тъй като очевидно обичате предизвикателствата, сър, каня ви на робер на пикет. Залагам коня си, Парис, срещу нотариалния акт за имението ми и пет хиляди лири.

Той се облегна на бюрото.

— Доста неравен бас, макар че Парис е брат на Еклипс. Но, страхувам се, че трябва да поискам още нещо.

Този блестящ поглед беше толкова изпълнен с мъжко желание, че тя изпита физическо усещане за допир там, където се спираше — върху устните ѝ, гърдите, глезените. Престори се, че не разбира.

— Нямам нищо друго ценно, освен... — Погледна към пръстена на ръката си. Камъкът му беше голям, квадратен смарагд... Говореше се, че кралица Бес го е подарила на любимия си... преди да загуби благоволенieto ѝ. Беше се заклела, че по-скоро ще умре от глад, отколкото да го продаде. Припряно го свали от пръста си и го сложи на дланта си, за да му го покаже.

— Имам това. Пръстенът принадлежи на семейството ми още от времето на сър Уолтър. Предполага се, че добрата кралица Бес му го е дала, заедно с имението в Ирландия. Това е единственото, останало ми от семейните скъпоценности.

Той го взе и го приближи до свещта, обръщайки го в различни посоки.

— Изключително качество. Но не го искам. — Върна ѝ го. — Знаеш какво искам. — И отново този поглед, продължителен, собственически.

Калиста дръпна пръстена и си го сложи обратно.

— Има някои неща, които дори злият Дракон не може да притежава. Колко патетично, че мъж с твоето положение трябва да падне толкова ниско и да се пазари. Ако не те намирах толкова жалък, може би почти щях да те съжалявам.

Съскането на дъха му беше единственото предупреждение, преди да изпита истинската сила на драконовия гняв. Яростните му думи се изсипаха от устата му като пламъци:

— Съжالياвай ме, ругай ме, мрази ме дори, но не можеш да направиш нищо, освен да забавиш онова, което стана неизбежно онази нощ. Не е необходимо да се пазаря, дори да те насилвам, защото ти сама доказва това в ръцете ми. Ще дойдеш при мен, и то съвсем скоро. И не защото си принудена да го направиш, а защото ще го поискаш.

Ужасена от това, което бе предизвикала, Калиста заотстъпва заднишком към вратата, но той следваше всяка нейна стъпка.

Гласът му заглъхна — не като заплаха, а като заклинание:

— Ние сме свързани, ти и аз, по начин, по който дори не можеш да си представиш. Аз ще те изпълня, наяве и насън, първо в мислите ти. След това ще изпълня тялото ти по пътя към сърцето ти. И най-накрая ще изпълня душата ти и ще те окува към себе си — напълно и завинаги. А дали това ще означава рай или ад, зависи само от теб.

Вратата, слава Богу, вратата Калиста хвана резето, но то се изплъзна от изпотените ѝ пръсти. Той посегна към нея. Тя трепна, но чу как резето се освобождава. Той внимателно я премести и отвори вратата.

— Върви — промълви. — Приемам облога. Къде ще се срещнем?

Коридорът беше успокояващо широк. Калиста отстъпи още няколко стъпки назад. Помежду им разстоянието нарасна, а стълбите бяха само на няколко крачки. Вече се чувстваше в безопасност.

— О, маркиза Нетъм се съгласи да използваме дома ѝ.

— Кога?

— Утре. В седем?

— Дадено. — Той се обърна към стълбите. — А, Клайд, тази прекрасна лейди сигурно е маркиза Нетъм. Много съм поласкан, че ме посетихте. — Той заобиколи Калиста и пресрещна Мариан на края на стълбището. Поклони се над ръката ѝ. — Дрейк Херик, на вашите услуги.

Големите очи на Мариан поглеждаха ту към едната, ту към другата фигура: Калиста — толкова вцепенена и пребледняла, Херик — вежлив и съвсем спокоен. Тя се покашля и докосна наниза от перли на шията си.

— Страхувам се, че аз не се чувствам толкова поласкана. Посещението ми излезе доста скъпо.

Херик се усмихна.

— Перлите са първокласни, от Южните морета, но едва ли могат да се сравняват със собственичката си.

Мариан се усмихна. Очите ѝ се опитваха да проникнат зад маската. Опитът ѝ обаче беше неуспешен. Тя тръгна напред и хвана ръката на Калиста.

— Готова ли си, скъпа моя?

Калиста успя да кимне и тръгна към стълбите.

— Очаквам с нетърпение утрешния ден, лейди Ралей. — Херик отвори вратата на канцеларията си и изчезна вътре.

Калиста си пожела да си отиде със злия вятър, който го бе довял тук. Забърза надолу по стълбите, по-скоро да се добере до каретата. Късите крака на Мариан затопуркаха бързо, в опит да я настигне. Когато влязоха в каретата, Мариан я засипа с въпроси:

— Но откъде се взе той? Какво ти каза? Разбрах, че е приел облога ти? Изглежда ми доста очарователен, а не зловец.

Калиста потрепери.

— Нямаше да кажеш същото, ако ни беше видяла само пет минути преди това.

— Настоятелен ли беше? — Мариан плесна с ръце. — Колко интересно! Ако се интересува от теб, може би ще се откаже от това безсмислено преследване.

Калиста се страхуваше точно от обратното. Гледаше през прозореца на каретата, без да вижда. Предупреждението му се бе врязало в съзнанието ѝ. Той явно твърдо бе решил да спи с нея. Не се заблуждаваше, че намеренията му отиват по-далеч от това, знаеше също, че външният ѝ вид е второстепенен в случая — истинският му мотив беше отмъщение. Той искаше да използва и опозори Калиста, дъщерята на Хенри, а не Калиста Ралей.

Стресна се, когато Мариан докосна ръката ѝ. Ангелското лице на приятелката ѝ беше по-сериозно отвсякога.

— Скъпа моя, какво ти каза, че толкова те разстрои?

— Той ме очакваше. Отвори ми заключения си шкаф, за да видя какво има вътре. Намерих... нищо съществено.

Тя наведе глава. В съзнанието ѝ се върнаха забранените образи. Дори на Мариан не можеше да разкаже какво ѝ бе причинил, нито пък да признае собственото си объркване, или пък страха, които бе сграбчил гърдите ѝ.

Мили Боже, какво бе сторила?

Как можеше да предизвика този... звяр и да се надява, че ще спечели?

След като вечеря заедно с Мариан, вече беше взела решението си. Дрейк Херик беше прав по отношение на едно нещо — днес бяха пресекли реката Стикс. Но ако той смяташе да превърне живота ѝ в ад, щеше да страда.

Икономът почука и влезе.

— Ваше благородие, граф Суонлий и синът му искат аудиенция.

Мариан изтри устните си.

— Нека влязат, Колтър. Кажете на стюарда да донесе още два комплекта прибори.

Лицето на Хенри беше изпито от умора, когато седна, но кимна в отговор на въпросителния ѝ поглед.

— Намерих идеалното място.

Калиста разговаряше с Мариан, докато двамата мъже вечеряха. Когато махнаха чиниите им, Мариан кимна към Хенри.

— Искате ли да се оттеглим, за да изпиете портвайна си.

— Не тази вечер, Мариан. Между другото, искам да ти благодаря за прекрасната вечеря. — Хенри се изправи. — Трябва да покажа на Калиста помещението, което намерихме, затова трябва да я отвлека за малко. Ако не действаме бързо, може да нямаме възможност да наддаваме. Мястото се продава на добра цена само защото собственикът му е задлъжнял.

Веждите на Мариан подскочиха нагоре.

— Да не би да става дума за градската къща на Кимбал?

Калиста погледна към Хенри.

Той обаче не отвърна на погледа ѝ, а тръгна към вратата.

— Точно така. Как разбра?

Мариан познаваше подробностите от стария скандал, Калиста знаеше това.

— Просто така — отвърна сухо тя.

Тя ги изпрати до изхода. Хенри помогна на Калиста да сложи наметалото си.

— Нареди да изкарат каретата ми, Колтър — заповяда Мариан. Тя махна с ръка на фалшивия протест на Хенри. — Изглежда, ще вали сняг. Не е необходимо да се друсате в открита каруца. Ще останеш ли тук за през нощта, Хенри? Винаги си добре дошъл.

— Възнамерявах да се върнем в провинцията, Мариан.

Мариан се намръщи.

— Разбойниците по северния път са станали много смели напоследък.

— Имаме оръжие. Имаме много да обсъждаме, ако искаме да започнем преди края на месеца. Не можем така да ти се натрапваме.

— Толкова скоро? — Калиста оправи бонето си. — Би трябвало да изчакаме, докато се открие сезонът. Няма да имаме много клиенти, ако времето е студено.

— Точно затова трябва да отворим сега. Някои от другите игрални домове са затворени. Това ни дава възможност. Куотърмейн настоява да отворим колкото е възможно по-бързо.

А това, което иска Куотърмейн, го получава. Защо винаги беше заобиколена от опортюнистични мъже? Калиста се уви в наметалото си и го стегна толкова силно, че се закашля.

— Ти и Саймън може да се върнете, щом искате, но аз оставам при Мариан за няколко дни. — Тя прегърна приятелката си. — Няма да се бавя, Мариан.

— Колтър ще те изчака. Приятна вечер на всички.

Тежките врати се затвориха след тях.

— Но, Калиста, имаме нужда от помощта ти — обади се Саймън, следвайки сестра си надолу по стълбите. — Трябва да се поръчат завеси, стаите да се подредят...

— И всичко това мога най-добре да свърша, като съм в Лондон. — Калиста разгледа фенерите по улицата.

Хенри присви очи към нея.

— Какво е станало днес? Тази сутрин ти беше абсолютно против да оставаш при Мариан.

Хенри вече бе изразил неодобрението си, когато му каза за облога, затова Калиста само сви рамене.

— Просто каприз. Дори благоразумните жени понякога проявяват капризи.

— Защо имам чувството, че планът ти определено не е благоразумен?

— Какъвто бащата, такава и дъщерята. Трябва ли да повярвам, че само съвпадението те е довело в залата на Кимбал?

ГЛАВА 3

— Ако искаме да привлечем подобрена клиентела, това е най-доброто място. Нали така, Саймън? — каза Хенри.

— Да. Защо, по дяволите, винаги трябва да си такъв инат, Листа? *Защото един от нас трябва да бъде.* В главата ѝ нахлу споменът за прегръдката ѝ с Дрейк Херик. Тя спусна още по-ниско качулката си, доволна от тъмнината. Не протестира повече, защото не искаше да бъде лицемерна. Освен това зарът беше хвърлен. Тя се усмихна мрачно. В този случай — буквално.

Калиста прие подадената ѝ от Хенри ръка на слизане от каретата и се спря пред металната ограда, за да огледа къщата отвън. Градината беше занемарена, входната врата имаше нужда от боядисване, няколко от керемидите на покрива липсваха. Но въпреки това сградата изглеждаше царствена.

— Говори се, че самият Иниго Джоунс е проектирал къщата, ако може да се вярва на адвоката, който ни я предложи — обясни Хенри, отваряйки входната врата с огромен ключ. Когато тя повдигна въпросително вежди, той добави: — Трябва да върна ключа утре, когато му представя предложението ни.

— Куотърмейн видя ли къщата?

— Възнамерявах да му я покажа утре сутринта.

— Защо се предлага за продан?

Когато влезе в коридора, Калиста се обърна. Не виждаше напуканите стени, нито подушваше мириса на мухъл и застояло, виждаше просторните стаи, осветени от хиляди свещи, чуваше дрънчене на зарове и шумолене на карти. Наистина, това място щеше да бъде чудесен игрален дом.

— С мебелировката ли се продава? — попита тя и тръгна нагоре по стълбите.

— Да. Още едно предимство. Не съм огледал всичките мебели, но някои от тях са повече от подходящи.

Калиста забеляза, че по стените покрай стълбището има по-светли правоъгълници, и реши, че там е имало картини.

— И защо наследникът на Кимбал я продава?

— За да плати дълговете си. Когато Брайън Кимбал и синът му загинаха, именията преминаха в ръцете на далечен братовчед, който не разбираше много от подобни неща. Задлъжнял и сега е принуден да продава, опитвайки се да запази поне именията със земя.

Колко тъжно. Саймън беше влязъл в кабинета до главния вход и свиреше на пианото. То беше разстроено и музиката звучеше някак зловещо, отеквайки в празната къща като марш на човешката глупост. Но пък Калиста едва ли можеше да обвинява наследника на Кимбал за това, че не разбираше много от управление на имоти.

Знаеше малко за Брайън Кимбал, но майка ѝ винаги го бе почитала и съжалявала за участието си в скандала, който бе довел до смъртта му. Сигурно е бил горд мъж. Няма съмнение, че би го заболяло, ако види лондонската си къща, принадлежала на семейството му в продължение на векове, продадена на човека, когото е мразил повече от всичко на света.

Калиста разгледа горните два етажа. Последният беше определен за прислуга и за склад. Тя и Хенри огледаха внимателно всички стени и греди, но не видяха и следа от влага или мухъл.

— Покривът явно е здрав — каза с облекчение Калиста и се обърна. Чу се прашащ звук. Тя коленичи и разгледа полите на роклята си. Беше се закачила за една треска.

— Вдигни фенера, за да виждам, ако обичаш, Хенри.

Хенри го направи и докато се опитваше да се освободи, Калиста забеляза, че треската всъщност е част от счупена дървена рамка. Картината беше обърната с лицето надолу върху една маса. Подпирайки се на масата, тя се изправи. Рамката падна на пода, вдигайки облак прах.

Калиста се закашля и размаха ръка пред лицето си. Хенри също се закашля. Разтревожена, тя пристъпи напред и разбра, че причината не е в праха. Наклони глава и погледна портрета.

Висок мъж с лице, прекалено силно, за да е красиво, и тяло, прекалено мускулесто за благородник, стоеше на стъпалата към къщата. Едната му ръка беше върху главата на ловно куче, а в другата държеше ръката на тъмнокоса миниатюра на самия себе си на около

осемгодишна възраст. Художникът явно не беше много добър, което обясняваше защо картината не е била продадена, но въпреки това беше уловена силата на възрастния и лицето на детето, изпълнено с обожание, обърнато към бащата.

Калиста погледна към долната част на картината и не се изненада, когато видя надписа: „Това, което имам, го задържам.“ Без съмнение, девизът на Кимбал.

Тя извърна поглед към бледото лице на втория си баща.

— Това е Брайън Кимбал, нали?

Той продължаваше да се взира в портрета и не отговори. Изражението му разтревожи Калиста, защото там прочете съжаление, неудоволствие и копнеж.

— Хенри, какво има?

Той се стресна и свали фенера. Тръгна към вратата, която водеше към жилищните помещения.

— Нищо. Хайде, скъпа.

Калиста обаче не можеше да остави портрета да се валя в праха. Подпря го внимателно на масата, този път с лицето нагоре. Погледна го още веднъж, преди светлината да изчезне. Дори когато сенките заляха това силно лице, връзката между баща и син продължаваше да личи.

Тя забърза след Хенри.

— Хенри, това е Кимбал, нали?

— Да.

Неизвестно защо, сега, когато най-последно видя лицето на мъжа, за когото някога е била сгодена майка ѝ, тя се почувства като натрапница. Ако този мъж беше жив, той със сигурност не би я посрещнал с отворени обятия, а още по-малко би допуснал Хенри в дома си.

Докато слизаше по стълбите, тя си представи къщата, оживена от детския смях на момчето, играещо с кучето, благосклонната усмивка на бащата, който оставя книгата си, за да прегърне сина си. Едно щастие, което щеше да свърши с кръв, обагрила Индийския океан...

— Калиста! Отговори ми. — Хенри стисна ръката ѝ.

Калиста премига и осъзна, че вече се намира в антрето.

— Какво каза?

— Попитах дали одобряваш?

Внезапно почувствала студ, Калиста се уви по-плътно в наметалото си.

— Аз... аз не съм сигурна. Сега някак си ми се струва нередно да купим тази къща, след като видях лицето на мъжа, комуто е принадлежала.

— Глупости. Няма да намерим нищо по-добро. Младият негодник е толкова затънал, че ще успеем да я купим на много изгодна цена.

— Но дали можем да си я позволим? Как възнамеряваш да платиш нашата част?

Ръката на Хенри се стрелна към иглата за вратовръзка на врата му. Дори на слабата светлина на свещите диамантът блестеше ярко.

— Хенри, не!

Ръката му се отпусна.

— Изгубих твоето състояние. Единственото, което мога да направя сега, е да продам всичко ценно, което имам, за да се опитам да ти го върна.

Калиста се замисли дали да не му каже за облога, но реши да не го прави. Утре Хенри щеше да е прекалено зает с Куотърмейн, за да продаде камъка. А ако тя успееше, щеше да изпита истинско удоволствие да му каже, че сама е спечелила необходимите пари. Пет хиляди лири трябваше да стигнат за тяхната част от сделката.

Тя прикри прозявката си с ръка.

— Хайде да се тревожим за това, когато му дойде времето. Уморена съм. Мисля, че вече стана много късно, за да пътувате до Самърлий. Знам, че се инатиш толкова само от гордост. Остани да пренощуваш у Мариан.

Саймън излезе от кабинета.

— Права е, както винаги, татко. Утре имаме много работа. — Той помогна на сестра си да изгаси всички свещи и фенери, после ѝ отвори вратата.

Калиста се усмихна.

— Тъй като познавам Мариан, сигурна съм, че ви е приготвила легла.

Наистина, Калиста познаваше много добре Мариан.

На следващата сутрин, когато Хенри и Саймън излязоха, тя откри, че Мариан, на свой ред, също я познава отлично.

— Калиста — каза тя, преглъщайки парче кифла, — рожденият ти ден приближава, а аз видях една чудесна рокля в магазина на мадам Жозет. — Невинни сини очи премигнаха към Калиста над изящната порцеланова чаша за чай.

Но този път щедростта на Мариан нямаше да я размекне. Приятелката ѝ искаше тя да изглежда добре тази вечер. Мариан знаеше, че роклите на Калиста са с една година назад от модните тенденции, но беше прекалено изисквана, за да го каже направо.

— Много мило от твоя страна, Мариан, но вече направи толкова много за мен. — Калиста остави своята чаша на масата, преструвайки се, че не чува въздишката на Мариан.

— Толкова много исках да изляза да пазарувам с теб. Напоследък рядко идваш в града.

— С удоволствие ще те придружа, но няма да ми купуваш нищо.

Мариан си взе парченце портокал. Деликатно облиза устните си и добави непринудено:

— Роклята е червена. Поръбена с кожа. Много е подходяща.

Калиста бутна чашата си.

— Не е честно! Ти знаеш колко обичам червеното.

— Определено. Знам също така колко много ти прилича. — Мариан наклони глава, загледана в приятелката си. — А това наистина е странно. С тези твои червени коси цветовете би трябвало да се смесват ужасно, но пък някак си това подчертава тена ти. Намеква за истинския ти характер.

— Пример, за който ще видиш съвсем скоро, ако не престанеш. — Калиста направи присмехулна гримаса.

Мариан скри доволния си, гърлен смях зад салфетката.

— Просто искам да направиш мен и дома ми горди тази вечер. А след като вече си пълнолетна, не е неподходящо да се облечеш в червено.

— А е още по-подходящо за новата ми професия — каза Калиста, без да се замисля.

Мариан плесна с ръце и се изправи.

— Чудесно! Знаех си, че няма да устоиш.

— Но, Мариан... — Калиста още протестираше, когато пристигнаха в магазина.

Точно в седем, Калиста чу гласове долу. Притисна с ръце корема си, но от това само ѝ стана по-зле.

— Сигурно съм полудяла. Ами ако изгубя?

— Ами ако спечелиш? — парира я Мариан. — Дрейк Херик, трябва да те предупредя, не е свикнал да губи.

— Едва ли може да ми направи нещо повече от това, което вече ми причини.

Мариан повдигна въпросително вежди при тези смели думи.

— Думи на невинно момиче, което не знае нищо за силните мъже. — После, усмихната, добави лукаво: — Но тъй като предполагам, че и Дрейк Херик знае малко за силните жени, може би си е намерил майстора.

— Мариан — каза Калиста и се поклони дълбоко на приятелката си. — Винаги си заядлива, но този път те обожавам за думите ти. Да се надяваме ли, че ще ни донесат късмет?

На вратата се почука и Мариан извика:

— Кажете на мистър Херик, че слизаме веднага.

— Много добре, милейди. — Слугата се отдалечи.

На вратата Мариан хвана ръката на Калиста, прекрасното ѝ лице вече беше съвсем сериозно.

— Калиста, дори и да загубиш, искам да знаеш, че нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие от това ти, Хенри и Саймън да се пренесете при мен.

Гърлото на Калиста се сви. Подобни приятели човек среща само веднъж в живота. Ако си разменяха местата, тя би направила същото за Мариан. А точно за това, че Калиста я обичаше толкова много, не можеше да се възползва от нея. Не, ако последният им отчаян опит пропадне, най-добре щеше да бъде да се научат да живеят като селяни. Тя поклати безмълвно глава, но прегърна приятелката си.

Мариан въздъхна.

— Много добре тогава, повече няма да ти говоря за това. Поне ми позволи да ти купя роклята. Знаех, че много ще ти отива. — Мариан отвори вратата и посочи коридора.

Калиста послушно излезе и се завъртя. Наистина се чувстваше прекрасно в роклята и знаеше, че изглежда добре. Пудрата беше нещо, което Калиста използваше само в изключителни случаи, затова косите ѝ, прибрани в изящен кок, украсен с червена роза от кадифе, още повече засилваха впечатлението за жив пламък.

Черният ѝ корсет беше поръбен с черна дантела и перли. Деколтетото разкриваше красивата вдлъбнатина между гърдите ѝ, когато си поемаше въздух, и прилично скриваше всичко, когато издишаше.

Мариан се усмихна.

— Ако не му отвлечеш вниманието с тази рокля, значи е направен от желязо. Но за всеки случай...

Мариан тръгна с Калиста към стълбите, хлътна в своята стая и бързо излезе обратно.

— Това ми е едно от любимите украшения.

Калиста го разгледа. Беше ветрило от черна коприна, с избродирана червена роза.

— Не е скъпо. Моля те, задръж го. Толкова много подхожда на роклята ти.

— Благодаря ти, Мариан. Не бих могла и да мечтая за по-добра приятелка.

Когато слязоха долу, се насочиха към салона. Там беше сложена малката маса за карти, която Мариан използваше, когато имаше гости. Тя направи знак на Калиста да изчака и прошепна на Колтър:

— Обяви името ѝ, когато кажа „готов“.

Мариан влезе в салона.

Калиста я чу да казва:

— Добър вечер, мистър Херик. Да ви предложи ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. Никога не пия, когато играя.

— Много добре. Ако сте готов...

Колтър отвори широко двойната врата.

— Лейди Калиста Антония Ралей.

Вдигнала ветрилото като щит, Калиста влезе в стаята. Мариан беше подредила свещниците така, че да осветяват предната част на помещението, където бе сложена масата за игра, и Калиста премига в неочакваната светлина.

Когато очите ѝ привикнаха, тя видя, че Дрейк Херик е някак странно вцепенен. Усещаше погледа му върху себе си, но и тя затаи дъх, защото също не можа да прикрие интереса си. С ботуши и бричове, той създаваше силно впечатление, но в официално облекло беше... невероятен. Всичко върху него — от златния часовник до скъпите бели копринени чорапи и сапфирени копчета за ръкавели, беше по последна мода.

Все пак Калиста обърна по-малко внимание на добрия му вкус, отколкото на начина, по който носеше всичко това — като някой, роден сред сапфири и коприна. А още по-впечатлителни бяха мъжките форми, които прилепналите дрехи разкриваха. Тъмносиньото сако подчертаваше масивните му рамене. Краката му сякаш бяха безкрайно дълги — от добре оформените глезени, през силните прасци, до черните му копринени бричове, обвили мускулестите му бедра. На снежнобялата му вратовръзка блестеше игла със сапфири и диаманти. От ръкавите му излизаше изящна дантела. Ръкавиците му този път бяха бели и дори липсващите му пръсти не можеха да развалят впечатлението, което създаваше. Бледосинята му маска представляваше дракон повече забавен, отколкото страшен.

Устните му — единственото, което разкриваше маската — се разтеглиха в саркастична усмивка.

Той знаеше, че тя му се възхищава. Калиста махна с ветрилото си и направи дълбок реверанс, непрекъснато повтаряйки си, че нищо хубаво няма да излезе, ако този мъж я привлича. Империята на Дрейк Херик съществуваше благодарение на способността му да се възползва от слабостта на други хора. Точно тази вечер тя не биваше да го забравя.

— Добър вечер — каза спокойно Калиста.

Той се поклони.

— Мога ли да се осмеля да кажа, че изглеждате прекрасно?

Калиста прикри лицето си с ветрилото така, че само очите ѝ се виждаха.

— Мога ли да се осмеля да кажа същото и за вас? Много по-добре изглеждате в синьо, отколкото в черно.

— А червеното ви прилича много повече, отколкото сивото.

Доволна, че гостът им има всичко, от което се нуждае, Мариан се обърна и към двамата:

— Желая ви късмет. — И затвори тихо вратата.

Дрейк помогна на Калиста да седне до покритата със зелено сукно маса. Дъхът му опари тила ѝ, когато каза:

— Но трябва да си призная, че най-много ми харесвате така, както ви видях първия път.

Калиста стисна юмрук, но бързо го отпусна. Нека се шегува с нея. Вече никога нямаше да я види в подобно облекло. Нямаше да му позволи да я извади от равновесие. Тази вечер тя беше светска жена.

Сви ветрилото си и го остави настрани.

— Ще започваме ли?

— Разбира се. — Той седна срещу нея и столът изскърца под тежестта му. — Очевидно не е необходимо да определяме стойността на всяка игра, след като залогът вече е известен. Ако искате, можем да направим така — който има повече точки след шест раздавания, печели.

— Съгласна съм.

— Хубаво. Ще съм щастлив, ако раздавате първа.

Калиста кимна царствено.

— Благодаря.

В пикета този, който раздава, винаги има предимство, защото противникът му трябва да обяви пръв. Калиста размеси и раздаде картите с лекота, която накара очите на Дрейк да се присвият, но той подреди своите карти, без да каже нищо. Ръцете му бяха толкова големи, че недъгът му въобще не личеше. Лекотата, с която боравеше със засегнатата ръка, я наведе на мисълта, че произшествието се е случило доста отдавна. Свела поглед, наблюдавайки го през миглите си, Калиста видя, че той пренареди само три от картите си.

Явно имаше опит и това започна да я тревожи. В пикета, когато са останали осем карти, а ръцете са обявени и се разиграват, не е трудно да разбереш какво има противникът. По тази причина, Калиста също подреди комбинациите си, оставяйки боите така, както бяха раздадени.

Погледна изплашено картите си. Лошо начало. Имаше три валета, две дами и асо купа, останалите шест карти бяха осмици, деветки и десетки. Но поне имаше три последователни малки купи.

Дрейк свали само три карти при положение, че можеше да свали най-много пет. Още един лош знак. Калиста свали всичко, освен

картинките и последователните малки купи. Изтегли асо, последното вале и — учудващо — десетка, вале и поп купа. Едва успя да скрие усмивката си. Седем последователни карти от една боя беше нещо доста необичайно.

Дрейк уверено обяви „последователност и комбинация“. Явно смяташе, че последователните му карти от боята са печеливши, както и комбинацията.

Калиста се замисли, сякаш се колебаеше, но вътрешно ликуваше. Като се вземеше предвид, че у нея имаше всички видове карти, с изключение на седмици, неговата комбинация явно беше от седмици. Валетата ѝ щяха да ги бият. Когато драконовските му очи блеснаха, тя каза.

— Точка и последователност. Седем купи.

— Наистина — Той разпери още картите си. — Е, аз имам само шест кари, значи тук печелиш. Този път. Комбинацията?

— Четири валета.

— Аз имам четири седмици, значи и точката, и последователността са твои.

Тя спокойно обяви точките си, опитвайки се да бъде благосклонна, тъй като той нямаше какво да обяви. Дрейк записа точките ѝ на лист хартия, после започнаха разиграването.

Тук той спечели, тъй като имаше повече силни карти, но в края на играта Калиста все още водеше много.

Той подреди картите и ги разбърка, използвайки недъгавата си ръка най-вече за опора, но някак си не изглеждаше, че се затруднява.

— Играеш доста добре. За жена.

— Както и ти. За мъж.

Той се усмихна леко.

— Не позволяваш на никого да има последната дума, а?

— На никого. — Погледна го спокойно.

— Знаеш ли старата поговорка: „Гордостта идва преди падението.“

— Така е. И аз обичам народните мъдрости. Знаеш ли тази — „О, как падат великите!“?

Ръцете му спряха за миг подреждането, после започна да раздава.

— Колко мило, че ме намираш велик.

— Велик в дразненето — промърмори тя.

— Какво?

Калиста разпери картите пред себе си като щит, отказвайки да се заяжда. Опитът му да я ядоса нямаше да успее. Повтаряше си това непрекъснато през следващите три раздавания, които спечели той. Преднината ѝ се стопи, той дори поведе с четири точки.

На петото раздаване надеждите ѝ се увеличиха. Раздаде си четири аса, три валета и три десетки. Ако имаше късмет при тегленето, можеше да успее да оправи нещата...

— Картбланш — каза той.

О, не! Това означаваше, че той няма силни карти и печели моментално десет точки, преди дори да започне разиграването. Тя го погледна. За кой ли път ѝ се прииска да види човека под маската.

Той отвърна на погледа ѝ и тя изпита неприятното чувство, че може да чете мислите ѝ. Отказа се от изкушението да го предизвиква, защото не беше отмъстителна. Освен това, колкото и пороци да имаше той, тя не смяташе, че би мамил. Затова кимна и зачака да свали своите карти.

Той свали пет и изтегли още толкова.

Добре. Това беше недостатъкът на картбланш. Въпреки че автоматично печелиш точки, ти остава много малко възможност за маневри по време на играта.

Тя изтегли две карти. За нейно голямо удоволствие, това бяха вале и десетка.

Тъй като тя бе раздавала, той обяви първи.

— Точка и последователност. Пет пики.

— О, Боже! Вече имаш двацет и пет точки.

Маската му не можеше да прикрие задоволството му... нито пък разочарованието му, когато тя каза:

— Три четворни комбинации. Четирийсет и две точки за мен.

Устните му се свиха, но отбеляза точките върху листа, без да казва нищо. Той започна с малка пика, която тя взе с валето. Калиста изтегли асата си, но той имаше достатъчно карти от всяка боя, за да защити дамите и поповете си. В края на раздаването имаше седем ръце, като с това резултатът му от тази игра ставаше четирийсет и две точки. Тя бе спечелила четири ръце и общият ѝ сбор ставаше четирийсет и седем. Сега му водеше с една точка в общия сбор.

Явно бяха равностойни противници. Тя усети, че той си мисли същото, дори преди да е заговорил:

— Импас — каза тихо той и вдигна поглед от картите, разпилени по масата. — Това се случва често, когато играят равностойни играчи.

Изкушението беше неустоймо.

— Не знаехте ли, сър, че както казва нашият най-нов гений — „Всяко действие си има равно по сила противодействие.“ — Е, това си беше хубаво заяждане.

Но не дотам, както разбра съвсем скоро.

Ръцете му, размесващи картите, изведнъж спряха.

— Да не би да сте последователка на Нютон?

— Аз съм последователка на всичко, което обогатява познанията ми, и така осмислям съществуването си.

— Сигурен съм.

Тя не се поласка от учудването в гласа му и остана още по-малко поласкана, когато той продължи:

— Но, наистина, трябва да продължите цитата.

Тя се опита да разтвори ветрилото си, но недъгавата му ръка покри нейната.

— „Действията на две тела едно спрямо друго са винаги равни и насочени в противоположна посока.“

Тя по-скоро почувства, отколкото видя как очите му се втрещават в деколтето ѝ. Пое си дълбоко въздух, за да се успокои, но така гърдите ѝ изпъкнаха още повече. Издърпа ръката си изпод неговата.

— Наистина, едно тяло започва да се противопоставя най-силно, когато си има работа с невъзпитани мъже. Ще продължим ли играта?

— Но няма сме спирали, скъпа моя? Не знаехте ли?

Калиста се усети точно преди отново да си поеме дълбоко въздух. Почти се задави от ярост и тупна с крак под масата. Когато успя да се успокои, каза:

— Раздавайте, ако обичате.

Версията на пикет, която играеха, носеше названието Рубикон. Разглеждайки картите от това последно, съдбоносно раздаване, Калиста разбра, че играта е наречена така неслучайно. На масата нямаше купчини гвинеи, нито банкноти, но имайки предвид стойността на Парис и имението, както и на петте хиляди лири, Калиста сякаш чуваше шума на реката под краката си.

Както Цезар, тя или щеше да пресече Рубикон и да продължи завоеванията си, или щеше да се удави. Но определено нямаше връщане назад. Премига и съсредоточи вниманието върху картите си.

Имаше четири купи, като ѝ липсваше една, за да има последователност, две десетки, две дами, една осмица, деветка и две аса. Реши да рискува и свали десетките, заедно с останалите ниски карти. Ако в четирите, които изтегли, беше и правилната купа, щеше да има последователност от пет купи — отлично начало. Изтегли картите от тестето, поглеждайки бавно всяка от тях.

Сърцето ѝ се сви. Не изтегли липсващата ѝ купа. Все пак изтегли дама и асо — печеливша комбинация, освен ако той нямаше попове и валета. Беше изтеглила и карти от другите бои, за да защитава дамите си. Може би четирите купи и двете комбинации щяха да бъдат достатъчни. Съдейки по разпределението, неговите карти сигурно също не бяха особено добри. Тя се поколеба, но той чакаше.

— Четири точки и две тройни комбинации — обяви тя.

Огромната му ръка стисна здраво картите.

— Колко големи са комбинациите ти?

— Аса и дами.

Очите му се втренчиха в нея иззад маската. Прекрасните му мъжествени устни трепнаха, но той каза тържествено:

— Четворна последователност и две тройни комбинации. — Той изчака, докато тя се сви на стола си, после добави: — Попове и валета.

Гласът му беше приятен като ароматизирана вана, но Калиста бе заложила твърде много, за да се отпусне спокойно в нея.

— Изглежда, сме равностойни — каза студено тя.

— Засега. — Усмивката му стана още по-широка.

Но не задълго, помисли си тя. Свали едно от асата си. Спечели и с трите аса, разбира се, но картите бяха разпределени равномерно и той спечели три попа, плюс едно асо, което очевидно беше изтеглил. Това правеше точките му с една повече от нейните и така общият резултат ставаше равен.

Тя преглътна, опитвайки се да намокри пресъхналото си гърло. Челото ѝ се покри със ситни капчици пот. Извади една дантелена кърпичка от ръкава си и изтри лицето си. Тя беше на ред.

— Топло ли ви е, скъпа, или сте нервна?

Тя го изгледа.

— Малко ми е топло, но тъй като скоро свършваме...

— Така ли?

Голямата му ръка махна един кичур от зачервената ѝ буза с нежност, в която ѝ се прииска да повярва, но не можеше.

— Ще оцелея.

Той наклони глава, изучавайки я.

— Жена с вашия ум и красота е предопределена за нещо повече от оцеляване. Не искате ли да оправдаете обещанието, което дават тези прекрасни пламтящи коси? — Той остави картите си и отново протегна ръка към нея.

Тя дръпна главата си.

— Ще правя това, което искам. — Тя свали една дама, която беше най-високата останала карта от боята си. Спечели ръката само за да изгуби десетката си, която той взе с валето.

И така продължи, докато у Калиста остана само една карта — купа. Тя беше на ход. Ако беше сметнала правилно, това беше последната купа и щеше да спечели ръката, което щеше да направи точките ѝ шест. Хвърли десетката купа на масата. Той се усмихна и пусна своята седмица каро.

И двамата погледнаха към купчината карти пред другия.

Шест ръце. По равно.

— Още едно раздаване.

Сърцето на Калиста подскочи, но тогава си спомни. Устните ѝ се разтеглиха в усмивка.

— Не е така. Аз спечелих последната ръка, забравихте ли? И затова получавам точка. — Вдигна поглед към него.

Той се дръпна назад, сякаш стреснат, после поклати глава като уморен дракон в леговището си.

— Проклятие, права сте, забравих! — Изчисли внимателно точките отново, после блъсна листа. — Печелите. С една проклета точка.

Раздразнението му поласка нараненото ѝ самолюбие достатъчно, за да бъде благосклонна:

— А сега искате ли нещо за пиене? — За първи път тази вечер усмивката ѝ беше искрена.

Той вдигна поглед от листа с резултата. Тя усети как се плъзга по деколтето ѝ.

— Да, но това, което жадувам, го няма на масичката.

Предизвикателствата, които досега си разменяха като дуелисти, най-после разстроиха нервите ѝ. Ушите ѝ пламнаха, но тя не можеше в момента да измисли подходящ отговор. Разгледа го, чудейки се какво бе направило този мъж толкова ожесточен и толкова предизвикателен. Той отвърна на погледа ѝ, но тази проклета маска ѝ пречеше да разгадае мислите му, камо ли чувствата му.

В камината изпука дърво, пламъците се разгоряха по-силно, разрушавайки магията на загадъчния му поглед. Калиста се надигна уморено, разтривайки слепоочията си.

Чу дрънчене на стъкло. Той пъкна в ръката ѝ чаша коняк. Тя сбърчи нос, но намокри устните си, преди да остави чашата на масата.

— Благодаря.

Чуха се тихи стъпки и Мариан се показва на една от вратите.

— Свършихте ли? Кой спечели?

— Аз. Разбира се.

Мариан се ухили, преди задълженията ѝ на домакиня да ѝ напомнят, че би трябвало да съчувства на изгубилия гост. Тя отвори широко вратата и влезе.

— Калиста има много силна памет.

Смях разтърси фигурата му.

— Аз също, мадам. Аз също. — Той внезапно хвана ръката на Калиста и я целуна.

Топлината на устните му пропълзя нагоре по ръката ѝ и зачерви бузите ѝ. Ръката ѝ изтръпна и тя едва успя да се въздържи да не я дръпне.

— Прекрасна вечер, милейди. Ще очаквам друга подобна... въ... среща скоро. Ще кажа на адвоката си да напише чек и да ви го изпрати утре, заедно с нотариалния акт на имението. Къде да му кажа да ги изпрати?

Калиста се поколеба, но Мариан хвана ръката на приятелката си.

— Тук, разбира се.

Калиста беше прекалено уморена, за да спори.

Дрейк се поклонил над ръката на Мариан.

— Благодаря за гостоприемството.

— Заповядайте отново, когато пожелаете, сър.

Той издаде някакъв звук, който можеше да бъде и на съмнение, и на удоволствие, после кимна на двете и тръгна към вратата.

Чуха хладния глас на Колтър:

— Приятна вечер, сър. — Икономът затвори рязко входната врата.

Калиста се трогна от очевидната му лоялност спрямо нея, но коленете ѝ още трепереха. Стаята отново взе обичайните си размери. Тя се отпусна на канапето, триейки потното си чело.

— Е! Ще ми се да бях могла да остана. — Мариан дръпна ветрилото от ръката на Калиста и го развя пред лицето си. — Топлината в тази стая едва ли се дължи на огъня.

Калиста не си направи труда да отрича очевидното.

— Къде е Хенри?

— Още не се е върнал.

Входната врата се отвори. Показа се въодушевеното лице на Саймън.

— Листа? Къде си?

Калиста се надигна. В този момент часовникът удари полунощ.

— Тук съм — извика тя.

— Кой беше този в черната карета? — попита Хенри зад сина си.

Калиста се поколеба, но призна:

— Дрейк Херик.

Хенри трепна, сякаш го бяха ударили. Попита тихо:

— И какво, за Бога, търсеше тук?

Тонът му не успя да заблуди Калиста.

— Беше ограбен.

Изражението на Хенри стана още по-злокобно.

— Казах ти да не си имаш работа с него. Той е опасен, особено за теб.

— Този път обаче загуби.

Хенри все още изглеждаше ядосан, но Саймън нетърпеливо запита:

— И какво спечели ти?

— Не много. — Калиста прикри прозявката си с ръка. — Само нотариалния акт за Самърлий и пет хиляди лири.

Победният вик на Саймън отекна в цялата къща.

Хенри се усмихна леко, търсейки стол.

— Не знам дали да те целуна, или да те нашляпам. Той сигурно е побеснял.

— Едно просто „Благодаря“ ще свърши работа.

Той ѝ изпрати въздушна целувка.

— Гордея се с теб. Ти си достойна наследница на сър Уолтър Ралей. Петте хиляди лири ще са достатъчни за депозит. Куотърмейн харесва къщата. Ще сключим сделката утре.

Калиста се наслаждава на победата си в продължение на една седмица, преди светът ѝ отново да се срути...

Част от стария покрив на къщата в Самърлий падна. Достатъчно доказателство, ако въобще беше необходимо, че петте хиляди лири нямаше да бъдат достатъчни, за да се поддържа имението. Което означаваше, че игралният дом беше единственият им начин да печелят пари в брой. Калиста прикриваше неудоволствието си от това, че щеше да е принудена да работи с Куотърмейн, и се зае с подреждането на къщата.

Беше в кабинета и бършеше прах, когато чу, че входната врата се отваря. По паркета се чуха забързани стъпки.

Калиста напъха един непокорен кичур в кока си и излезе навън достатъчно бързо, за да види как Саймън тича нагоре по стълбите като обезумял.

— Какво има?

Хенри беше преbledнял. Тя изтича към него, хвана го за ръката и го бутна на един стол. Той стисна главата си с ръце.

— Проклет да е Куотърмейн! Безскрупулно копеле.

Калиста коленичи пред него. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите.

— Какво е станало?

— Казал е на адвоката зад гърба ми, че ще платим за къщата в брой, и вече е платил своя дял. Трябва да намерим още седем хиляди лири или ще изгубим петте, които внесох по-рано тази седмица.

Калиста покри устата си с ръка, но не успя да сподави възклицанието си.

— Знаех си, че не можем да му имаме доверие.

Саймън крачеше напред-назад из стаята.

— Не мога да повярвам — повтаряше той. — Той ми е приятел.
Калиста скочи на крака.

— Той не знае значението на тази дума. Какво ще правим сега?

Хенри вдигна глава и сложи ръка на блестящия жълт камък до гърлото си.

— Ако продадем това и твоя смарагд, ще успеем да съберем част от парите. Ами ако...

Калиста поклати глава, преди да е продължил.

— Не. Никога вече няма да заложа Самърлий. Ако всичко останало се провали, поне ще имаме къде да живеем.

— Или къде да бъдем засипани от развалини — промърмори Саймън.

— И чия е вината за това? Би трябвало да избираш приятелите си по-внимателно.

Те се втренчиха един в друг. Еднакви зелени погледи.

Хенри се изправи уморено, но властно.

— Ще се опитам да поговоря с някои от моите приятели. Може би ще успея да постигна нещо. — Той повлече крака обратно към антрето. — Елате с мен, деца.

— Можеш да продадеш Парис — напомни й Саймън, преди да излязат от кабинета. — Сега ще си прекалено заета в игралния дом, за да имаш време да го обучаваш.

Калиста отвори уста, за да спори, но се спъна в една надигната дъска от паркета. Саймън я сграбчи за кръста и тя не можа да падне.

— Този спор е безсмислен. Трябва да се справим някак си. Винаги сме успявали. — Вече беше твърде късно, когато през ума й мина, че не беше отрекла възможността да продаде Парис.

Когато след няколко дни за първи път отиде да поизпъди Парис, откри, че оборът е празен. Взе назаем една кобила от съседите и препусна към Лондон, но беше закъсняла. Когато Саймън най-после се появи у Мариан посред нощ, беше пиян както от вино, така и от гордост.

Когато само подсвирна тихо в отговор на въпроса й, тя го хвана за раменете и го разтърси.

— Къде си го завел, Саймън? Отговори ми!

— Лиш... въ... Лис...

Калиста го пусна и той се олюля.

— Листингс Ливъри? — Тази конюшня си беше спечелила репутацията на най-добрия доставчик на конска плът в града. Често организираха частни търгове. — Парис продаден ли е вече — *Моля те, Боже, не!* За нея Парис беше много повече от обикновен кон. Той ѝ напомняше за щастливото ѝ детство толкова, ако не и повече, колкото ѝ напомняше самото имение Самърлий.

Саймън потупа джоба си.

Калиста бръкна вътре и извади банковата разписка. Четири хиляди лири. Затвори очи, но продължаваше да вижда подписа. Черната драсканица беше уверена и зловеща като автора си. Отвори очи.

Дрейк Херик.

Проклет да е. Можеше да си позволи всеки състезателен кон в Англия, дори самия Еклипс. Но искаше Парис поради една-единствена причина — тя и Хенри ценяха коня повече като член на семейството, отколкото като животно. Едно по едно, Херик купуваше всичко, което тя ценеше. Но Парис, закле се тя, нямаше да остане у него. Калиста се втурна нагоре по стълбите и грабна наметката си. Пъхна разписката в джоба си.

Мариан я посрещна в коридора. Помагаше на олюляващия се Саймън да влезе в салона.

— Къде отиваш толкова късно?!

— Няма значение. Не знам кога ще се прибера. — Тя излезе бързо навън. Не чака дълго, когато пред нея спря фойтон. — Ню Бонд Стрийт. „Херик Импортърс“.

Ако имаше късмет, Херик щеше да се съгласи на още една игра. Ако не, оставаха ѝ само Самърлий и самата тя, с което да залага.

И знаеше кой залог ще поиска той.

Истинският избор беше кое е по-важно за нея. Добродетелността ѝ, която щеше да бъде поставена под въпрос в мига, в който застане начело на най-новия лондонски игрален дом, или Парис?

Сама в тъмното, тя си спомни силата, която излъчваше всяка от чертите на Дрейк, изгънчената му целувка. Той притежаваше някакъв странен магнетизъм, който надвиваше страха и отвращението.

Калиста знаеше, че частица от нея копнее за най-лошата съдба, която можеше да я сполети.

Но пък дали не беше най-добрата?

ГЛАВА 4

Калиста отчаяно гледаше как файтонът се отдалечава, оставяйки я сама пред сградата, чийто втори етаж бе ярко осветен.

Правилно ли постъпи, като отпрати файтона? Ако не успееше да влезе вътре, щеше да се наложи да върви пеш поне няколко улици, преди да успее да намери друг файтон. Но пък, така или иначе, тази вечер трябваше да намери Дрейк Херик. Знаеше инстинктивно, че сигурно живее някъде близо до магазина. Всеки уважаващ себе си дракон пазеше съкровищата си.

Тя се уви плътно в наметалото, пое си дълбоко въздух и изкачи няколкото стъпала към вратата на магазина.

Удари звънчето и се заслуша в отекването му вътре. Изчака, поглеждайки неспокойно през рамо, когато чу приближаващи стъпки. Двама едри мъже заобиколиха ъгъла и спряха, когато я видяха. Калиста бързо се огледа наоколо, преструвайки се, че не им обръща внимание, но вътрешно трепереше.

— О, скъпа, аз не бих ти позволил да стоиш така пред вратата ми. — Първият мъж забърза към нея и фенерът над вратата освети грозното му лице и счупения нос.

Калиста се престори, че не чува, удряйки с чукчето толкова силно, че чак ръката я заболя. Нищо. Той вече беше само надве крачки от нея. Тя се обърна, хваната натясно, и отвори уста да закрещи, когато един по-възрастен мъж изникна от тъмнината, размахвайки бастуна си.

— Хей, негодници, не можете ли да разпознаете една лейди?

Едрият, висок мъж накуцваше леко и някак странно трепереше, но очевидно не се страхуваше, когато застана между Калиста и двамата натрапници.

Тя си помисли, че големият му нос, пълните устни и надвисналите вежди са ѝ някак познати, но беше прекалено доволна от намесата му, за да се замисля за самоличността му.

— Разпознавам и курвите, когато ги видя — отвърна единият от двамата и сви юмруци.

За ужас на Калиста се чу скърцане на метал. Възрастният джентълмен сега държеше дълга, тънка сабя. Беше я извадил от бастуна си. В светлината на фенера изражението му смрази кръвта в жилите ѝ, но очевидно нямаше такъв ефект върху другите двама.

Единият извади нож, другият — пистолет.

Неспособна да стои безпомощна и само да наблюдава, Калиста грабна бастуна, който бе изпуснал възрастният джентълмен. Той обърна глава, изненадан, но тя видя одобрителния му поглед. За да освободи ръцете си, Калиста захвърли чантичката си. Тя се удари във вратата. Калиста усети течение и погледна, изненадана, как вратата се отваря.

Тя хвърли бастуна вътре, сграбчи палтото на мъжа с две ръце и го дръпна в тъмнината. Той каза нещо, протестирайки, но тя бързо затръшна вратата и пусна резето.

Точно навреме, защото един куршум се заби в дебелото дърво. След това стъпките се отдалечиха. Джентълменът потърси пипнешком кутийка с огниво, каквато обикновено имаше до всяка врата, намери я и запали фенера на масата. Двамата се втренчиха един в друг в мъждивата светлина.

— Мило дете, защо, по дяволите, се мотаете навън, когато мястото, за което сте тръгнали, е очевидно отворено и ви чака?

Устата на Калиста увисна. Не. Беше абсолютно невъзможно Херик да знае, че тя ще дойде. Тя самата не го знаеше преди по-малко от час. Калиста погледна внушителния възрастен джентълмен и изведнъж си спомни къде го беше виждала. Само един човек на света можеше да се насочи толкова бързо към основата на нещата.

Калиста се поклони дълбоко.

— Скъпи доктор Джонсън, за мен е голяма чест най-после да се запозная с вас. Ще се осмеля да ви кажа, че съм ваша голяма почитателка.

Доктор Самюъл Джонсън се поклони.

— Възхищението е взаимно. Не мисля, че познавам друга жена, която така решително ще застане до мен в такъв страшен момент. — Лицето му изразяваше меланхолия.

Калиста се зачуди дали не тъгува за покойната си съпруга, Тети, която си бе отишла много отдавна, но той бързо се отърси от мислите,

които го натъжаваха, и се огледа любопитно наоколо. Лицето му засия като лицето на дете в сладкарски магазин.

— Значи това е небезизвестният магазин на Дрейк Херик.

— Познавате ли го?

Сър Джонсън се усмихна.

— Слабо. Признавам, че сме играли няколко пъти на карти, макар че аз самият не съм особено пристрастен към тях. Какво не бих дал, за да видя какво крие зад тези проклети маски, които носи непрекъснато.

„Ето още нещо, по което си приличаме“ — помисли си Калиста, — „като се изключи любовта към литературата.“

— Без съмнение, половината Лондон би желал същото.

— Без съмнение. Ако простите прямотата ми... Какво ви води насам в този късен час, дете?

Калиста стисна чантичката си, мислейки дали да не го излъже, но той беше прекалено проникателен.

— Той ми взе нещо и аз възнамерявам да си го върна.

Веждите му подскочиха нагоре, но той беше достатъчно възпитан, за да настоява. Калиста си спомни едно изречение от „Скитникът“ — „Любопитството е една от най-постоянните и сигурни характеристики на силния ум.“

Авторът, който толкова много отговаряше на собствените си писания, извади часовника си и го отвори.

— А, да, разбирам.

Без съмнение. Калиста се сви вътрешно, но външно остана спокойна.

— Но тъй като вече закъснявам за една среща, моля, простете ми, че бързам да си тръгна. — Той сложи ръка на резето, но отново се обърна към нея: — Не е моя работа, разбира се, но сигурна ли сте, че това не може да почака до сутринта? Херик не е... подходяща компания за една благородна, възпитана жена.

Калиста се усмихна.

— Много биха казали, че не съм нито благородна, нито добре възпитана.

Той я изгледа одобрително.

— Макар че бих се обзаложил с всеки, който се осмели да отрече, че сте умна жена. Успех, дете. Надявам се, че ще се срещнем

отново. — Той ѝ намигна и излезе.

Усмивката на Калиста помръкна. Винаги бе копняла да се запознае с Джонсън. Всъщност той беше рядък мъж, чиито дела напълно отговаряха на репутацията му.

Тази мисъл ѝ напомни за мъжа, който я чакаше. Неговата репутация беше далеч не толкова добра, колкото тази на Джонсън. Калиста погледна нагоре към стълбите и се намръщи. Потупа чантичката си и чу шумоленето на банковата разписка. Това ѝ напомни за какво е дошла и какво търсеше. Тя решително тръгна към стълбите, които в тъмнината ѝ заприличаха на пътя към Голгота.

Потисна копнежа по сигурността на собственото си легло и тръгна смело нагоре. По стените висяха фенери, осветяващи пътя ѝ към бърлогата на дракона. В ъгъла, близо до канцеларията му, светлината беше по-слаба. Тя надникна вътре и видя, че на бюрото гори само един фенер. Слабата светлина я примамваше навътре в тайния проход, чиято врата беше отворена.

Символизмът на светлините не ѝ убягна. Пеперудата и пламъкът. И тя беше привлечена натам, въпреки риска да изгори.

Калиста се облегна на стената, чудейки се дали смее да приеме подобна покана. Затвори очи и си представи Парис, цвилещ приятелски, когато му подава бучка захар.

Преди да е променила решението си, тя притисна чантичката до гърдите си и тръгна надолу по стълбите към убежището на Дракона...

Хенри се втренчи в Мариан.

— Какво, по дяволите, искате да кажете с това „Не знам къде е“?

Мариан усукваше тънката си дантелена кърпичка толкова силно, че тя се скъса.

— Знам само, че каза, че може да закъснее. Един от лакеите ми каза, че е взела файтон.

— Е, разпитайте тогава файтонджията.

— Човекът ми не е успял да го открие. Сигурно се е прибрал за през нощта.

Хенри погледна джобния си часовник за трети път.

— За Бога, жено, защо не я спряхте? Тя е отишла при него!

Мариан бързо напъха кърпичката обратно в ръкава си.

— Не се и съмнявам, че нашата послушна Калиста винаги прави точно това, което ѝ се каже.

Хенри въздъхна на саркастичната ѝ забележка и пъхна часовника обратно в джоба си.

— Разбира се, че сте права. Простете ми, дете. Не съм на себе си. — Той докосна снежнобялата си вратовръзка.

Мариан проследи движението му, очаквайки да види познатия жълт блясък. Очите ѝ се ококориха. Жълтата роза я нямаше!

— О, Хенри, не сте продали камъка...

Ръката му се отпусна.

— Нищо не може да струва повече от щастието на Калиста. Аз изгубих богатството ѝ и съм длъжен да ѝ помогна да си го върне.

Хенри ритна крака на сина си. Саймън се надигна и седна малко по-прилично на стола. Стисна главата си с ръце.

— О, по дяволите, не ме докосвай или главата ми ще се разпадне!

— Е, и? Тъй като и без това рядко я използваш за друго, освен като закачалка за шапки, това едва ли ще е огромна загуба.

Саймън се опули.

Хенри отвърна на погледа му. Руменината по бузите му напомняше за някогашния красавец.

— Ставай. Отиваме в магазина на Херик. Калиста трябва да е там.

Мариан гледаше как Саймън се опитва да облече сакото си.

— Хенри, кога ще ни кажете защо Херик ви мрази толкова много?

— Кълна се, че не съм сигурен, Мариан. Освен ако не...

— Освен ако не какво?

— Понякога ми напомня за един човек, когото познавах. Хайде, Саймън — Хенри сграбчи ръката на сина си и го повлече към вратата.

Мариан подскочи, когато масивната врата се затвори с трясък след тях. Погледна към стълбите, но знаеше, че само ще се върти в леглото, ако се опита да си легне. Затова отиде в малката гостна, сложи две лампи до любимото си канапе и взе ръкоделието си. Но работата едва ли можеше да я разсее.

Тя много по-добре от Хенри разбираше, че истинската опасност, която застрашава Калиста, не е самият Херик, а привличането, което

приятелката ѝ изпитва спрямо него. Атмосферата беше така заредена онази вечер, когато играха пикет тук, че дори косата на Мариан се изправи. Освен това, въпреки страховитата репутация на Херик, той определено беше джентълмен. Мариан би заложила всичко, което притежава, че това е така.

Как щеше да реагира Калиста, когато мъжествеността му я изкуши? Щеше ли да бъде достатъчно силна, за да ѝ устои?

Още по-точно — щеше ли да иска да ѝ устои.

Само на няколко преки от тях, Калиста наистина беше като хипнотизирана. Намираше се на място, толкова прекрасно, че чак не можеше да го възприеме като истинско. Стълбите ѝ се бяха сторили безкрайни, но приглушената светлина се превърна в истински пламък, когато излезе от тесния проход. Стъпалата ѝ потънаха в килим, толкова дебел, че стъпките ѝ оставяха следи по него. Погледна надолу и ахна.

Персийският килим покриваше голяма стая. Десенът му беше толкова прекрасен, че почти беше светотатство да ходиш по него. Дори Мариан нямаше толкова хубав килим. Стаята се осветяваше от австрийски кристални полилеи високо над главата ѝ. Калиста забеляза метална стълба, водеща към платформа, върху която имаше някакъв голям предмет, покрит с червени завеси.

Калиста пристъпи колебливо напред. Какъвто и да беше Херик, безусловно имаше вкус към красивото. Стените бяха покрити със скъпи френски тапети на жълти рози. По друго време и на друго място тя би се замислила над значението им, но сега беше прекалено заета да се възхищава на красотата им. Рембранд, Рейнолдс, дори, не, не можеше да бъде, да Винчи?

Пред изящно канапе до камината имаше хермелинова кожа. Още една кожа, но тъмна и блестяща, се намираше върху самия диван.

По страничните масички бяха наредени фигурки от мрамор и слонова кост, едновременно прекрасни и безсмислени — от нимфи и сатири до дракони и кораби.

Калиста мина покрай отворена ракла, пълна с розови и черни перли. Извади една огърлица — толкова дълга, че стигна до коленете ѝ, когато с колебание я сложи на врата си. Тя бързо я свали и я върна на мястото ѝ, затваряйки раклата... и изкушението. Не беше ѝ

убягнало, че светлината е съсредоточена в средата на стаята. Задната част беше в сянка, но тя усещаше върху себе си наблюдаващ я поглед.

Той я чакаше.

Тя знаеше приказките. Нищо не ядосваше дракона повече от това да му откраднеш нещо. Тя обикаляше стаята, участвайки доброволно в малкия му цирк. Нека гледа. Що се отнасяше до присъствието ѝ тук, е, това щеше тепърва да се разбере.

Тя спря пред маса, върху която бе разтворена дъска за шах. Дъската беше от абанос и седеф. Белите фигури бяха от слонова кост, изработени така, че да напомнят истински исторически личности. Царицата имаше дългия нос на Елизабет, царят беше нисък и трътлест като Хенри VIII. Дори разпозна своя працядо — сър Уолтър Ралей — в един от офицерите. Другият ѝ заприлича на св. Георги.

Черните фигури бяха гладки и лъскави. Царят и царицата бяха дракони, пешките — гноми, топовете — грифони с криле. Фигурите бяха създания на нощта — едновременно ужасяващи и магнетични.

Като собственика си.

Митичното срещу реалността. За момент Калиста изпита студ — сигурно не беше съвпадение това, че працядо ѝ е изправен на шахматната дъска срещу ужасния цар дракон. Нима Херик бе поръчал всичко това само заради нея? Сякаш тя имаше нужда да ѝ се напомня какъв е залогът...

— Искате ли да поиграем? — обади се дълбокият му глас зад рамото ѝ.

Още една двусмислица, без съмнение, но Калиста не беше в настроение за подобни неща.

— Имах друга игра предвид.

— Жалко. Не искате ли да разберете откъде купих шахматната дъска и фигурите?

— Едва ли. Страхувам се да попитам.

— Купих я в колониите. Черната скала се добива там и е разновидност на хематита.

Калиста се обърна към него. Този път маската му беше черна. Високата му фигура беше облечена в черна копринена риза и черен кожен панталон, който очертаваше съвсем ясно мъжествеността му. Черни ботуши от свинска кожа обгръщаха прасците му.

Сърцето на Калиста заби предупредително, но тя се насили да задържи погледа си върху очите му, чиито намерения би искала да разбере.

— О, така ли? Аз пък си помислих, че сте си ги доставили от самия ад.

Смехът разтърси внушителната му фигура.

— Точно това най-много харесвам във вас, скъпа моя. Колкото и да се страхувате, никога няма да го покажете. — Той направи още една крачка към нея. — Но пък, с подходяща компания, дори и подобно пътуване може да бъде чудесно. Доколкото си спомням, Персефона също стои четири месеца в мрака и се грижи за своя рицар на нощта.

— Да, но тя непрекъснато очаква светлината и само тялото ѝ е затворено. А вие, сър, сте само нощ, защото носите тъмнината в себе си. — Калиста трябваше да спре — настроението му бързо се променяше.

— Колко сте рязка. В това отношение приличате на втория си баща. Понякога почти си позволявам да го забравя.

Той я гледа още известно време, после, поклащайки леко глава, мина покрай нея, отиде до една масичка и наля и за двамата по чаша коняк. Подаде ѝ едната, надигна своята и вдиша аромата.

Калиста знаеше, че би трябвало да се обиди от това, че предлага на една дама толкова силно питие, но никога не бе имала по-голяма нужда от нещо подобно. Отметна глава назад и изпи всичко на един дъх. И за малко не се строполи на пода, когато огнената течност опари вътрешностите ѝ.

Херик хвана изящната кристална чаша, преди да я е изпуснала.

— Не мислех, че имате подобни наклонности.

— Вие... Недейте... да мислите много за мен. — В очите ѝ имаше сълзи. — Не ме предизвиквайте, освен ако не искате да приема предизвикателството.

Устните му трепнаха. Той остави чашите и се приближи до нея. Тя някак си успяваше да стои изправена. Той се наклони толкова близо, че дъхът му — като дъха на дракон — опари бузите ѝ. Миришеше на коняк, на мъж, на забрава, но десетте поколения Ралей в кръвта ѝ я държаха изправена.

— Тогава ви предизвиквам да въстанете против условностите, които твърдите, че презирате, и да станете моя дама.

Тя се взираше в блестящите процепи на маската, където трябваше да бъдат очите му. Не, дори той не би имал предвид...

— Предложение за брак ли ми правите, сър?

Главата му се дръпна назад. Маската се изхлузи леко, но той бързо я хвана и я завърза здраво на тила си.

— Не. Между нас няма да има лъжи. — Прекрасните му устни се изкривиха. — Поне не повече от обикновеното. Искам ви по начина, по който един мъж иска жена, а в замяна ще ви обсипя със скъпоценности, рокли, карети. Ще възстановя имението ви. Ще помогна на баща ви и брат ви за игралния дом, така че онова копеле Куотърмейн да няма никакъв дял в него.

— И вие ще заемете неговото място? — Калиста вдигна една шахматна фигурка и се престори, че я разглежда с любопитство, защото не можеше да му позволи да види сълзите в очите ѝ. Той никога нямаше да разбере как я е наранил. Може би репутацията ѝ не беше безупречна, но все пак това вече беше прекалено. — Ще ми простите, сър, но като се има предвид поведението ви, смятам тази щедрост за малко... подозрителна.

— Не вярвате ли, че сърцето ми се е променило?

— Не. Признавам, че понякога дори се съмнявам дали въобще имате такова. Никога преди не съм познавала дракон, нали разбирате. — В това беше номерът. Да се преструва на спокойна, когато всъщност въобще не е. Внимателно остави фигурката на мястото ѝ, защото се изкушаваше да я хвърли по него.

Той се приближи още по-близо, хвана ръката ѝ и свали ръкавицата ѝ. Целуна китката ѝ, разкопча копринената си риза и пхна ръката ѝ вътре.

Калиста си пое рязко дъх. Пръстите ѝ се свиха, когато докосна топлатата му плът. Почувства мускулите му, а под тях — тупкащото човешко сърце. Опита се да се отскубне, но той държеше здраво ръката ѝ, триейки я по кожата си, въздишайки от удоволствие.

— Виждате ли — прошепна. — Всичко е съвсем просто, когато му позволим да бъде такова. Аз почувствах сърцето ви, а вие не можете да отречете, че и моето отвърща на докосването ви. Аз съм обикновен мъж. Вие сте обикновена жена. Не можем ли да започнем оттук?

— Това означава ли, че се отказвате от отмъщението си към Хенри?

Той се вцепени. Калиста не знаеше дали да се радва, или да ѝ е мъчно, когато той махна ръката ѝ. В един друг свят може би щеше да е доволна от очевидното усилие, което му струваше това, но в този фантастичен свят на ярка светлина и адски мрак, където митът и действителността се смесваха, доброто носеше знака на злото. Тя не можеше да му се довери, не можеше да повярва на нищо, свързано с него.

Още по-малко на собствените си реакции.

Тя бързо се обърна, в очите ѝ отново бликнаха сълзи. Какво я бе прихванало, когато дойде тук? Преглътна горчивия си смях. Бе дошла заради него. И той щеше да я притежава напълно, в пълния смисъл на думата, ако не се махнеше оттук.

— Благодаря ви за предложението, сър, но вие не притежавате нищо, което искам.

Тя взе чантата си и се обърна към вратата. Щеше да депозира банковата разписка незабавно. Никога повече нямаше да се унижава пред този мъж, молейки го за капчица милост, каквато той очевидно не притежаваше.

— Нито дори Парис?

Тя се спря, вледенена. И бавно се обърна към него.

— А, значи най-после стигнахме до същността на нещата? Купили сте го единствено за да ме принудите да дойда тук. Затова сте оставили вратата на магазина отворена, затова... — Преглътна остриите думи, с които щеше да му разкаже за опасността, с която нямаше да се размине, ако не се бе появил доктор Джонсън.

Нейната безопасност и щастие му бяха абсолютно безразлични. Въпреки всичките му красиви думи, за него тя беше единствено средство, чрез което да се добере до Хенри.

— Знаех, че ще дойдете, да. Но се и надявах да го сторите. Възнамерявахте да ми предложите още една игра на карти, нали? Но аз предложих нещо по-подходящо. Ако станете моя, ще притежаваме Парис заедно, ще можем да го обучаваме заедно.

— Задръжете го. Ще го обичам и ще тъгувам за него до последния си час, но няма да бъда собственост на никой мъж, още по-малко ще

участвам в нещо, което може да навреди на единствения баща, който някога съм познавала. — Гласът ѝ се пречупи и тя затича към вратата.

Само след миг той беше зад нея. Може би си въобразяваше, но тя би могла да се закълне, че чу плясък на драконовски криле и в китката ѝ сякаш се забиха нокти. Бореше се с него, но той беше по-силен. Извърна глава, очаквайки върху нея да се изсипе гневът му, но думите бяха по-опасни.

Той прошепна:

— Мислех, че сте по-искрена със себе си, любов моя. Вие не си отивате ядосана, вие бягате. Е, преди да ви пусна, трябва да ми признаете нещо.

Притисна я толкова близо до себе си, че телата им сякаш се сляха. Близостта подчертаваше още повече различията между тях — извивки и резки линии, мекота и твърдост. Гласът му заприлича на котешко мъркане:

— Имам нещо, което вие много искате, макар че може би още не го осъзнавате.

Пусни ме, пусни ме, крещеше съзнанието ѝ, но една по-дълбока, по-тъмна част от природата ѝ искаше да се притисне към него и да се наслади на тези опасни различия. Трябваше да се покашля, защото гласът ѝ бе станал дрезгав:

— И какво, за Бога, е това?

Драконът се наведе. И с първото докосване на устните му Калиста усети как огънят избухва в нея. В първия миг остана неподвижна в лапите му. Устните му бяха толкова подвижни, толкова топли, движеха се върху нейните бавно, нежно. Поискай и ще получиш. Потърси и ще намериш.

Мислите ѝ изгоряха до пепел под пламъка на целувката му. Езикът му се плъзна и влезе в устата ѝ. Той я притисна по-близо до себе си и тя усети странна твърдост до корема си. Това предизвика някакво чувство в нея, което не можеше да определи, краката ѝ омекнаха. Пламъците тръгнаха откъм устните ѝ и изпепелиха всичко. Беше завладяна напълно, но това не беше достатъчно. Нещо липсваше. Издавайки тих звук, без да го съзнава, тя притисна ръцете си в отвора на ризата му, милвайки топлата плът. Зверовете може и да носеха маски, но в този момент той не беше нищо друго, освен мъж.

И това предизвикваше всичко женствено в нея. Усети как дъхът му спира. После огнената следа последва устните му надолу по извитата ѝ шия към отвора на деколтето ѝ. Сърцето ѝ подскочи. Сякаш, по някакъв странен начин, му принадлежеше.

Миглите ѝ трепнаха, когато усети ръката му върху корсета си там, където никой мъж не я бе докосвал, но не можеше да протестира. Прав беше, проклет да е! Тя искаше точно това. Никой други мъжки устни не я бяха карали да търси нощта и даровете ѝ...

— Извинете, сър, но горе имате гости.

Силните ръце се отдръпнаха. Дрейк я хвана през кръста, за да ѝ помогне да запази равновесие. Тя се възпротиви несъзнателно, издавайки тих звук, но отвори очи. Магията от огън и мрак бе изчезнала. Действителността се бе върнала. И въпреки богатствата, с които беше пълна стаята, тя се чувстваше бедна. Действителността стана още по-груба, когато погледът ѝ срещна очите на управителя.

Там блестеше недоверие, преди той отново да се обърне към господаря си:

— Опитих се да ги отпратя, но те настояваха да ви видят.

Дрейк си пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои, завърза черната си коса на опашка и бутна Калиста на канапето до огъня.

— Досадни посетители, скъпа моя. Връщам се след малко.

Стъпките му отекнаха нагоре по стълбите. Вратата се затвори след него, оставяйки Калиста сама с огъня и срама ѝ.

Какво я бе прихванало? Щеше да се превърне в храна за Дракона, ако не беше тази навременна намеса. Зарови пламналото си лице в ръцете си и завърза отново корсета си, което, слава Богу, беше единственото, което бе успял да развърже. После скочи на крака и изтича към вратата... която беше изчезнала. Стената беше гладка. Тя натиска какво ли не, но нищо не помръдна.

Удари гневно с юмрук.

— Помогнете ми! Моля ви, има ли някой там?

Нищо. Както винаги, нямаше на кого да разчита, освен на себе си. Върна се при раклата със скъпоценностите. Търсеше... Какво? Оръжие? Какво щеше да прави с него, ако въобще откриеше?

Огледа се наоколо, търсейки прозорец. Видя три, но всичките бяха прекалено нависоко, покрити с черни завеси. От отвън тази тайна

стая не се виждаше. Можеше да я държи тук и никой никога нямаше да я открие.

Като бърлога на дракон. Разтревожена от тази мисъл, тя започна да търси още по-настойтелно нещо, което да ѝ помогне да избяга. Опипа стената с ръце, намери една цепнатина. Пръстите ѝ проследиха контурите на врата. Усещаше я, но не можеше да намери брава. Наведе се и видя малка ключалка.

Погледна над вратата, отстрани, но той не би оставил ключа на толкова видимо място, дори и никой друг да не знаеше за скривалището му. Погледът ѝ се спря на мистериозната червена светлина над главата ѝ. Отиде до извитата стълба до стената и се изкачи горе. Видя един шнур. Дръпна го и скъпите червени завеси се отместиха, откривайки легло, нощно шкафче и голям гардероб.

Тя ахна. Леглото беше огромно, дори и за човек с размерите на Дрейк Херик. Балдахинът имаше формата на драконови криле, едната табла — на драконова глава, а краката на леглото завършваха с лапи с огромни нокти. Червените завеси само подчертаваха зловещата красота на всичко.

— Слава Богу, че не се налага да спя в това — промълви тя, без да знае, че предизвиква нещо още по-загадъчно и объркано — съдбата.

Сега се чувстваше още повече като натрапница тук — една хапка за огромния Дракон. Започна да рови из гардероба. Откри само ризи, сака и панталони от най-високо качество. След това претърси и нощното шкафче, където откри малко шишенце лауданум, пергамент, перо за писане и мастило. На една лавица откри памфлет, който я накара да затаи дъх.

Цял Лондон говореше за „Писмата на Джуниъс“. Самоличността на анонимния автор, ненавиждан от всеки добър консерватор и търсен за измяна от краля, беше предмет на ожесточено обсъждане в кафенетата. Много вярваха, че авторът не е никой друг, освен Джон Уилкс, на когото три пъти кралят беше отказвал да позволи да заеме законно полагащото му се място в Камарата на общините.

Въпреки противопоставянето на Хенри, Калиста беше отишла на събрание на едно от обществата, които се бореха за парламентарна реформа. Повечето от хората там ѝ се сториха прекалено радикални, но някои наистина разсъждаваха разумно. Ако Камарата на общините не защитаваше интересите на обикновените хора, кой тогава? Ако

англичаните не можеха да избират представителите си и зависеха от прищевките само на един човек, как тогава най-просветената държава в света можеше да претендира, че се намира във Века на разума?

Калиста внимателно върна памфлета на мястото му, не знаейки какво да мисли. Изправи се и разгледа спалнята.

Мина покрай леглото и без да иска, закачи една от драконовските лапи. Един от панелите на стената помръдна. Тя дръпна дъската и погледна вътре. Извади дълга, тънка тръба с процеп от едната страна. Натисна и някаква скрита пружина изщрака, отваряйки тръбата. Тя изсипа съдържанието на килимчето пред леглото.

Диаманти, рубини и смарагди се разпиляха по пода. Някои бяха големи колкото сливи, други — толкова чисти, че тя си помисли, че е истинско светотатство да се държат скрити. Златни монети, някои с лика на Цезар, други от Испания, трети с арабски произход, четвърти с английски крале. Тайното скривалище на Дракона, помисли си тя. Но от всичките тези съкровища най-голямо впечатление й направи малкото ключе. Тя върна всичко на мястото му и слезе долу при вратата без брова.

Ключът пасваше. Калиста взе няколко свещи и отвори вратата, затаила дъх. В първия миг почти остана разочарована. Може би беше очаквала да намери някоя алхимична работилница, където този загадъчен мъж да прави богатството си. Видя някакви очертания в ъгъла и се приближи.

О, това беше просто печатарска преса. За какво му беше нужно на Дрейк подобно нещо и защо я беше скрил толкова добре. Тя взе един от листовите, подредени до пресата.

Затаи дъх и вдигна по-високо свещта. Не можеше да повярва на очите си. Това беше заглавната страница на „Писмата на Джуниъс“. И датата беше отпреди два дни!

Мили Боже, на какво се бе натъкнала?

Какво щеше да й стори, ако я откриеше тук?

Дрейк кръстоса дългите си крака, преструвайки се, че му е скучно, докато умът му — и една друга част на анатомията му — бързаше да се върне при Калиста. Преди да е променила решението си или дори да е открила скрития отвор към стълбището.

— Нека гниеш в ада дано, знам, че тя е при теб! — Хенри се облегна на бастуна си. Лицето му беше бледо под напудрената перука.

Саймън гледаше тревожно, премигвайки под ярката светлина, която очевидно още повече засилваше главоболието му. Клайд седеше кротко на един стол до стената. Само Дрейк можеше да разбере, че е напрегнат.

— След като вие и синът ви претърсвахте цялата сграда в продължение на половин час и не открихте нищо — отвърна Дрейк, — да не би да си мислите, че съм я превърнал във въздух?

Хенри изскърца със зъби. Дрейк гледаше през процепите на маската си как възрастният човек стисва по-силно бастуна си, готов да го вдигне. *Хайде, старче. Дай ми повод. С голямо удоволствие ще ти изтръгна живота, който ти отне на мен...*

Сигурно някак бе издал мислите си, защото Саймън хвана ръката на баща си.

— Хайде, татко. Сутринта ще повикаме стражата.

Дрейк се изправи.

— Да, направете го. Ще им помогна да претърсят целия квартал, ако искате.

Хенри тръгна към вратата, минавайки покрай Клайд.

— Още не сте ни видели сметката, копеле. Не го забравяйте. — На вратата той се обърна толкова рязко, че Саймън се блъсна в него. — Имам влиятелни приятели. Оставете мен и роднините ми на мира или ще имате повече врагове от мен, за които да мислите.

Дрейк се засмя тихо.

— Куотърмейн, предполагам. Човече Божи, не знаете ли, че мога да го купя и да го продам няколко пъти?

Хенри и Саймън се опулиха. Хенри сякаш не знаеше какво да каже.

Саймън се запъна:

— Но... Но...

Дрейк се облегна на бюрото си.

— Май се опитвате да попитате как съм разбрал за последното ви начинание?

Саймън кимна, но Дрейк гледаше само в Хенри.

— Имам уши и очи навсякъде, не само в Лондон. Информацията е власт, а властта е пари, скъпи мой враже. Ако си бяхте направили

труда да научите нещо повече за мълчаливия си бизнес партньор, сега нямаше да сте в такова окаяно положение. Аз например мога да ви кажа какво е вечерял снощи скъпият ни луд крал Джордж. Две яребици, малко...

С очи, изпълнени със страх, Саймън издърпа Хенри през вратата.

Дрейк седна зад бюрото си, подсмиввайки се под мустак на изражението на Хенри.

Клайд го наблюдаваше мрачно.

— Надявам се само, че ще се смеете последен, милорд.

Дрейк спря да се смее и се намръщи към единствения приятел, който имаше.

— Казал съм ти да не ме наричаш така. Още не съм готов да разглася истината.

— Не мога да разбера всичките тези машинации. Защо не заемеш мястото, което ти се полага по право, и не се върнеш във владението си, без повече подобни игри?

— Защото така въобще няма да ми е толкова забавно. — Гласът на Дрейк се сниши до степен, която би накарала всеки друг, освен Клайд, да се изплаши. — И защото Хенри ще се покае, преди да съм свършил.

Клайд поклати глава.

— Ти не си свещеник. Светотатство е да говориш така.

— Може би. Но отмъщението ми трябва да е сладко. А сега, приятелю, повикай каретата ми. Тъй като искам да си поиграя още малко с нея, ще е най-добре да я заведа в къщата с градината. Последното, от което имам нужда сега, са неприятности с властите.

— Амин — каза Клайд и погледна нагоре.

— Родил си се с цяло столетие по-късно. Би трябвало да служиш на Кромуел, а не на развратник като мен.

Дрейк отвори вратата към стълбището и слезе. Възнамеряваше веднага да я заведе горе. Въздъхна със съжаление. Тя го караше да се чувства жив така, както не се бе чувствал много отдавна. Дори масите на стоквата борса вече го отегчаваха.

Тя не беше на канапето, където я бе оставил. Погледна червените завеси, които бяха дръпнати, и се ухили. Разбира се, трябвало е да разгледа останалата част от скривалището му. Тръгна нагоре и пулсът

му се ускори, представяйки си я — блестяща бяла кожа, червени коси, разпилени по чаршафите...

Прекрасното видение изчезна, когато видя тайното си скривалище отворено. Някъде дълбоко от гърдите му се надигна ръмжене. Сърцето му се преобърна, после заби учестено, този път от друго чувство. Тръгна напред и затвори вратичката на скривалището.

Ето я, кожата ѝ блестеше на мъждивата светлина, но страхът, изписан на лицето ѝ, прогони и последните остатъци от мечтата му. Листът, който държеше, падна на пода. Не беше необходимо да го поглежда, за да разбере какво е. Тя отстъпи две крачки назад, опирайки гърба си на пресата. Свещта трепереше толкова силно, но той я хвана, преди да е паднала на пода.

Беше прекарал последните двайсет години, учейки се да се владее, но проклет да е, ако този път тя не го изкара от равновесие. В него избухна взрив от чувства — гняв, разочарование, страх.

Но изведнъж на повърхността излезе друго чувство — въодушевление. Вече можеше да я задържи. Дори Клайд не можеше да го обвини сега, след като бе открила пресата.

— Любопитството е опасно, котенце — провлече той. — Трябваше да те вържа за канапето.

Вдигнал свещта с една ръка, той я хвана за китката с другата и я измъкна навън. Тя го последва послушно и това необичайно поведение от нейна страна го накара да изпита подозрение. Погледна към ръцете ѝ, но в тях нямаше никакво оръжие.

Блъсна я на канапето. Тя стисна ръце в скута си.

— Е, какво имате да кажете в своя защита?

В първия момент му се стори, че няма да отговори, но тя каза тихо:

— Никога не съм си и помисляла, че може да сте изменник.

Той се вцепени, сякаш го бе ударила.

— Изменник на този Хановерски луд, или англичанин, подчинил сърцето и разума си на идеята да подобри съдбата на сънародниците си?

Тя го погледна мрачно.

— Якобинците претърпяха две поражения, сър. А Джордж е толкова англичанин, колкото аз или вие. Напомням ви, че е роден тук.

Той изсумтя презрително.

— Но кръвта му е германска. Той е един упорит, глупав управник, който не може да бъде крал. Заради него ще изгубим колониите и тук сигурно ще избухне революция, ако не позволи на поданиците си правото да избират представителите си.

— Значи сте последовател на Джордж Уилкс?

— Последовател съм на доброто, на истината.

Тя се изправи.

— В такъв случай, не би трябвало да се противопоставяте на заминаването ми.

Той ѝ препречи пътя към вратата.

— Страхувам се, че вашата интерпретация на тези две истини сигурно се различава от моята. Например, правилно ли ще постъпя, ако ви позволя да унищожите работата на други добри англичани, които имат повече заслуги, отколкото аз?

— И защо смятате, че ще разкажа истината за вас?

— Вие сте жена.

Тя наклони глава.

— Следователно не може да ми се вярва?

— Не и за такава тайна.

Тя отново седна и пак скръсти ръце в скута си.

— Тогава какво предлагате? Да не би смятате да ми отрежете езика? — Тя се изплези предизвикателно.

Той се усмихна.

— И да се лиша от такова удоволствие.

Тя се изчерви и наведе глава.

Последните остатъци от гнева му отлетяха на крилете на смеха. Когато се съвзе, той каза:

— Говорех за ума ви, макар че да си призная — езикът ви ми харесва и в други... въ... отношения.

Тя стана още по-червена.

Той се смили над смущението ѝ.

— Много добре, сладка, спирам. Но трябва да бъда строг. Ще бъдете моя гостенка за известно време.

На лицето ѝ веднага се изписа упорство.

— Искате да кажете — затворничка.

— Както желаете. — Беше доволен, че носи маска, защото иначе щеше да издаде колко е наранен.

— А ако откажа?

В огнището изпука дърво. Тя се стресна, но той просто я гледаше.

— В такъв случай и на двама ни ще ни бъде много трудно, но за вас много повече отколкото за мен. — Щеше да е дяволски трудно, но не беше необходимо да ѝ го казва.

— А ако остана по своя воля? Тогава ще оставите ли Хенри на мира?

Негов ред беше да се колебае. Той се замисли дали да не излъже, но нещо в този ясен зелен поглед изтръгна истината от устата му.

— Нищо на този свят не може да спре последиците от алчността му. Куотърмейн вече е забил куките си в него.

— Страхувам се, че не е Куотърмейн.

Той си пое въздух, защото страхът беше последното чувство, което искаше да ѝ внуши. За един кратък миг си спомни първата им среща — или поне първата, откак бяха пораснали — и как се бе опитал да я изплаши. Какво се бе променило оттогава?

Не желаейки да се потапя в толкова опасни води, той се облегна на масата и каза:

— Не бива да се страхувате от мен. Няма да искам от вас нищо, което вие не искате да ми дадете. Давам ви думата си на англичанин.

Но тя някак си не изглеждаше убедена. Едва ли можеше да я обвинява, като се има предвид миналото ѝ. Тя се изправи и започна да се разхожда из просторната стая, докосвайки мебелите и украшенията. Не му убягна, че движенията ѝ я приближават към отворената врата.

— Ще си помисля, но не бихте ли ми налели още малко от онзи прекрасен коняк? — Тя докосна една статуйка на Афродита.

Той си помисли колко много си приличат, но всъщност по характер Калиста беше много повече като Атина, богинята на войната. Наблюдаваше я внимателно, когато тръгна към масичката с напитките, но тя продължаваше да стои безгрижно до статуйката.

Той се обърна съвсем леко, за да налее коняка, и успя да види с периферното си зрение как тя хукна нагоре. Остави бързо гарафата, но тя вече беше до вратата. Никога преди не бе виждал толкова бърза и грациозна жена.

В гърдите му се надигна смях, когато се втурна след нея. За Бога, беше му приятно да я гони. Лесно спечелената победа не беше толкова

сладка. Тази лисичка щеше да изцеди силите му, преди да я притисне към стената.

И тогава какво?

Беше изкачила шест стъпала, когато я хвана през кръста. Тя се обърна и го заудря с юмруци и ритници, но меките ѝ пантофки не му причиняваха никаква болка, а юмруците ѝ бяха съвсем мънички в сравнение с тези, на които бе свикнал. Той я подчини лесно и я понесе обратно надолу по стълбите, затваряйки вратата с крак.

— Както вече казах, на жените не може да се вярва. — Той я сложи на един стол и се наведе над нея, хванал облегалките му.

— Нима очаквате да стоя безучастно и да ви позволявам да се държите така... вероломно?

— Четете прекалено много книги, сладка моя. Кълна се, че няма да постъпя така с вас... — Той се наведе, целуна ухото ѝ и добави тихо: освен ако, разбира се, вие сама не го поискате. Винаги съм готов да доставя удоволствие на една дама.

Тя го блъсна и стана, но той бе усетил издайническото ѝ потреперване. Усмихна се и седна на същия стол, наслаждавайки се на топлината, останала от тялото ѝ. Преметна единия си крак през страничната облегалка и го залюля безгрижно, докато тя продължи да обикаля из стаята. Когато стигна до раклата с перлите, той предложи:

— Можете да си вземете един наниз. Който поискате.

Тя дръпна ръцете си.

— Не, благодаря. Имам усещането, че е по-добре човек да не ви е задължен по никакъв начин.

Кракът му спря.

— Прекалено късно е за това.

Тя се обърна бързо и сложи ръце на хълбоците си.

— Достатъчно! Не съм някоя безпомощна малка мишчица! Ако трябва да се откажа от свободата си, най-малкото, което можете да направите, е да ми кажете защо. И двамата знаем, че истинската причина, поради която ме държите тук, не е печатарската преса, а нещо, свързано с баща ми.

Той се облегна назад, изучавайки я. Беше великолепна — комбинация от огън и нежност, интелект и доброта. Толкова много приличаше на майка си. Какви бяха тези жени от рода Ралей? Думите излязоха от устата му, преди да е успял да се въздържи:

— Не, милейди. Свързано е с вас самата.

Ръцете ѝ се отпуснаха и тя наклони глава по начин, който започваше да му става познат.

— Какво, по дяволите, искате да кажете с това?

За да ѝ отвлече вниманието, той скочи на крака.

— Ще го разберете съвсем скоро. А засега, бихте ли се задоволили с една лека вечеря?

— Не съм гладна. — Тя прикри прозявката си с ръка.

— Простете ми. Късно е. Знаете пътя към леглото ми, нали?

Ръката ѝ се отпусна като безжизнена.

— Мисля, че ще се чувствам добре на канапето.

— Глупости. Хайде.

Той я хвана за ръката. Тя се възпротиви за миг, но го последва. Уважението му към нея нарасна още повече. Калиста беше единствената жена, която познаваше, чийто изумителен външен вид подходеше толкова на характера ѝ. Като у Атина Палада, при нея също се съчетаваха мъдростта със смелостта: тя знаеше кога да се оттегли и кога да нападне.

Но все още я познаваше съвсем малко. Без съмнение, с времето щеше да го разочарова, както всички жени досега. Той просто я желаше физически. Веднъж само да се наслади на прекрасното ѝ тяло и това странно обсебване щеше да изчезне.

Когато стигнаха до спалнята му, тя дръпна ръката си и застана неподвижно до леглото. Прикривайки усмивката си, той дръпна покривката и отдолу се показаха чисти бели ленени чаршафи. Побутна я на леглото и събу обувките ѝ, но когато ръцете му тръгнаха нагоре към роклята, тя ги покри със своите.

— Моля ви.

— Моля ви... какво?

Спогледаха се. Ръцете му усещаха колко учестено е дишането ѝ. Неговото също се учести. В момента не искаше нищо друго, освен да сподели това огромно легло с нея и да направи мечтата си действителност. Що се отнася до нейните чувства... Дали беше възбудена, или изплашена?

Очите ѝ бяха придобили по-тъмнозелен оттенък.

— Моля ви, обещахте да ме оставите на мира.

Той се изправи. Чувстваше ръцете си празни без плътта ѝ под тях.

— Просто се опитвах да ви накарам да се чувствате удобно. Лека нощ. — *Моята няма да е лека.*

Дрейк дръпна завесите на импровизираната спалня и се върна долу. Сега вече гледаше с други очи на убежището си, което бе създал заради самия себе си като последно скривалище от света. Много отдавна, скоро след бягството си, той понякога често оставаше гладен, за да може сега да има тези богатства. Но сега, като гледаше всичките си съкровища, се чудеше дали има право да ги притежава.

И заслушан в шумоленето на коприна над главата си, осъзна, че през ума му мина още по-обезпокояваща мисъл.

За първи път домът му беше самотен...

Хенри пусна тежката кесия с гвинеи пред Куотърмейн.

— Три хиляди.

Куотърмейн отвори кесията и започна да брои.

Хенри се разгневи заради недоверието му, но в момента тревогите му за Калиста надделяваха над всичко. Обърна се.

Без да спира да брои, Куотърмейн попита:

— А къде е нашата прекрасна домакиня? Ще имаме доста работа и с нея.

Как, по дяволите, е разбрал Куотърмейн?

— Още не съм я открил. Но ще я намеря.

Беше тръгнал при съдията, но искаше да даде парите от Жълтата роза на Куотърмейн, преди Саймън да е сложил ръка върху тях.

— Може би ще мога да помогна, приятелю.

Хенри спря до вратата и се обърна. Ако не бяха подписали споразумението, щеше да даде на това копеле да се разбере.

— Не искам никой да знае, че е изчезнала.

— И смятате, че съдиите ще си мълчат. Страхувам се, че не е много умно от ваша страна.

— Какво можете да направите вие?

— Аз? Малко. Но тези, които работят за мен... — Куотърмейн свърши с броенето и бутна кесията встрани — са, така да се каже, готови на всичко за мен. Ако искате, мога да ги накарам да се поинтересуват дискретно в района на складовете.

Хенри се чувстваше като забодена пеперуда под този син поглед. Как е разбрал, че Дракона я е пленил? Краставите магарета през девет баира се подушват, помисли си, но каза достатъчно сърдечно:

— Ще съм ви изключително благодарен.

Куотърмейн се изправи.

— И така трябва да бъде, скъпи мой Хенри. — Той придружи Хенри до вратата. — Да смятам ли, че остатъкът от вашия дял ще пристигне скоро?

Хенри спря.

— Работим по въпроса.

— Хубаво. Ще е срамота да изгубите всичко, за което толкова дълго сте работили. Лека нощ. Веднага щом разбере нещо, ще изпратя да ви съобщят.

Хенри си тръгна, преди вратата да се е затръшна под носа му. Подпираше се уморено на бастуна си, докато вървеше към наетия файтон, но върху лицето му беше изписано решителното изражение на човека, който беше на младини.

Окриляваше го една мисъл. Обичното лице на Калиста изплува пред погледа му. Двама от най-влиятелните мъже в Англия я искаха. Но нито единият не я заслужаваше.

Трябваше някак си да успее да ги победи и двамата и да я спаси. Дори ако трябваше да пожертва собствения си живот.

Ако Дрейк Херик беше този, когото подозираше, сигурно щеше да се стигне и дотам...

ГЛАВА 5

Калиста се събуди от аромата на чай и кифлички. Стомахът ѝ изкъркори, но не ѝ се искаше прекрасният сън да си отиде.

Тя и семейството ѝ бяха на пикник. В далечината блееха агнета, Самърлий блестеше, осветен от слънцето. Дрейк беше отпуснал глава в скута ѝ, докато близнаците им гонеха пеперуди. Лицето на Дрейк, вече без маска, изразяваше нежност, когато я погледна. Сърцето ѝ беше изпълнено с любов към него.

Къде го беше виждала преди? Опитваше се да си спомни, търсейки във всички ъгълчета на паметта си, когато чу дрънчене на порцелан и завесите до леглото се отместиха. Последните остатъци от съня ѝ се изгубиха.

Калиста отвори очи и топлинката, стоплила сърцето ѝ, изчезна, когато видя драконовата маска, надвесена над нея. Този път беше бяла и не излъчваше заплаха, но тя въпреки това я мразеше. Сънят я бе направил смела. Трябваше да види как изглежда той. Протегна ръка, но силните му пръсти я хванаха и сложиха в нея чашата за чай.

— Добро утро, скъпа моя. Искате ли захар и сметана?

Тя седна в леглото и завивките се смъкнаха до кръста ѝ.

— Не, обичам чая чист. — Тя отпи и се събуди напълно, когато усети погледа му върху деколтето си.

Той каза бавно, без да сваля очите си оттам:

— Аз пък не. Обичам чая си... с всички подробности.

Тя остави чашата толкова бързо, че чаят се разля в чинийката, и вдигна завивките, за да покрие гърдите си.

— Нямах с какво да спя, затова останах с ризата си.

Той се обърна, но тя видя как мускулът на челюстта му се стегна под маската.

— Разбира се. Позволих си да ви поръчам някои дрехи.

Тя се опули.

— Сигурна съм, че не са готови толкова бързо.

— Парите могат да направят всичко.

— Наистина — съгласи се студено Калиста. В това отношение определено не можеше да се състезава с него, но пък нямаше да му позволи да ѝ се налага. — Страхувам се, че напразно сте си направили труда. Няма да ги облека.

Той спря, сложил ръка на колоната на леглото, и се обърна през рамо.

— Ще го направите.

Устните ѝ се свиха.

— Аз не съм ваша държанка и няма да позволя да се отнасяте с мен като с такава.

— Не, но ще бъдете глезена като най-почетна гостенка. Каквата всъщност сте.

— Красивите думи не могат да скрият грозните дела. Аз не съм тук по своя воля.

Той се върна и се надвеси над нея. Инстинктът ѝ подсказваше да се завие презглава, но тя вирна високо брадичка и се втренчи в блестящите процепи на маската му. Проклет да е и той, и маските му!

— Все още. Дайте ми няколко дни.

По гърба ѝ полази тръпка.

— Може да остана тук и година, сър, но отвличането си е отвличане.

— О, нима? Разликата между затвор и дом може да се изрази само с една дума. — Той замълча, оставяйки я да се чуди, после довърши дрезгаво: — Любов.

Настана пълна тишина. Това ли ѝ предлагаше? Нещо в неподвижната му фигура я предупреждаваше да бъде нащрек. Да се влюби в него, щеше да бъде най-голямото унижение и щеше да му осигури пълна победа над нея и Хенри.

— Това, чудовище такова, е нещо, което никога няма да получите от мен.

Той се изправи рязко.

— Нима съм молил за това? Всъщност любовта е товар, без който отдавна съм се научил да живея.

Нещо в тона му, усещане за загуба може би, я накара да го погледне по-внимателно.

Той сви рамене и се обърна към стълбите.

— Предлагам да си облечете дневна рокля или мога и аз да ви я облека. — Зъби, бели почти колкото маската, проблеснаха в широка, смела усмивка. — Отдавна искам да разбера какви съкровища се крият под дрехите ви. Ние, драконите, сме алчни, нали разбирате?

Стъпките му се отдалечиха, оставяйки я сама с надеждите и страховете ѝ. И спомена за тъгата в гласа му. За първи път се опита да се постави на негово място. Какви ужасни премеждия бяха закалили този стоманен човек? И въпреки това, когато се смееше, когато я целуваше или се грижеше за удобствата ѝ, тя виждаше някаква друга страна от него, нещо нежно, с което тя не можеше да се бори.

Калиста захвапа една кифличка, толкова погълната от мислите си, че се стресна, когато чу някакъв глас.

— Добро утро, милейди. Господарят заповяда да донеса това. — Управителят на магазина остави няколко големи кутии до леглото.

Калиста се изчерви и отново дръпна завивките нагоре.

— Благодаря ви.

И проклет да е той и чувствата, които предизвиква у мен. Калиста все пак не го каза. Този беден човечец, който, както винаги, я гледаше неодобрително, не заслужаваше да бъде въввлечен във войната на воли, която тя водеше с господаря му.

Управителят се оттегли, затваряйки завесите след себе си.

Калиста се загледа в кутиите и любопитството ѝ надделя. Мислите ѝ, така или иначе, не ѝ предлагаха успокоение. Тя се измъкна от леглото и отвори първата кутия. Рокли във всички цветове на дъгата от коприна, от мека вълна, от тафта и брокат се разпиляха в скута ѝ.

Тя взе една, притисна я към себе си и изтича към огледалото на вратата на гардероба. Въздъхна с облекчение. Поне деколтетата не бяха по-дълбоки от нормалното. Блестящата зелена тафта беше два тона по-тъмна от очите ѝ — един от любимите ѝ цветове. Как ли е разбрал?

В другата кутия имаше шапки, ръкавици, обувки и фусти от всякакъв вид — от съвсем обикновени, до изящни с пищни бродерии. В последната кутия имаше блестяща златиста бална рокля от толкова изящна коприна, че щеше да подчертае всяка извивка на тялото ѝ.

Но деколтето, е... Тя я остави, чудейки се къде очаква той да облече рокля, подходяща за проститутка. Под нея откри нещо още по-скандално — долни ризи с изящни дантели и копринени чорапи —

толкова фини, че бяха почти прозрачни. И нощница от прозрачна дантела, заедно с наметка от газ.

Калиста ги вдигна пред себе си и се огледа в огледалото. Кожата ѝ се виждаше съвсем ясно. Тя въздъхна и ги сложи на дъното на кутията. Никога нямаше да облече нещо толкова скандално. Тези дрехи бяха предназначени да бъдат събличани, не носени! Би могла да умре от студ, облечена в нещо подобно.

Калиста мрачно отдели най-консервативната рокля — гълъбовосива, вълнена, с дантела на деколтето и ръкавите. Облече я и, за нейно отчаяние, ѝ беше съвсем по мярка.

Проклет да е този дракон! Да не би да ѝ беше взел мерките, докато е спяла. Сигурно не. Беше такъв негодник, че сигурно можеше да прецени всяка жена само с един поглед. Незнайно защо, тази мисъл я ядоса толкова, че тя взе кърпичката си и я пъкна в деколтето. Кимна, доволна, че само вратът ѝ се виждаше, и си сложи едно дантелено боне, което би трябвало да се носи с една от широките сламени шапки.

Отстъпи назад и се огледа. Обу си някакви боти. Сега вече не би могъл да види дори глезените ѝ. Усмивайки се за първи път от пристигането си тук, тя тръгна надолу по стълбите.

Той седеше зад ореховото бюро и изглеждаше още по-внушителен. Пишеше нещо в някаква тетрадка. Веднага щом я видя, пъкна тетрадката в едно чекмедже и я заключи.

Облегна се назад на стола си, който изскърца под тежестта му. Огледа я от горе до долу и устните му трепнаха.

— Тук някъде имам чифт стари игли за плетене, ако искате да ви ги дам, малка моя домакиньо.

Тя направи реверанс.

— И в тази си роля ще бъда много доволна да погледна тетрадката, над която работехте.

Усмивката му изчезна.

— Не сме стигнали дотам. Още.

— Искате да кажете, че ми нямате доверие?

— А трябва ли да имам?

— Не. Не повече, отколкото аз трябва да се доверявам на мъжа, който иска да ми вземе всичко, което ми е скъпо.

Той махна нетърпеливо с ръка.

— Стига толкова. Не можем ли да установим примирие и да превърнем това място в място за развлечение, а не в бойно поле. — Той ѝ протегна голямата си ръка.

И тя за малко не я пое. Изборът, който ѝ предоставяше, беше съвсем прост — забавлявай се или недей, както искаш. Калиста успя да преодолее порива да се позове на по-светлата страна от характера му. Ако отстъпеше сега, щеше да изгуби битката с много по-труден противник от Дракона.

Себе си.

Тя се обърна и вдигна ръце над огъня, за да ги стопли, пренебрегвайки протегнатата му ръка. Кожата ѝ настръхна от потиснатия гняв. Чу, че той става и пристъпва към нея. Изпсува тихо и затрополи към скритото стълбище.

Тя се обърна бързо, но не можа да види какво натисна той, за да се отвори вратата. Тя бързо се затвори след него, оставяйки я сама със съжаленията за собствения си избор.

Хенри направи път на един работник. Надяваше се, че всичките тези приготовления няма да се окажат напразни. Бяха махнали покривалата от всички мебели. Цяла армия чистачки лъскаха и чистеха. Работниците боядисваха, слагаха тапети и полираха медните украшения.

Когато Калиста се върнеше, всичко щеше да е готово. Хенри крачеше напред-назад в очакване на Куотърмейн. Пропъди ужасната мисъл, която се промъкна в съзнанието му — ако Калиста въобще се върне. Каквито и да бяха подбудите му, Куотърмейн все пак бе накарал хората си да претърсят целия град, за да я намерят. Хенри предполагаше, че те имат по-голям шанс да я открият, отколкото властите, но, по дяволите, беше толкова ужасно просто да седиш и да чакаш.

— Татко, какво ще кажеш да занеса тази картина долу? — Саймън вдигна портрета на един призрак от миналото на Хенри. — Доста внушително изглежда този. Да го сложа в стаята за игра на карти, а?

Хенри пребледня и се извърна.

— Върни го на тавана. Ясен ли съм?

Объркан, Саймън тръгна обратно нагоре, помъкнал тежкия портрет.

Хенри стоеше във фоайето, без да чува тропането и дрънченето. Вдигна ръка към безценната си игла за вратовръзка, но тя се отпусна безжизнено. Напоследък му минаваше една страшна мисъл, по-силна от ужаса, който изпитваше от Дракона. Това беше усещане, че нещо лошо, сторено в миналото, сега му се връща.

Ако Дракона беше този, за когото го мислеше, тогава нищо не можеше да го спаси. Хенри бе продал Жълтата роза, отчасти надявайки се да покрие загубите им, но главно за да се отърве от доказателството за деянието си. Най-смешното беше, че откак Калиста започна да осмисля последните години от живота му, той рядко мислеше за миналото.

Докато не бе принуден да го направи.

Хенри потрепери, чудейки се дали Калиста нямаше да плати цената на глупостта му. *Мили Боже, не. Нека вземе мен, вместо...*

— Какво сте се замислили, приятелю?

С болка, изписана на все още красивото му лице, Хенри се обърна към несигурния си партньор.

— Какво, по дяволите, си мислите? Лакеите ви толкова ли са некомпетентни?

— Не се осмелявайте да ми говорите така. Никога. — Тонът беше мек, но значението на думите — не. Извитите вежди на Куотърмейн придаваха на лицето му зловец израз, който Хенри не бе виждал никога преди.

Да... гориш в ада дано, искаше да каже Хенри, но този човек държеше бъдещето им в ръцете си. Беше разбрал отдавна, че от грубостта няма смисъл, и за доброто на децата си, Хенри преглътна ядните думи.

— Ще съм ви благодарен, ако ми кажете докъде е стигнало търсенето.

Куотърмейн се отпусна. Хенри обаче — не. Колкото повече опознаваше този човек, толкова по-малко го харесваше.

— Открили са един файтонджия, който, с малко... убеждаване, така да се каже, е признал, че е закарал някаква дама, която отговаря на описанието на Калиста, до магазина на „Херик Импортърс“ снощи.

Стомахът на Хенри се сви. Лошите му предчувствия се оправдаваха.

— Сигурен ли е?

— А вие не сте ли? Сам ме предупредихте за интереса на Херик спрямо Калиста.

— Но къде може да я крие. Ние със Саймън претърсихме цялата сграда.

— Без съмнение я е отвел някъде извън Лондон. Ще накарам хората си да разберат къде е къщата му в провинцията. Признавам, че и аз се тревожа за момичето. Не можем да открием игралния дом без нея.

И това беше човекът, за който бе настоявал да се омъжи дъщеря му? Хенри се обърна, за да прикрие отвращението си.

— Трябва да отидем при властите.

— Не още. Нима наистина мислите, че ще вземат насериозно думите на един фойтонджия срещу думата на един от най-богатите хора в Англия?

— Сигурно не. Но ще вземат насериозно моите думи.

— О, но напоследък се носят слухове за интереса на загадъчния Дракон към вашето семейство. Първо сложи ръка на имението на Калиста, после купи коня ѝ, а сега разбирам, че е купил и диаманта ви.

Хенри пребледня. Беше продал Жълтата роза на известен бижутер, който бе обещал да бъде дискретен. Как бе успял Херик да я откупи толкова бързо? Все още обърнат с гръб, Хенри сви рамене, преструвайки се на много заинтересуван от една машина за огъня, която — доста иронично — имаше драконова глава на дръжката.

— Е, и?

— И, скъпи мой Хенри, човек не може да не се замисли защо този мъж има толкова голямо желание да ви унищожи. А след като имаме общ бизнес, моето любопитство е още по-голямо, особено като си спомня всичките пъти, когато този проклетник ме е бил на карти. Бихте ли ми казали защо Херик ви мрази толкова?

Хенри протегна треперещата си ръка, взе една машина и разрови умиращите въглени в камината.

— Ако знаех, щях да ви кажа. — Но нямаше да го направи. Дори Калиста не биваше да узнае за подозренията му. Поне не още.

— Няма значение, приятелю. Аз си имам начин да научавам чуждите тайни. А сега, относно сумата, която ми дължите...

Но Хенри не го слушаше. Чудеше се кое е по-лошо. Дяволът, който познаваше, или онзи, който не подозираше.

— Дяволът, казваш! — Дрейк се втрени в Клайд. — Какъв интерес има този... Разбира се. Явно този Куотърмейн иска Калиста за себе си, затова прави така, че Стантън да му е задължен. Проклятие! Това не го бях предвидил.

— Искаш ли да подкупя файтонджията, за да каже, че е сгрешил?

— Не. Вече е твърде късно. Засега тя е на сигурно място, но само ако Стантън продължава да я търси сам. Най-добре ще е тази вечер да се покаже в обществото, сякаш няма никаква съблазнителка, която да ме чака в леглото ми.

Клайд се намръщи.

— Мис Ралей все пак е дама и не бива да говориш за нея по този начин.

— Дамите са такива по дух, а не по рождение. В Индия съм виждал жени от най-низшите касти, които много повече приличат на дами от тези херцогини и баронеси, които са истински уличници по душа.

— Въпреки репутацията ѝ, съм уверен, че мис Ралей е истинска дама по душа. Тя те поизпоти, нали?

Дрейк се изправи с цинична усмивка на уста.

— О, но това не говори нищо за морала ѝ. Никога не съм казвал, че не е с висок дух и вълнуваща колкото коня си. Повярвай ми, стари приятелю, ако я беше целунал, както аз го направих, щеше да се зачудиш колко всъщност обича онзи стар красавец, за когото претендира, че копнее. Тя възпламенява кръвта ми така, както никоя дама не го е правила.

— Май тук говори сърцето ти, а не... ъъ... кръвта ти. А ако и нейното сърце казва същото, значи е нормално да реагира така. Би трябвало да си доволен, а не да я обвиняваш.

Един мускул под маската на Дрейк затрептя, когато той махна на управителя си да излезе.

— Аз нямам сърце. Вече не, слава Богу. А сега, моля те, заеми се със задълженията си. Не искам да бъда обезпокояван. Ако Куотърмейн

изпрати още някой да разпитва, незабавно ме уведоми.

Клайд се изправи и въздишайки, излезе, като затвори тихо вратата след себе си. Дрейк се опита да се съсредоточи върху кодираната бележка, изпратена му от Уилкс, но се отказа и я остави настрана.

Ако сърцето му беше мъртво, защо подскачаше в гърдите му всеки път, когато Калиста му се усмихнеше? И откъде бе изникнала онази забранена дума, когато се бе опитал да я накара да разбере, че затворът би могъл да бъде дом, ако тя го обича?

Дрейк Херик, наричан още Дракона, бивш затворник, пират и търговец, се загледа в писмото, което можеше да завърже примка на шията му. Но видя само едно красиво, одухотворено лице, което се опитваше да му се противопоставя, но се издаваше с погледа си, изпълнен с копнеж. Тези зелени дълбини, които винаги го караха да мисли за нов живот, предизвикваха у него чувства, които смяташе, че отдавна е погребал.

Нима двайсетте години, изпълнени с премеждия и опасности, не го бяха научили да не се доверява на никого, освен на себе си?

В края на краищата, точно затова Калиста беше при него — не можеше да ѝ се довери, че няма да проговори. Не, тези странни чувства, които се пробуждаха у него, трябваше да бъдат потиснати. С желязната воля, която бе спасявала живота му неведнъж, Дрейк взе отново писмото, поднесе го до една лампа и се зае с трудната задача да го дешифрира.

Но тя не излезе от ума му като фея, изкушаваща го да тръгне в дълбините на гората...

Или като Жълта роза, заради която бяха умирали хора...

Дори и най-прекрасната скука си беше скука.

Калиста се взираше в съкровищата, разпилени наоколо, и се чудеше къде е нейното място в описа на Дрейк. Може би някъде над мебелите, но под предметите на изкуството.

Дрейк скоро щеше да съжалява, че я държи тук, кълнеше се тя. Калиста си помисли дали да не повреди някой от скъпоценните му предмети, но не можеше да го направи. Тя самата също обичаше красивото.

Усещането за устните на Дрейк върху нейните, силното му тяло под търсеците ѝ ръце... Слава Богу, че нямаше никой, който да види, че се изчервява. Отвратена от собствената си слабост, тя отиде до бюрото и потърси нещо, с което да го отвори. Той беше взел ключа със себе си и тя нямаше как да влезе в стаята с печатарската преса, но може би в бюрото щеше да намери нещо друго интересно.

Калиста взе една кама, висяща на стената, и успя да отвори заключеното чекмедже. Разгледа съдържанието му, но онази тетрадка я нямаше. Скучни разписки, документи и... запечатано с релефен печат писмо. Прерови отново чекмеджето, но единственият въсък, който намери, беше с друг цвят. Ако го отвореше, той щеше да разбере.

И какво от това? Нали и тя това искаше. Да му създава толкова неприятности, че да го принуди да я пусне.

Тя си пое дълбоко въздух и махна въсъка с камата. Извади хартията отвътре, отвори я и... се опули. На хартията нямаше нищо.

И защо някой би си направил труда да запечатва празен лист? Тъкмо щеше да го върне обратно, когато лампата го освети. Появиха се сребристи линии, после изчезнаха, когато леко изкриви листа. Беше толкова погълната от тази загадка, че дори не забеляза Дрейк, преди да дръпне листа от ръцете ѝ.

Тя направо подскочи. Потисна желанието си да се отдръпне, когато го погледна, но, както винаги, можеше да съди за него единствено от езика на тялото му. Тази проклета маска прикриваше лицето му.

Гласът му беше спокоен:

— Ето, любопитно мое котенце, нека ви покажа как става.

Той взе една лампа и вдигна листа над нея, почти до пламъка. Нагря го равномерно. След около две минути започнаха да се появяват букви, първо съвсем бледи, после по-ясни. Малко разлети, но все пак можеха да се четат.

Чудо. Калиста никога не беше чувала за невидимо мастило, но пък този мъж винаги имаше с какво да я изненада.

Той вдигна писмото пред очите ѝ.

Петък вечерта. Полунощ. Същото място.

Нямаше подпис, но тя се досети.

— Уилкс, нали?

— Интелигентността ви винаги ми е доставяла удоволствие. — Той отново вдигна писмото над лампата, но този път го запали, а след това го хвърли в студената камина. — Искате ли да ви разкажа за мастилото?

Калиста се обърна. Изведнъж ѝ се прииска огънят да гори, защото се почувства вледенена до мозъка на костите си от намеците, които правеше той.

— Някое магьосничество, което сте научили по време на пътуванията си, без съмнение.

— Не съвсем. Всъщност работех заедно с един алхимик в Италия преди няколко години, преди да реша да се върна в Англия. Той не успя да превърне оловото в злато, но когато случайно изля тази течност близо до огъня, разбрахме, че можем да я използваме за друго.

— За разни тайни неща, а?

— Точно така. Искате ли да ви дам малко?

Този път нямаше да му се остави. Обърна се рязко.

— Открих някои от тайните ви, които сте искали да открия, включително тази. Оставили сте това писмо, за да го намеря, нали?

— Знаех, че скуката ще ви накара да се разтършувате.

Това не беше скука. Тя се втренчи в него. От момента, в който този мъж е стъпил в Англия, правеше всичко възможно, за да разруши семейството ѝ. Това последно нейно откритие беше само още една брънка във веригата, която той ѝ бе помогнал да сглоби, привързвайки я към себе си все повече и повече. Но...

— Защо? Проклет да сте, защо ни мразите толкова?

Той спря да се хили.

— Не се чувствате доволна от подаръците, с които ви засипвам?

— Глупости. Това е само част от плана ви да ме накарате да се чувствам толкова задължена, че да предпочета вас пред Хенри. — Калиста пристъпи смело към него, чувствайки не за първи път, че трябва да победи Дракона в собствената му бърлога, без да разполага дори с меч. Мушна го с пръст в гърдите. — Вие, сър — подчертаваше всяка дума, — никога, никога няма да ме накарате да забравя какво дължа на Хенри... — Тя спря, когато той хвана ръката ѝ и я надигна към устните си.

Прошепна:

— Още едно нещо от многото, по които си приличаме. Дължа всичко, което имам, и съм това, което съм, само благодарение на Хенри Стантън. — Целуна дланта ѝ. — Между нас съществува връзка, Калиста, която е по-стара, отколкото можете да си представите. Времето, което сега прекарваме заедно, ще я заздравя, докато не заемете полагащото ви се място до мен.

— Нищо от това, което казвате, не може да ме убеди, че съм нещо повече от едно оръдие във войната ви срещу Хенри, преди да престанете с враждебните си действия.

— Нима сега изглеждам враждебно настроен? — Усмивката му загатваше за чаровния мъж, който се криеше под маската. Той нежно погали ръката ѝ.

Тя се дръпна бързо, защото иначе рискуваше да издаде, че ѝ е приятно.

— Да. Нищо не е по-опасно по време на война от предателството, маскирано като мир.

Усмивката му помръкна. Той взе камата, с която бе отворила чекмеджето.

— Няма да ми позволите да бъда мил с вас, нали?

— Мразя ви. — Отчаяно искаше това да е вярно. Подпря се на бюрото, очаквайки реакцията му.

И този път той не реагира така, както очакваше. Прекоси краткото разстояние между тях само с две крачки, хвана ръката ѝ и сложи в нея камата.

— Докажете го.

Студената истина на украсената със скъпоценности кама правеше невъзможно да отрича очевидното. Ето докъде бяха стигнали отношенията им. Тя тъпо погледна изящното оръжие. Масивната златна дръжка беше инкрустирана с рубини, но острието беше от стомана и щеше да послужи идеално за целта, за която беше създадено.

Красива, но смъртоносна. Съвсем точно описание на връзката между тях.

— Ето, нека ви улесня да убиете това чудовище, което ви е пленило. — Той разкопча сакото и ризата си и гърдите му, силни и покрити с меки косми, се показаха. Той хвана отпуснатата ѝ ръка,

пъкна в нея дръжката на камата и вдигна острието до голата си плът. — Направете го. Забийте я до дръжката, така и двамата ще разберем дали все още имам сърце, или просто буца изгорял въглен. Признавам, че аз самият не знам.

Всяка тиха дума я удряше през лицето, но тя знаеше едно — никога не би му причинила зло. Дори и да го заслужаваше. Тя се опита да се отскубне, но силата ѝ беше съвсем незначителна в сравнение с неговата. За неин ужас, той притисна ръката ѝ толкова силно, че върху кожата му изби малко червено петънце.

— Не! — извика тя.

— Да — прошепна той. — Бог ми е свидетел, това е единственият начин, по който ще ви пусна да си отидете.

Тя продължаваше да се противи, а той обърна камата толкова бързо, че тя се оказа съвсем неподготвена за бодването, което усети върху дланта си, и кръвта, обагрила кожата ѝ. Зави ѝ се свят, когато той взе ръката ѝ и потърка дланта ѝ на мястото върху гърдите си, където беше неговата кръв. Вдигна ръката ѝ пред очите ѝ. Тя видя кръвта му, както и своята собствена, размазани върху дланта ѝ и върху гърдите му.

Гърлото ѝ се сви от чувство, което не можеше — или не би искала — да назове. И все пак, не можа да спре да слуша думите му, които нахлуха дълбоко в сърцето ѝ:

— Чувал съм, че диваците в Америка смесват кръвта си, за да докажат мистична, първична връзка. — Той докосна убоденото място върху дланта ѝ с устни и се усмихна, когато тя рязко си пое въздух. — Сега ние двамата сме едно. Красавицата, прикована към звяра, смесили кръвта си, свързани завинаги. Едно символично начало за бъдещото сливане на кръвта ни по онзи интимен начин...

Тя не можа да се стърпи и попита шепнешком:

— Как?

— Ами като създадем дете. И какъв силен момък само ще бъде! Искате ли да започнем сега?

Обзе я паника. Не заради думите му, а заради собствената ѝ реакция. Всеки нерв от тялото ѝ оживя от усещането за него, от мъжкия му аромат. Образът на чернокосо момченце със зелени очи изникна в съзнанието ѝ, но за това се искаше нещо друго. Влажната топлина в центъра на тялото ѝ беше отговорът ѝ. Копнееше да го

прегърне и да успокои болката и на двамата със страст, колкото забранена, толкова и желана.

Но тази проклета гордост на Ралей я накара да се отдръпне. Типично — той искаше момче, а не момиче.

— Ами ако имаме момиче?

— О, ще се отнасям към нея като с принцеса, каквато всъщност и ще бъде. — Дланта му погали корема ѝ. — И ще се отдам целия на удоволствието на моята дама.

Тя махна ръката му с бързо движение.

— Няма да раждам копелета.

Опита се да се отдръпне, но той не ѝ позволи. Хвана едната ѝ ръка и я сложи на кръста си, като той самият я прегърна.

— Ще видим. Целунете ме, за да подпечатаме нашата връзка. — Главата му се наклони толкова, че тя усети топлината на изкусителните му устни.

— Връзка с чудовище! Мога само да кажа — вървете по дяволите!

— Пътуване, на което ще се насладим и двамата, кълна се. Този път ще ви поставя на изпитание. Ако устоите, ще ви пусна да си ходите.

Би могла да устои на пряка атака, но на нежност — едва ли.

Топлите му, меки устни докоснаха нейните. Тя извърна глава, но той не ѝ попречи, само устните му се плъзнаха надолу по бузата ѝ, изследвайки шията ѝ надолу, надолу, до кърпичката, която бе пъхнала в деколтето си. Тя се вцепени — очакваше да дръпне бялата коприна, но той само премести устните си от другата страна на шията ѝ.

За такъв огромен, внушителен мъж, беше изключително нежен... Последната ѝ свързана мисъл изчезна заедно с устните му, докосващи отново нейните. Тя несъзнателно отвърна на целувката му. Тихият му смях се понесе из стаята — защитен параван на нарастващата им страст. Подчини гладните ѝ, търсеци устни с целувки, после леко захапа ухото ѝ.

Тялото ѝ потрепери. Когато за трети път устните му докоснаха нейните, тя вече беше готова. Отпусна се охотно в ръцете му, доверявайки му се някъде вътре в себе си на ниво, по-дълбоко от гордостта, мисълта, здравия разум. Този път той я притисна толкова

силно към себе си, че само пръстите на краката ѝ останаха да докосват пода. Той вземаше, а тя даваше охотно.

Но въпреки това не беше достатъчно. Когато тя пхна нетърпеливо ръцете си в разтворената му риза, той изстена. Усети странна твърдост до корема си и влагата между краката ѝ стана още по-обилна.

Щеше да падне, ако не я бе вдигнал, за да я отнесе до канапето, покривайки я с тялото си. Устните му не слизаха от нейните и се наслаждаваха на взаимната им страст.

Кърпичката на деколтето ѝ се свлече, заедно с целия ѝ досегашен свят. Устни, които би трябвало да бъдат твърди, но не бяха и ръце, които би трябвало да бъдат груби, но не бяха, оголиха чувствата и скромността ѝ. Студът, който погали гърдите ѝ, когато той разтвори роклята ѝ, бързо отстъпи мястото си на огъня от целувките му.

Той целуна едното връхче, после другото. Голямата му ръка нежно хвана и погали другата гърда и зърната ѝ настръхнаха, очаквайки още. Стонът му на удоволствие се сля с нейния.

Сетивата ѝ бяха толкова замаяни, че тя не осъзнаваше какво означава да бъде сама на канапе с възбуден мъж, който целува гърдите ѝ. Знаеше само, че не може да се приближи достатъчно към него, че пулсирането в долната част на корема ѝ трябваше да стигне до нещо друго, което тепърва щеше да узнае...

Той я покриваше напълно, триейки косматите си гърди в нейните, и тя за първи път позна главозамайващото докосване на кожа до кожа.

— Дрейк — прошепна, жадуваща устните му. Дръпна връзката на опашката му и косата му се разпиля в ръцете ѝ — тъмна и жива като духа му.

Той затаи дъх, хвана лицето ѝ с ръце и я накара да го погледне.

— Кажи го отново. Кой съм аз?

Тази драконовска маска вече не я плашеше. Зад нея се криеше един изключително нежен мъж. Такъв, какъвто може да бъде само един силен мъж. Този мъж зад маската я привличаше така, както никой друг досега, дори обичният ѝ Хийт.

— Дрейк — прошепна срамежливо тя, опитвайки се да го целуне.

Той въздъхна дълбоко и се притисна към нея за последен път. После топлотата му изчезна. Калиста усети как ръцете му затварят ризата и закопчават роклята ѝ.

Гледката на ръцете му върху деколтето ѝ подежда като студен душ. Отблъсна го и зарови засраменото си лице във възглавниците.

— Махай се. Махай се и никога повече не се връщай.

Той се надигна от тялото ѝ, но тя усещаше, че още е наведен над нея.

— Ще довърша това, което започнахме, ако искаш — каза небрежно той, сякаш ѝ предлагаше готварска рецепта. Но огромните му ръце бяха свити в юмруци, сякаш полагаше неимоверни усилия, за да не я докосне отново.

Тя се вцепени от тази жестокост.

— Остави ме на мира. Взе ми достатъчно.

— Както искаш. — Стъпките му се отдалечиха.

Тя чу как вратата се отваря и затваря, после настъпи благословена тишина.

Тя остана да лежи на канапето. Страхът ѝ бе нараснал още повече, защото някъде дълбоко в себе си съжаляваше за нещо — че той не бе завършил това, което започна...

Възбудата на Дрейк не го напускаше. Дали това глупаво момиче разбираше какво му струваше да я остави? Чувството за чест не бе умряло напълно в него, реши горчиво той. Тя беше дъщеря на най-големия му враг. Беше отвърнала на ласките му като лека жена, но въпреки това нещо го бе накарало да се отдръпне. Да чуе от устните ѝ своето име, а не името на предишния ѝ любовник, беше като балсам за наранената му гордост.

Чувствата ѝ не означаваха нищо за него, каза си той. Честта нямаше нищо общо с това. Знаеше инстинктивно, че тя не е готова. Ако я бе обладал сега, никога нямаше да получи това, което искаше от нея.

Пълно, абсолютно отдаване. Щеше да стои до него и да проклина втория си баща, когато свърши с нея.

Само тогава победата му над Хенри Стантън, граф Суонлий, убиеца на баща му и на собственото му детство, щеше да бъде пълна.

Дрейк намаза раната на гърдите си с антисептичен разтвор и болката предизвика дивашка усмивка на устните му. *Глупак. Заслужаваш си да те боли.* Какво му бе станало да ѝ наприказва такива глупости?

Мистична, първична връзка, наистина. Всичко, което искаше от Калиста Ралей, беше да я опетни. И все пак, докато завързваше вратовръзката си, си помисли, че е по-добре, дето тази вечер трябва да излезе в града. Всеки път, когато прегръщаше Калиста, отмъщението му се струваше все по-малко сладко...

Калиста ровеше храната в чинията си.

— Ще ядете ли, или само ще го разглеждате? — Клайд Хейнс, очевидно единственият човек, на когото Дрейк Херик се доверяваше, остави купа със сладки на масата и надигна ленената кърпа, за да се усети ароматът им.

Калиста не вдигна поглед от чинията си.

— Донесете ми пудинг с формата на дракон и ще го изям с истинско удоволствие.

Верният управител се поколеба. После, за истинска изненада на Калиста, той седна до нея на масата и си взе една кифличка.

— Какво знаете за... Дрейк Херик?

Колебанието му беше красноречиво, но Калиста отдавна бе разбрала, че Дракона използва псевдоним.

— Всичко, което ми е необходимо да знам.

— Което е...?

— Той е безскрупулен капер, който взема всичко, което поиска, независимо дали е редно, или не.

— Като дори не обръща внимание на последствията за самия себе си. — Клайд отхапа още веднъж от кифлата си. — Отчасти сте права, но нещо ви убягва. Той действа — винаги — съобразно своето собствено разбиране за добро и зло. Точно като баща си едно време.

Калиста блъсна чинията си.

— Аз не съм му направила нищо.

— Вие може би не. Но вторият ви баща...

Калиста си играеше със салфетката, преструвайки се на безразлична.

— Вече съвсем ми омръзнаха тези намеци за младостта на Хенри. Или ми кажете какво се е случило, или въобще не споменавайте за това.

Той очевидно реши да се възползва от втория съвет. Изтри ръцете и устните си и се приготви да става. Калиста хвана ръката му.

— Моля ви, не си отивайте. Кажете ми как е станало така, че сте започнали да му служите. Ако го разбирам по-добре, може би ще мога да приема пленничеството си. — На куково лято. Но трябваше да използва някои от тактиките на Дракона, ако искаше да избяга.

Той седна. Сенките играеха по лицето му и тя за първи път забеляза колко е слаб.

— Дължа живота си на Дрейк. И ще го прекарам в служба за него. — Дългото му лице изразяваше меланхолия. Той се изкашля в салфетката.

Подобна лоялност беше рядка в днешно време, помисли си Калиста. Сега, когато познаваше Дрейк по-добре, не се изненада, че я бе предизвикал.

— Как ви е спасил?

Клайд я гледа доста дълго, сякаш се чудеше дали може да й довери истината.

— И двамата бяхме... затворници. Аз бях на смъртно легло, но когато Дрейк избяга, ме взе със себе си. Буквално трябваше да ме носи през по-голямата част от пътуването. Моля ви, обещавайте ми, че няма да кажете на никого затова. Той няма да е особено доволен, че съм се разприказвал.

Калиста кимна, трогната. Значи Дрейк Херик беше способен на състрадание... много отдавна, в друг живот. Но се опитваше да се представи като безскрупулен човек, който се интересуваше само от себе си и собствените си амбиции.

Кой беше истинският от тези двама мъже? Калиста знаеше в какво иска да вярва, но двата образа бяха толкова различни, че тя се чувстваше напълно объркана. Отпи от виното си, разсъждавайки върху действителността, която не можеше да си обясни по никакъв начин.

Беше напълно готова за него само преди няколко часа, а той я бе оставил.

Какви бяха подбудите му — джентълменство или коварство?

Дрейк вървеше по улиците и имаше чувството, че всички го наблюдават. Спря, за да оправи вратовръзката си, дръпна дантелените си ръкавели надолу и пъкна бастунчето си под ръка.

Влезе в едно кафене и спря на вратата, наблюдавайки как спори лондонската интелигенция.

В единия ъгъл сър Джошуа Рейнолдс каза с огромно презрение:

— Рубенс? Ха! Той е просто един селянин с предпочитание към дебелианите.

Ръцете на двамата млади мъже до него бяха изцапани с боя, затова не беше трудно човек да се досети защо са го зяпнали така в устата.

На друга маса сър Джон Хокинс, известният биограф, кимаше на нещо, което бе казал Оливър Голдсмит. Дрейк дочу името Дейвид Гарик.

Другият джентълмен на масата, който леко потреперваше, беше мъж, който Дрейк бе виждал няколко пъти при игра на карти и от когото се възхищаваше. Дрейк се приближи, за да чуе темата на разговора. Очите на доктор Самюъл Джонсън блестяха.

— Искате да влезе в нашия клуб, а? Откъде знае, че ще му позволим?

— Хайде, хайде, приятелю — обади се Голдсмит. — Какво му има на човека?

— Аз съм голям почитател на обществените забавления, Оливър. Те предпазват хората от порока. Но тук не става въпрос за ума му. Просто имам някакво предчувствие.

Моментът беше съвсем подходящ. Дрейк пристъпи смело напред. Мъжете се загледаха след него. Някои спряха да говорят по средата на изречението, други просто го зяпаха. Но Дрейк поне можеше да бъде сигурен, че присъствието му е забелязано от най-големите клюкари в града.

Той спря до празния стол на масата на Джонсън.

— Доктор Джонсън, колко уместно. Как сте днес?

Джонсън изтри устните си и кимна спокойно.

— Поносимо, сър. Поне не ми се е наложило още да крия лицето си.

Дрейк дори не премига, а Джонсън се ухили. Острото му чувство за хумор бе карало херцози, графове и дори понякога самия крал да се

гърчат от притеснение.

Голдсмит не беше толкова сърдечен. Той блъсна стола към масата. Дрейк се престори, че не разбира. Нима можеше да обвинява човека, отчитайки огромната сума пари, която писателят бе изгубил при последната им игра на карти. Дрейк кимна леко и понечи да тръгне към една празна маса в ъгъла. Но не пропусна погледа, който Джонсън хвърли на приятеля си.

Джонсън върна стола на мястото му.

— Гледам на всеки ден, в който не съм се запознал с някого, като на изгубен. Хайде, сър, присъединете се към нас и позволете да възстановим познанството ни.

Дрейк се престори, че се колебае.

— Не искам да ви преча.

— Глупости! Елате.

Дрейк седна и закачи бастуна си на облегалката на стола.

— Много сте мил, сър. Признавам, че отдавна искам да ви попитам за мнението ви за Ричардсън.

— Ричардсън? Виждам, че имаме още една обща черта, като се изключи слабостта ни към слабия пол. — Тъй като Дрейк не реагира на многозначителния му поглед, Джонсън продължи: — Ако искате да четете Ричардсън само заради сюжета, ще ви доскучае толкова, че ще ви се прииска да се обесите. Но трябва да го прочетете заради възгледите му. В едно от писмата на Ричардсън има повече познания относно сърдечните въпроси, отколкото в целия Том Джоунс.

Дрейк кимна сериозно. Направи му впечатление повече намекът за жените, отколкото мнението на Джонсън, макар че беше напълно съгласен с него. Какво, по дяволите, имаше предвид този старец? Той инстинктивно смени темата:

— Какво ще ме посъветвате да си поръчам за вечеря? Последва разпалена дискусия относно качествата на пилешкото, телешкото и говеждото. Дрейк се облегна назад и се заслуша, преценявайки всеки от мъжете. Най-после се спря на предложението на Голдсмит, надявайки се някак си все пак да го умилостиви след онази едва ли не срамна загуба.

Когато Дрейк премести празната си чиния след известно време, той реши, че не иска никога повече да опитва подобно ястие, но

въпреки това се престори, че е доволен, чудейки се как да си тръгне възможно най-вежливо.

Джонсън се усмихна.

— Няма нищо друго, сътворено от човека, което да доставя по-голямо удоволствие от добрата кръчма.

Сър Джон Хокинс каза:

— Мисля си за една малка балерина, която видях онзи ден...

— О, но тя е Божие създание, скъпи приятелю.

— Но... По дяволите, какво прави този тук?

Дрейк проследи погледа му до вратата. Добре, че носеше маска. Що за лош късмет бе довел тук Куотърмейн и Стантън точно тази вечер? Дрейк си помисли дали да не се измъкне през задния вход, но това щеше да се стори прекалено подозрително.

И страхливо. Нямаше за какво да се чувства виновен, каза на себе си. Никой не знаеше, че Калиста е при него. Докато Дрейк си играеше с копчетата на ръкавелите си, преструвайки се, че му е ужасно скучно, погледът му срещна този на Джонсън. Нещо в тези изучаващи го сини очи го накара да се почувства неспокоен.

Хенри Стантън спря точно пред него.

— Смело копеле сте. Как смеете да вечеряте с най-уважаваните мъже в Англия, сякаш не ви е грижа за нищо?

— Така е... засега. Наистина започвате да ставате досаден на тази тема, скъпи мой Хенри. — *Как бяха разбрали, че е тук?*

— Не ме наричайте така — процеди през зъби Хенри. — Аз...

Куотърмейн се намеси:

— Знаят ли тези хора какво представлявате всъщност?

Ето. Дрейк почукваше с обезобразените си пръсти по масата. Знаеше, че всички гледат към тях. Нека се чудят как ли е пострадал. Хенри погледна към ръката му, после бързо се извърна.

— И какво представлявам всъщност?

— Отвратителен похитител на невинни млади жени. — Куотърмейн подпря ръце на масата и се втренчи в очите на Дрейк.

Дрънченето на прибори бе спряло отдавна, но Дрейк се тревожеше повече, от реакцията на доктор Джонсън. Той въздъхна и се облегна назад на стола си.

Дрейк отвърна равно:

— Мислех, че сме приключили с тази глупост. Претърсихме сградата ми и не открихте и следа от нея, прав ли съм? Може би момичето е избягало с някой...

Главата на Дрейк се отметна от плесницата на Стантън. Дрейк хвана маската си точно навреме, намести я обратно и се изправи.

Лицето на Стантън беше пепелявосиво, но той остана на мястото си и каза тихо, но решително:

— Един ден ще съжалявате горчиво за това, което причинявате на мен и семейството ми. Заклевам се пред всички хора в тази стая. — Той се обърна и излезе.

Куотърмейн изгледа Дрейк.

— Не искате ли да разберете как съм узнал къде се намирате?

— Не. Имате достатъчно шпиони на разположение. А аз не съм човек, който лесно се смесва с висшето общество.

Избухна смях, но Куотърмейн изгледа всеки от присъстващите поотделно и той бързо утихна.

— Ще ви наблюдавам непрекъснато независимо дали плачете, или се храните.

— Вижте само как се разтреперих — отвърна Дрейк. — Когато откриете мис Ралей, можете да си я задържите. Аз нямам предпочитания към жени, които обичат да бягат. — Колко добре лъжа. Но се беше научил на това в най-трудното от всички училища — оцеляването.

Куотърмейн отиде до вратата, но Дрейк не се изненада, когато се обърна, за да каже последната дума:

— Заради вас самия е най-добре да кажете истината. Калиста Ралей е моя. И ще убия всеки, който се опита да ми я отнеме.

Вратата се тресна след него. За миг се възцари пълна тишина, после изведнъж сякаш всички се разприказваха.

Дрейк седна на мястото си.

— Моля, приежете извиненията ми, господа. За нищо на света не бих ви намесвал в тези дребни караници, ако зависеше от мен.

Устните на Джонсън безмълвно повториха думата „дребни“.

Този път беше ред на сър Джон Хокинс да изрази мнението на хората около масата.

— Какво безсрамие! От този Куотърмейн вони на бакалница. Не мога да разбера защо Стантън се движи с него.

Колкото и да не харесваше Куотърмейн, Дрейк не можеше да подмине подобни думи.

— Някои от нас трябва да работят, за да изкарват прехраната си.

Сър Джон отвори уста, за да отговори, но доктор Джонсън го изпревари:

— Наистина. Докъде би стигнала в противен случай Англия? А там, където ще стигна аз, джентълмени, е леглото ми. С всяка изминала година то става все по-привлекателно, а всеки, който не става рано, не може да постигне много. — Но той намигна и думите му бяха последвани от всеобщ смях, тъй като беше добре известно, че добрият доктор не става преди пладне.

Успял да разведри атмосферата, Джонсън взе шапката и бастуна си и погледна към Дрейк.

— Искате ли да се поразходите с мен, млади човече?

Дрейк се надигна с готовност, оценил честта, която му се оказваше.

— За мен ще е истинско удоволствие, сър.

Джонсън тръгна пред него. Разговорите отново затихнаха, докато завистливи погледи ги изпращаха до вратата. Изведнъж, сякаш случайно, се извиси гласът на сър Джон Хокинс:

— Ще е в по-голяма безопасност с шайка разбойници, отколкото с този негодник.

Дрейк забави крачка, но не достави на Хокинс удоволствието да се обърне. Но Джонсън го направи и Хокинс млъкна.

Джонсън затвори рязко вратата зад тях.

— Сър Джон е много необщителен човек. Но човек не може да избира сътрапезниците си в кръчмите. — Той изгледа Дрейк. — Не сте ли съгласен?

Дрейк не отговори. Но следващите думи на Джонсън го накараха да замръзне на мястото си и да се огледа, за да види дали няма някой, който да ги е чул.

— След като видях колко очарователна е лейди Калиста, разбирам интереса ви към нея, но след като никой не я е виждал от нощта, в която влезе в магазина ви, съм задължен да поискам да се видя с нея. Ако я държите при себе си против волята ѝ, сър, нямам друг избор, освен да се обърна към властите.

Сините очи на Джонсън вече не го гледаха приятелски.

ГЛАВА 6

Дрейк заекна:

— Но, за Бога, не знам за какво говорите.

— Лъжете много умело, млади човече. Но недостатъчно умело. Направих ви честта да не ви обвинявам пред останалите, защото, проклет да съм, ако знам защо, но ви харесвам. Някъде зад тази проклета маска се крие почтен човек, но когато е заложена честта на една невинна млада жена, моите чувства са без значение. Заведете ме незабавно при лейди Калиста или ще мине много време, преди да се озова в леглото си тази вечер.

Заплахата беше завоалирана, но съвсем ясна. Дрейк отвори уста, затвори я и без да казва нищо, се обърна в противоположна посока. Усещаше как примката се затяга около гърлото му с всяка следваща стъпка. Потисна инстинктивното намерение да побегне. Беше прекарал двайсет години, учейки се да оцелява само заради едно нещо — да се върне в Англия и да си вземе обратно онова, което му беше откраднато.

Но, за Бога, дори ако трябваше да довърши отмъщението си от затвора Нюгейт, пак щеше да го направи. Когато зави зад ъгъла към магазина си, с доктор Джонсън — уморен, но решително крачещ до него, Дрейк се опита да потисне малката надежда, която идваше от източник, на който не смееше и да разчита.

Нямаше никакъв шанс Калиста Ралей да се престори, че е там по своя собствена воля...

— Проклятие, къде е той? — промърмори Калиста и отново се обърна в удобното легло. Сигурно в леглото на някоя курва, споделяйки онази страст с жена, която знаеше какво да прави с нея. Калиста стисна възглавницата, но това не помогна.

Най-последно, победена, тя отметна копринените завивки и обувките, които ѝ беше купил. Облече абсурдната нощница, която не

беше нищо повече от водопад падащи дантели, съблече я и облече неговата по-плътна нощница.

Вдиша аромата на мента. Ако беше видяла усмивката, която се появи на лицето ѝ, щеше да си зашлеви плесница, но на сърцето ѝ стана много по-леко, когато слезе долу. В шкафа не откри никакво питие, подходящо за дама, затова си наля коняк. Изведнъж вратата към тайното стълбище се отвори. Тя се обърна и сърцето ѝ радостно заби, но това беше само Клайд.

Много разтревожен при това.

— Милейди, елате с мен. Имате гост.

— Хенри? — Калиста зачака радостта, която така и не дойде. В крайна сметка, ако някой знаеше, че тя е тук, със сигурност съвсем скоро щеше да бъде свободна. Взе чашата си с коняк. Нещо ѝ подсказваше, че ще има нужда от него.

— Не. Елате. Трябва да побързаме.

Калиста се намръщи, чудейки се дали може да отиде облечена така, но само сви рамене. Той я искаше за своя любовница, значи можеше спокойно да играе тази роля.

Когато излязоха от тясното стълбище, всичко ѝ се стори ярко. Клайд я заведе в своя кабинет, в който беше още по-светло. Тя все още не беше свикнала със светлината, когато един глас, който бе чувала само веднъж преди, каза:

— Добър вечер, скъпа моя. Радвам се да видя, че сте добре.

Калиста премига. Милото, пълно лице на доктор Самюъл Джонсън, кимащо непрекъснато, дойде на фокус. Зад него беше онази огромна фигура, която някога бе населявала кошмарите ѝ, но напоследък бе станала предмет на доста по-еротични сънища. Тя бързо върна погледа си върху Джонсън.

— Добър вечер, сър. Мога ли да попитам какво ви води насам в този късен час?

— Ами загрижеността за вас, дете. Вторият ви баща и партньорът му дойдоха в кафенето „Кинг Хед“ тази вечер и изглежда вярваха, че този млад човек тук има нещо общо с изчезването ви. Като се има предвид случайната ни среща тук миналата нощ, се наложи да повярвам в обвинението, на което иначе не бих обърнал внимание.

Съвсем обърквана, Калиста се отпусна на един стол. Джонсън седеше точно срещу нея, но Дрейк остана прав до стола зад бюрото си.

Клайд пазеше вратата и големият му нос напомни на Калиста за Цербер.

Всъщност в главата ѝ се въртяха доста по-различни спомени от случайната ѝ среща с доктор Джонсън. Забранени неща. Тя сведе пламналото си лице и отпи от коняка, опитвайки се да събере обърканите си мисли. Защо се колебаеше? Само трябваше да каже, че Дрейк я е отвлякъл, и щеше да е свободна.

Беше толкова просто.

Само дето нищо между тях двамата не е било просто. Калиста погледна крадешком към Дрейк, но бързо отмести очи.

Джонсън, от своя страна, я наблюдаваше внимателно — от разпилените коси и огромната нощница, която очевидно принадлежеше на „похитителя“ ѝ, до босите ѝ крака в чехлите. Ръцете ѝ въртяха чашата и тя се взираше в нея, сякаш чакаше да я сполети божествено вдъхновение. Нито напрежението ѝ, нито вниманието ѝ, съсредоточено върху Дрейк, убягнаха от острия поглед на доктора.

Още по-показателно беше продължителното ѝ мълчание. Джонсън се отпусна назад в стола си и по сериозното му лице пробягна усмивка.

— Доколкото знам, една жена не би облякла дрехите на мъж, когото мрази.

Калиста погледна надолу и се видя такава, каквато я виждаше той в момента. После отново погледна към Дрейк, опитвайки се да се престори, че го ненавижда. Положението беше безнадеждно.

По-скоро усети напрежението му, отколкото го видя, само защото вече познаваше езика на тялото му. Изглеждаше незаинтересован, но тя забеляза, че големите му ръце стискат облегалката на стола толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели.

Ето, това бе шансът ѝ. Беше негова безпомощна играчка още от първата нощ, когато се срещнаха в спалнята на Хенри, а сега можеше да направи с него каквото си поиска.

Ако кажеше истината, до сутринта той щеше да се озове в затвора. Тя отвори уста, после я затвори. Думите не идваха.

Тримата мъже я гледаха и чакаха. Дори пламъкът на свещта спря да трепти, наклонен леко към нея, сякаш и той искаше да чуе.

— Е, скъпа моя? Ако сте тук по своя воля, ще си тръгна веднага. Ако не, говорете. — Усмивката на Джонсън бе изчезнала.

Калиста започваше да става нетърпелива също колкото него. Да не може да намери думи, най-малкото не ѝ беше обичайно състояние. Но обстоятелствата съвсем не бяха обичайни. Хваната натясно между Сцила и Харибда, какво трябваше да избере — водовъртежа или чудовището.

Изборът се оказа лесен. Страховитият дракон не беше чудовище. Би заложила живота си за това, както и щеше да направи.

— Дойдох тук по своя собствена воля и останах, защото аз искам така. — Калиста зачака инстинктите ѝ да извикат: „Лъжкиня!“

Но усети само душевен покой. Отпи спокойно от коняка си.

Доктор Джонсън погледна към Дрейк. Маската не можеше да скрие нито въздишката му, нито вцепенеността му. Клайд се облегна уморено на стената. Лекото треперене на доктор Джонсън стана още по-забележимо, когато се изправи.

— Е, това беше изключително интересна вечер. Ще ме изпратите ли до вратата, скъпа моя?

Калиста стана. Трябваше да запретне ръкавите на нощницата, за да може да поеме протегнатата му ръка. После, чувствайки се повече като кралица, отколкото като глупаво момиче, облечено в дрехите на похитителя си, тя тръгна надолу по стълбите с него. Учудващо. Дрейк все още беше изгубил ума и дума, следвайки ги като послушно пале. Тя го харесваше такъв — тих и послушен. Жалко, че това нямаше да трае дълго.

Клайд дискретно изчезна в канцеларията си.

До входа Калиста спря и се усмихна любезно на любимия си писател.

— Мога ли да ви кажа, сър, колко съм ви благодарна за проявената загриженост? Ще се радвам, ако запазите в тайна присъствието ми тук. На сутринта ще изпратя на Хенри бележка, за да го успокоя, че съм добре. Трябваше да го направя отдавна.

Джонсън ѝ целуна ръка.

— Разбира се, скъпа моя. И ви желая най-доброто във всички ваши... прекеждия.

Когато Джонсън отвори вратата, една собственическа ръка се отпусна на рамото на Калиста.

— Не си отивай — прошепна Дрейк така, че само тя да го чуе.

Калиста раздражено се отдръпна. Нима вече не му бе доказала лоялността си?

Джонсън погледна към Дрейк, после отново към одухотвореното лице на Калиста. Очите му проблеснаха.

— Не сте искали мнението ми, но нали съм писател, ще ви го кажа. Вие двамата доказахте нещо, за което ми бяха необходими цели шейсет години, за да го проумея — животът не позволява отлагане. Когато можеш да имаш удоволствието, вземи го. Всеки изминал час ни отнема по нещо, което ни доставя удоволствие и може би част от нашето намерение да получим удоволствие. — Той им кимна с достойнство и тръгна в нощта.

Дрейк бързо заключи вратата и я прегърна.

— С една дума — хвани мига — каза тихо той и се наведе към нея така, че да почувства топлината на тялото му. — Добър съвет от един от най-умните хора в Англия, нали, скъпа?

— Харесваш ми повече, когато мълчиш.

— Добре. Накарай ме тогава да млъкна.

Тя зяпна учудено, но той ѝ обясни съвсем красноречиво — наведе се, докосна устните ѝ със своите и подразни езика ѝ.

Калиста не можеше да се въздържа. Разтапяше се от удоволствие и въздишаше, съвсем сигурна, че е постъпила правилно. Целувката му сега беше по-различна отпреди. Устните му, ръцете му бяха отчаяни, сякаш и той знаеше, че времето им е премерено. Ако не успееш да хванат удоволствието, не можеха да обвиняват никого друго, освен самите себе си.

Тя все пак трябваше да протестира за последен път:

— Това е лудост — прошепна, отдръпвайки се от устните му.

Той проследи с устни извивката на шията ѝ.

— Тогава нека ни закарат и двамата в лудница.

Целувката стана по-дълбока. Маската му се изкриви, но Калиста дори не усети. Целият ѝ свят се преобърна, когато чудовището, с което беше благословена, я отнесе в тъмния свят...

Хенри погледна към съобщението във вестника, после го захвърли в скута на Куотърмейн.

— Една седмица? Не можем да отворим игралния дом за една седмица. Трябва да открием Калиста.

— Знам къде се намира.

Хенри се вцепени.

— Къде?

— При Херик, разбира се.

— Но ние претърсихме...

— Той има тайно скривалище. Известно ми е от един от най-доверените ми източници, че някаква кола спира веднъж месечно зад магазина му. Мога да се обзаложа, че каквото и да става там, то е незаконно. Ние трябва само да наблюдаваме. И да чакаме. Когато докажем, че изключително богатият мистър Дрейк Херик е похитител на жени, крадец или вероятно изменник, дори той няма да успее да избегне каторгата. И никога повече няма да го видим.

Куотърмейн се усмихна толкова доволно, че Хенри трябваше да се извърне. Да, той мразеше Херик, но не можеше да се наслаждава на падението, на който и да е човек с такова удоволствие.

„Сигурно остарявам“ — помисли си Хенри и въздъхна. Предизвикателството, което някога щеше да го разпали, сега се оказваше просто едно трудно премеждие. Колкото по-често виждаше Херик, толкова по-се убеждаваше в това, кой е той всъщност. И ако беше прав, то тогава не можеше да обвинява Херик за неговата вендата.

Мили Боже, нека Куотърмейн е прав. Трябваше да чакат. Друга доставка... или бедствие.

Калиста, скъпо мое момиче, моля се да не пожънеш това, което съм посял.

Наистина, вихрушката бе погълнала всичко, което притежаваше Калиста. Включително самообладанието ѝ.

Когато усети мекия дюшек под гърба си, тя се отпусна.

Едно силно мъжко тяло се отпусна върху нея и тя се притисна по-силно към него.

А когато той съблече нощницата ѝ, тя не се възпротиви, дори му помогна.

Завесите на леглото се спуснаха, дрехите шумоляха и меката светлина на лампата се превърна в ослепяващ пламък.

Калиста стискаше силно очи, защото ако ги отвореше, отново щеше да се сблъска с действителността.

А фантазията беше толкова по-красива.

Тук, в това фантастично легло, на това красиво, тайно място, грешното ставаше правилно, а черното — бяло. Мъжът, който я бе унищожил, се бе превърнал в най-могъщия ѝ защитник. Той ѝ предлагаше спасение, не разрушение. Желанието, което събуждаше в нея, беше хубаво и правилно.

Хвани мига!

Калиста превърна думите в действие и се вкопчи здраво и с двете ръце. Едната докосваше топли мъжки гърди. Другата — нещо непознато, нещо, което толкова подходеше на този нов, фантастичен свят.

Как бе възможно нещо толкова твърдо да бъде толкова нежно?

Дълбок мъжки стон бе последван от силна ръка, която хвана нейната.

— Недей да пипаш там, освен ако не искаш да платиш цената.

Той придърпа другата ѝ ръка зад врата си, а неговите ръце правеха чудеса с нея. Тънката долна риза се надигна от глезените към коленете и продължаваше да се надига...

Калиста трябваше или да се пошегува, или щеше да избухне:

— Говориш като истински търговец. А ако го счупя, ще трябва ли да го плащам? — Тя се изкикоти тихо и отвори очи... и видя само едни широки, голи мъжки гърди.

Боже Господи, толкова е силен! Можеше да я прекърши като вейка. Калиста се изчерви и извърна глава, неспособна да гледа към най-голямото доказателство за разликата между тях.

Защо беше усилил лампите? Ако искаше между тях да няма тайни, защо не махнеше тази проклета маска? Усмихнатата или не, тя продължаваше да крие истинския Дрейк Херик.

Той сякаш усети, че тя започва да се разсейва, и устните му отново се прилепиха до нейните, целувайки ги така, сякаш между тях не стоеше цял свят разстояние. Устните му даваха всички обещания, които думите му не можеха да дадат, учейки я, че в леглото няма победители, няма похитени. Само мъж и жена, споделящи радостта си.

И тя се отпусна. Чувстваше се желана и обичана, двете най-силни чувства, които един мъж може да внуши на жената.

През цялото време той галеше крака ѝ от бедрото до глезена и обратно. Нито повече, нито по-малко. Придобила смелост, тя сложи

ръце на раменете му, плъзна ги надолу по силния му гръб, усещайки движението на мускулите му, и тогава...

Тя го отблъсна и рязко седна. Погледна го отзад.

— Мили Боже! — прошепна. Внимателно прокара пръсти по всяка от ивиците.

Този мъж е бил налаган безмилостно с камшик. Но белезите бяха твърди и почти слети с кожата. Сигурно са отпреди много години.

— Как? — беше единственото, което успя да каже.

Очите му блестяха на светлината, впивайки се дълбоко в зелените езера, които бяха пълни с влага заради неговата болка.

— Няма значение. Под милувката на пръстите ти изчезват. Моля те...

Той отново взе ръцете ѝ и ги сложи върху себе си. Това беше първият път, в който я молеше за нещо. Тя колебливо прокара пръстите си по всеки от белезите. Той издаде някакъв звук, който можеше да се сравни само с котешко мъркане. Нима нейното докосване го караше да се чувства така?

Тя беше тази, която търсеше устните му, опитвайки се да му достави удоволствие. Устата ѝ се движеше нежно върху неговата. Неумелостта ѝ сякаш го омагьосваше, защото сега я прегръщаше така, сякаш е толкова крехка, че може да я счупи... докато езикът ѝ се осмели да се промъкне срамежливо в устата му. Със силна въздишка той я притисна върху дюшека. Силните му рамене се надвесиха над нея, блокирайки светлината и последните ѝ остатъци от здрав разум.

Целувката стана по-дълбока и ръката му тръгна по-нагоре, като докосваше извивката на хълбока ѝ. Тя се изви под него, изумена от това, че кожата ѝ сякаш има собствена воля, която оживява с ласките на ръцете му. Краката ѝ се разтвориха. Този път тя беше тази, която изстена, когато той прие безмълвната ѝ покана, и я докосна там, където никой друг мъж не я бе докосвал.

Тя се изви. Той също изстена, галейки пъпката на желанието ѝ. Устните му оставиха дيريا по шията ѝ. Приятната топлина се разпространи по цялото ѝ тяло и тя потръпна, но когато пръстите му натиснаха по-силно, тя за малко не падна от леглото, неспособна да понася красотата на тази интимност, за която никога не си бе и представяла, че може да съществува.

Той изведнъж дръпна ръката си. Седна, праметнал крака през ръба на леглото, с гръб към нея. Калиста бавно дойде на себе си, разкъсвана между учудването и раздражението. Докосна потното му рамо.

— Защо спря? — Изуми се от треперенето му.

В първия миг ѝ се стори, че няма да ѝ отговори, но тогава той каза толкова тихо, че тя трябваше да положи усилие, за да го чуе:

— Направил съм много неща през живота си, за които после съм съжалявал, но досега никога не съм обезчестявал девица.

Калиста се облегна назад и бързо дръпна нощницата надолу върху краката си, чудейки се защо се чувства наранена.

— Друго ли си мислеше за мен?

Той я погледна през рамо.

— От деня, в който се срещнахме за първи път, ти направи всичко възможно, за да ме накараш да повярвам, че си най-смелата жена на света. Как е възможно някоя невинна девойка да реагира по този начин на картинките, които видя в книгата в канцеларията ми, да играе толкова самоуверено пикет при такъв огромен залог? Що се отнася до репутацията ти сред мъжете в клубовете...

— Не давам пукната пара какво си мислят. В деня, в който един младеж, когото обичах повече от всичко на света, умря, си дадох обещание да живея само за това, в което истински вярвам. Ако бъркате невинността със слабостта, сър, значи сте ме преценили погрешно.

Той хвана ръката ѝ, за да ѝ попречи да се измъкне. Продължаваше да седи с гръб към нея, сякаш девствеността ѝ изведнъж я бе превърнала в нещо забранено. Калиста не знаеше дали да се чувства обидена, или трогната от тази внезапна промяна у него, но следващите му думи предизвикаха у нея реакция, която не беше съвсем еднозначна.

— Никога нямаше да бъда привлечен от теб, ако беше някоя префърцунена госпожица, както предполагам, ти е добре известно. Но това... това въобще не съм го очаквал. Не мога да променя това, което вече е сторено, но мога поне да опитам да поправам грешката. — Той се обърна, дръпна чаршафа върху скута си и вдигна брадичката ѝ. — Красавице моя, ще се омъжиш ли за мен?

Учудването взе връх над всичките ѝ чувства в момента.

— Шегуваш се. Та аз никога не съм виждала лицето ти.

— Никога не съм бил по-искрен през целия си живот. Ние сме чудесна двойка, поне аз така мисля. Добрият доктор явно също е съгласен. — Той я погледна, а в очите му се четеше очакване.

Само дълбоко в сърцето си Калиста би признала желанието си да чуе тези думи от устата на най-загадъчния мъж на света. Но пък къде бяха милите думи, клетвите за вяност, които ѝ бе давал Хийт? Той ѝ предлагаше бизнес сделка, нищо повече и щом му станеше безполезна като оръжие срещу Хенри, той без съмнение щеше да се отърве от нея. Тя гневно дръпна ръцете си.

— По-малко се обидих от честното ти предложение да ти стана любовница от тези... огризки от съвестта ти. Аз никога няма да се омъжа. И определено не за мъж, който мрази семейството ми. Това е само още една уловка от твоя страна.

Тя се изправи, но той я последва, хвана я през кръста и я обърна с лице към себе си. Тя затвори очи, защото не искаше да го гледа. Не можеше да му позволи да разбере какво въздействие има върху нея голотата му. Но не можеше да скрие зърната на гърдите си, които се втвърдиха.

— Това не е уловка. Погледни ме, Калиста. Виж какво правиш с мен. През последните десет минути обсъждахме един вид съюз, но можеш ясно да видиш, че аз копнея за по-друг, по-първичен. Тялото ми пет пари не дава за твоята невинност. — Гласът му се сниши: — Но душата ми, такава, каквата е, иска да се слее с твоята по всички възможни начини.

Искаше ѝ се да устои, да се обвие с нараненото си достойнство като с колан на целомъдрието. Но този глас, по-дълбок и дрезгав, отколкото някога го бе чувала, докосна някаква първична, женска струна и тя затрептя от желание за него. Проклета да е черната му душа, но тя го желяеше!

Отвори очи.

И ахна. Знаеше, че той е едър и силен, но от силния врат до пръстите на краката той беше мъж, такъв, какъвто е създал Господ, когато е дал живот на пръстта. Напомняше ѝ за Парис. Всеки мускул и сухожилие вибрираха от живот. Гърдите му образуваха ъгъл с тънката талия и още по-тесните хълбоци. Погледът ѝ се плъзна надолу по мускулестите му бедра, после още по-надолу... Дори глезените му бяха силни. Оттук белезите на гърба му не можеха да се видят.

Но те също бяха част от него, толкова, колкото и... Тя отново не посмя да погледне.

Той се изсмя. Дълбоко и гърлено.

— Дявол да го вземе, жено, можеш да докосваш, но не и да гледаш? Не е честно, аз съм гол като пеленаче и нищо не мога да скрия, а ти все още си облечена.

Калиста погледна надолу към прозрачната си риза. Знаеше, че е само като тънко було. Странно, но той не я беше свалил, въпреки че тя със сигурност нямаше да го спре, а той би трябвало да го знае.

Калиста си пое дълбоко въздух и направи това, което той — и собствените ѝ инстинкти — повеляваха. Очите ѝ се разшириха. Там, където свършваха краката му, стоеше гордото доказателство, което го правеше мъж. Беше толкова голям, че тя несъзнателно отстъпи крачка назад, разтревожена. Беше виждала как Парис опложда кобилите и знаеше по принцип какво представлява сексуалният акт.

Кобилите цвилеха, някои от тях се опитваха да избягат от тази дълга пръчка, която явно имаше своя собствена воля. Но жребецът ги бе притискал здраво, качен върху задниците им. Блъскаше и цвилеше, докато взимаше своето.

Така ли беше и между мъжете и жените? Калиста не знаеше, но в едно беше сигурна — никога не би могла да приеме това дълго, гордо нещо в дълбините на тялото си. Не и без да изпита болка. Тя се обърна настрана, но единствено видя в огледалото върху гардероба високата фигура, която идваше към нея.

Доста странно, помисли си Калиста. Дори когато умът ѝ отказваше да приеме интимностите, които той искаше от нея, тялото ѝ отговаряше по свой собствен начин — напрежение в гърдите, пулсиране между краката. Дали в крайна сметка тя наистина не беше развратница? Или беше нормално да реагира така на очевидната му възбуда? Не можеше да се омъжи за него, но да спи с него... Изкушаваше се.

Той я хвана за раменете и я придърпа към себе си. Задните ѝ части усетиха твърдостта, която вече бе видяла.

— Виж, Калиста. Нашият съюз, по всички начини, които са възможни между мъжа и жената, е предопределен от съдбата. Противейки се на мен, ти се противиш на себе си. Знаеш, че е така, иначе би казала истината на добрия доктор. Нека да взема специално

разрешение, за да може тази нощ да протече така, както трябва. — Той не я докосваше, като се изключи лекият допир до ханша ѝ и ръцете му, леко отпуснати върху раменете ѝ.

Истината? Тя вече не знаеше кое е истината. Съвсем сигурно, както беше фактът, че тя стои тук, беше, че Хенри Стантън, опората и сигурността в живота ѝ, някак си бе предал този мъж. Ако се предадеше на това главозамайващо изкушение, тя вече нямаше да бъде лейди Калиста Ралей.

Господарката Калиста, или мисис Дрейк Херик — Това нямаше такова значение — но Калиста, такава, каквато я знаеше, вече нямаше да я има.

И все пак, ако той бе свалил маската си, за да разкрие най-важната част от себе си, тя може би би поела риска. Но той не го бе направил. Тя вдигна брадичка, преструвайки се на решителна, макар че всъщност не беше.

— Как мога да се омъжа за най-върлия враг на семейството си?

Ръцете му се свиха и той бързо я пусна. Успокояващата му топлина до гърба ѝ изчезна, както и топлината в гласа му.

— И аз бих казал същото.

— Значи ще забравиш миналото, ако се омъжа за теб?

Той се обърна и облече нощницата си.

— Да... когато той си отиде.

Така значи. Поне не я беше излъгал.

Калиста прехапа силно устни и емоционалната болка бе изместена от физическата. Върна се в леглото, сгуши се в него, зави се и се обърна с гръб.

Усети го как се надвесва над нея. Пое си дълбоко въздух, сякаш за да каже нещо, после се обърна. Спря при стълбите за надолу.

— Напиши бележка на Стантън и аз ще се погрижа да я получи. Още не си чула всичко, красавице моя.

Стъпките му се отдалечиха.

Калиста лежеше в леглото, чувайки в главата си думите на доктор Джонсън. Беше прав, мислеше си тя, а сълзите се търкаляха по бузите ѝ — горещи и искрени.

Трябваше да прибави тази малка реч към завещанието си.

Поуките изстудяват отношенията между мъжете и жените.

На следващия ден Калиста се мъчи дълго с бележката и накрая я завърши с невинното:

Не се тревожете за мен. Аз съм на сигурно място и съм добре. Очаквам да бъда тук и когато отворите игралния дом, за което прочетох във вестниците. Поздравления!

Много ми липсвате!

Твоя любяща дъщеря Калиста

Тя даде писмото на Клайд, който го пъхна в един обикновен плик и го залепи. Веждите на Калиста подскочиха нагоре.

— Няма ли да го прочетете?

Клайд сви рамене.

— Ако искахте да предадете господаря, щяхте да го направите снощи. Той ми каза, че не е необходимо да го чета. — Клайд взе писмото и излезе.

Калиста се опита да надникне през рамото му, за да види как отваря вратата към тайното стълбище, но той беше прекалено висок.

През целия този дълъг ден единственото, което ѝ даваше известно задоволство, беше да крачи из стаята. Стряскаше се от всеки звук, като се надяваше и едновременно с това изпитваше ужас, че ще чуе стъпките на Дрейк Херик. Разпуснатото ѝ поведение от миналата нощ я караше да се изчервява, но въпреки това желанието да се откаже от всички притеснения и да приеме импулсивното му предложение за брак беше още по-силно.

Трябваше някак си да потушат конфликта. Трябваше някак си да го убеди да я пусне. Преди волята му да надделее, а нейната собствена — да претърпи поражение.

Тя взе нощницата му, която той бе оставил на канапето, и вдиша аромата му. Стисна плата и в очите ѝ бликнаха сълзи. Трябваше някак си да ѝ се прииска да си отиде.

Когато Клайд ѝ донесе обяда, тя го попита:

— Къде е Дрейк?

Той остави подноса, без да я поглежда.

— Каза ми да ви предам, че няма да бъде тук няколко часа. По работа.

— Той е страхливец.

Клайд разля виното, което ѝ наливаше. Дългото му лице се втренчи в нея. Изглеждаше така, сякаш току-що е изял лимон.

— Семейство К... Херик може да са всякакви, но не са страхливци. Не ви ли е минало през ума, че ви дава време?

— За какво? Да се побъркам ли? Нямам какво да правя, с кого да разговарям...

Той ѝ се поклони подигравателно.

— Като се изключи един мъж, който би трябвало да е достатъчно стар, за да знае, че не бива да следва един разбойник като покорно кученце. — Клайд пребледня и на Калиста ѝ се прииска да бе прехапала езика си. Стисна ръката му. — Простете ми. Днес съм малко кисела.

Той се отпусна.

— Трябваше да видите Дрейк миналата нощ. — Строгостта в гласа му беше омекотена от лека усмивка.

Калиста се засмя.

— Добре. И аз почти не спах — по негова вина.

— Искате ли да поиграем на вист?

— Само ако се съгласите да обядвате с мен. Това изглежда вкусно, благодаря ви.

Калиста изчака той да се задълбочи в храненето, когато каза уж току-така:

— Вие сте мъж с много таланти. Доста чудно как сте се сдобили с тях.

Клайд спря да се храни.

— По честен начин, ако това питате. — Тънка усмивка разтегна устните му. — Поне като се изключат дните ми, прекарани като пират. — Той забодде един картоф с вилицата си и го ухапа, сякаш съжаляваше за думите си.

Калиста се преструваше, че е особено погълната от храната си.

— Едва ли мога да ви критикувам за това, нали? Като се има предвид произходът ми.

Клайд преглътна и кимна.

— Наистина. Ралей е бил от най-известните пирати на времето си, нали?

— Мога ли да попитам дали сте служили на Дрейк?

Клайд се поколеба, после кимна.

Изпитвайки чувството, че трябва да му вади думите с клещи от устата, Калиста продължи:

— Мога ли да попитам на колко години е бил? — Започваше да подозира, че Дрейк Херик, или както там се казваше, е придобил уменията си да оцелява на много ранна възраст.

Клайд я погледна в очите, сякаш се чудеше дали може да ѝ се има доверие.

— На осемнайсет, когато започна. На дваайсет и една стана капитан. Не е необходимо да ви напомням, че тази информация е изключително поверителна.

Калиста притисна показалец към устните си.

— Можете ли да ми разкажете нещо за този живот? Наистина, просто искам да разбера Дрейк.

Клайд побутна чинията си, скръсти ръце на гърдите си и се предаде пред неизбежното.

— О, това беше вълнуващ живот. Дори за мен, а аз винаги съм искал да бъда монах. Пацифизмът не живее дълго, когато до гърлото ти е допрян ножът. Научих се да си служа с всякакви оръжия не защото така исках, а защото се налагаше. — Клайд се усмихна накриво. — Не че мога да кажа същото за Дрейк. Той борави с меча така, сякаш се е родил с него. Умение, което е спасявало живота и на двама ни повече пъти, отколкото искам да си спомням.

— Как е станал капитан?

— Както се става. Дрейк беше първи помощник, когато турците убиха капитана. Другите също бяха смели момчета от всякакви народности, но Дрейк беше единственият, който знаеше езиците на всички, а и той беше единственият истински водач измежду тях. Факт, който всички признаваха. Гласуваха за него и той ги направи богати.

— Но как се е научил на всички тези умения?

Изражението на Клайд стана мрачно.

— В затвора на турския султан.

Калиста ахна.

— Но как...

— Това сега няма значение. Още преди години съм обещал на Дрейк никога да не говоря за онези дни. Един ден той сам ще ви каже, поне така си мисля.

Спомняйки си белезите върху гърба на Дрейк, Калиста не беше сигурна, че иска да узнае подробностите. Само мисълта, как е страдал, беше достатъчна, за да ѝ стане зле. Трябваше да притисне ръце към стомаха си и да се насили да слуша думите на Клайд, който продължи:

— Учудващо е на колко много неща може да те научи пиратството. На дипломация, защото човек си има работа с много различни моряци от различни страни; да се пазариш, защото трябва да определяш условията за освобождаването на пленниците; на търговия, защото продаваш похитените стоки; дори на политика, защото непрекъснато сключваш споразумения с други пиратски капитани и плащаш данъци на бейовете, султаните или пашите в региона.

— След като Дрейк е бил толкова добър, защо се е отказал от пиратството?

Клайд се намръщи, сякаш разочарован от глупавия ѝ въпрос.

— Старите пирати са много малко. Освен това, колкото и да се опитваше Дрейк да спасява тези, които може, все пак трябваше и да убива. Това не му харесваше и се отказа веднага щом спечели достатъчно, за да завърти собствена търговия. А тъй като познаваше пиратите в моретата, той знаеше как да се справя с тях. Така корабите му плаваха безпрепятствено, докато другите търговци търпяха огромни загуби.

— Забелязала съм това у него. Обича предимството най-много, когато е на негова страна. — Калиста отпи от виното си.

— А нима вие сте по-различна? — Клайд стисна ръба на масата и се наведе, гледайки я с поглед, който никога друг път не е бил толкова остър. — Нима вие не похарчихте огромна сума, за да си купите коня с най-добрата кръв в района?

Калиста кимна, но каза сухо:

— Така е. Но искам да ви напомня, че Дрейк Херик ми взе и Парис.

— Взе го? Или го купи съвсем честно?

— Не знаех, че брат ми възнамерява да продаде коня ми.

Агресивната поза на Клайд се смекчи до обичайната му мекота.

— Съчувствам ви за това. Дошли сте тук, за да си върнете Парис?

— Това беше първоначалното ми намерение. — Странно, рядко мислеше за Парис напоследък. Зачуди се дали все още би се осмелила

да предизвика Дрейк да играят, но истината беше, че сърцето ѝ вече не мислеше за това.

То също беше изложено на опасност.

— Животът никога не се оказва такъв, какъвто очакваме, нали? — Очите на Клайд отново станаха мили, сякаш съчувстваше на болката ѝ. — Но нали знаете, всички тези завой и прекеждия понякога ни водят до рая... ако имаме смелостта да останем там, а не да го подминем.

Калиста се изправи рязко.

— Моля, извинете ме. Благодаря ви за обяда. Беше много вкусен.

Странно как заскърцаха стълбите под стъпките ѝ към спалнята. Калиста дръпна завесите на леглото, опитвайки се да прогони от съзнанието си мисълта за себе си и Дрейк в него.

Раят? Или адът?

Имаше предчувствие, че животът съвсем скоро ще ѝ покаже разликата.

Дрейк потупа джоба си. Успокоителното шумолене на хартия го накара да се успокои, но когато една хубавка прислужница се отпусна в скута му, той я отблъсна. Съвсем неотдавна тя би го възбудила. Когато момичето изпищя, той сложи една лира в ръката ѝ.

— Ще ти дам още една, ако ми донесеш бутилка от най-хубавия коняк и се погрижиш да не ме безпокоят.

Беше дошъл тук, решен да освободи напрежението в слабините си, но, по дяволите, тези момичета бяха толкова обикновени. Бяха или прекалено слаби, или прекалено дебели, или прекалено млади, или прекалено стари.

Изпи чашата си на един дъх и леко се закашля. Проклятие, най-добре е да си го признае. Само едно не им беше наред на момичетата, които бяха известни в цял Лондон като едни от най-хубавите в околността.

Не бяха Калиста.

Дори самото ѝ име му доставяше удоволствие. Тя наистина беше „най-красивата“.

Прекалено красива, отвсякъде, за ранен звяр като него. Но въпреки това не можеше да я пусне. Не сега, може би не никога.

Лъжата ѝ, с която го спаси, беше повратната точка в отношенията им. Тя вече не беше трофей, който трябва да спечели, или оръжие, което да използва срещу Стантън.

Отпи глътка от втората си чаша, за да спре да мисли за това, в какво всъщност се бе превърнала за него. Но мисълта, така или иначе, се промъкна в съзнанието му.

През всичките трийсет години от живота си не бе виждал подобна жена. Тя беше уникална. Не само заради загадъчната аура — смесица от невинност и порочност, нито дори заради изключителния ѝ ум и решителност, които бяха толкова странни за жена. Тя беше единствена сред всички жени, които бе срещал по всички краища на света само поради една причина.

Тя беше единствената жена, която искаше за своя съпруга.

Но бе изказала мнението си по този въпрос съвсем ясно. Очевидно той беше достатъчно добър, за да спи с него, но недостатъчно, за да стане неин съпруг. Той сложи чашата на масата толкова рязко, че конякът се разля по жилетката му.

— Глупак! — промърмори на себе си.

Мазната персона на съседната маса се обърна и го погледна.

— На мен ли говорите?

— Нима изглеждам така, сякаш се обръщам към теб, приятел? — Дрейк си наля още коняк.

Шляпването по рамото му го изненада. Конякът отново се разля, този път върху ботушите на човека. Върху това дебело, лъскаво лице се изписа комична изненада, но макар и полупиян, Дрейк знаеше какво ще последва. Още не бе успял да се изправи, когато юмрукът се насочи към носа му.

Дрейк се изви, хвана човека за китката и го повали на пода. Усети, че зад него има още някой, и понечи да се обърне. Ударът се стовари от едната страна на главата му. Той повали и този с една ръка, държейки другия за гърлото с другата.

Дрейк усети как ръкава на скъпото му сако се раздира под напора на ръката на поваления под него, но беше прекалено зает да извади от равновесие другия нападател, за да му пука. Когато високият, слаб мъж с вид на моряк се присъедини към тях на пода, Дрейк използва лакти, ритници и юмруци, за да отблъсква ударите, но доста от тях намериха целта си.

Уроците, които бе научил на изпълненото с плъхове пристанище на Бомбай, сега му бяха от голяма полза. Не беше очаквал, че ще му се наложи да ги използва в едно от най-известните заведения в Англия.

Само след две минути двамата му нападатели бяха победени и молеха за милост. Дрейк стоеше несигурно на краката си, оправяйки маската си. Погледна към останалите хора в кръчмата, но те всички очевидно проявяваха особен интерес към чашите си с бира. Дрейк дръпна разкъсаните дантели на ръкавите си над изподраните си кокалчета, хвърли една лира на бармана и излезе.

Главата му бучеше, но той не обръщаше внимание. Усмиваше се самодоволно, крачейки по улицата. Проклятие, беше хубаво отново да използва ръцете си за нещо толкова просто като самоотбраната. И това леко бучене нямаше да попречи също и на по-голямата му цел.

Още един слух щеше да тръгне за него след тази случка. Колкото повече се страхуваха от Дракона, толкова по-добре. Освен това новото „Писмо на Джулиъс“, което му даде човекът на Уилкс на улицата, беше без съмнение още една победа за подривната им дейност. Щеше да го прочете по-късно, когато кокалчетата престанат да го болят толкова.

Чувството за удовлетвореност пропъди лошото му настроение. Подходящо време, за да се изправи срещу друг опонент с много по-внушителни умения. Той се насочи към магазина си, решен да принуди Калиста да признае, че го обича. Когато го направеше, щеше да й признае, че я желае повече от всичко на света и би направил почти всичко, за да я спечели.

В съзнанието му изплува лицето на Хенри Стантън.

Почти всичко.

Дрейк беше толкова погълнат от мислите си, че не забеляза, че двамата мъже, с които се беше бил, излизат от кръчмата. Изчакаха го да завие зад ъгъла, после го последваха незабелязано.

Няколко часа по-късно Калиста наля на Клайд още една чаша червено вино.

— Господарят ви може и да е негодник, но трябва да му призная едно нещо — има прекрасен вкус. — Калиста отпи от своята чаша. Тишината в спалнята му я бе навела на мисли, които не бе могла да понесе. Компанията на Клайд й беше много по-приятна от самотата.

— Така е. — Клайд вдигна чаша в безмълвен тост за нея. — Във всяко отношение.

Калиста кимна.

— Благодаря. А сега, вие сте на ход.

Бяха прекалено съсредоточени върху играта и не чуха щракването на вратата към тайното стълбище, последвано от тихи стъпки.

Клайд наклони глава, за да огледа по-добре шахматната дъска.

— „Съдбата помага на смелите“ — цитира той и премести царицата си.

Калиста я взе с коня.

— А, „Усърдието е майка на съдбата“, както би казал любимият ми автор, Сервантес.

Клайд погледна мрачно към царя си, хванат натясно в ъгъла, защитаван единствено от топ и три пешки, докато тя бе изгубила само един офицер и четири пешки. Той премести царя си.

— След като вече загубих три игри, не очаквам да се случи чудо. Предавам се. Трябва да ви кажа, лейди Ралей, че никога не съм виждал жена да играе шах като вас.

— Може би самите фигури ме вдъхновяват — каза тя, наслаждавайки се на блясъка на слонова кост и хематит. Потупа своята бяла царица, истинска Елизабет, събираща армията си за война срещу Испания.

— Или може би имаш някакво родство с добрата кралица Бет — обади се един дълбок глас. — Тя отхвърля всеки ухажор, за да остане девствена.

Калиста го изгледа така, че дори кралица Елизабет би останала доволна.

Клайд бързо се изправи.

— Извинете ме, сър, не предполагам, че ще се върнете толкова рано.

— Очевидно. Забавляваш ли се, Клайд? — Дрейк влезе в обсега на лампата.

Очите на Калиста се разшириха. Синьото кадифено сако на Дрейк беше скъсано, дантелите на ръкавите му — мръсни и с петна от кръв, кокалчетата на ръцете му — ожулени. Тя стана и тръгна към него разтревожена.

— Добре ли си?

Клайд натопи чиста кърпа в каната на масата и се приближи, за да превърже ръката на Дрейк, но той го отблъсна.

— Знаеш, че не обичам да се суетиш. Добре съм. Просто едно недоразумение, с което се справих доста добре.

Калиста подуши въздуха. От изражението ѝ изчезна всичката загриженост, когато се върна и седна на мястото си.

— Защо не си признаеш, че си участвал в пиански бой?

— Така е. И това ме вдъхнови за нещо друго. Можеш да си ходиш, Клайд.

Клайд погледна двойката, отвори уста, после я затвори. Излезе неохотно от стаята.

Миризмата на коняк не можеше да скрие другата, лека миризма, на парфюм. Беше спал с някоя. И въпреки това, странно, но беше още възбуден. Гледаше я като хрътка, готова да скочи върху лисица.

Калиста настръхна. Обърна се и закрачи из стаята, решена този път да не му показва слабостта си.

— Компанията ти добра ли беше?

Той се приближи и внимателно я обърна с лице към себе си.

— Недостатъчно. Беше тъмнокоса, нали разбираш? Косите ѝ не могат да стоплят мъжа — тялото и душата му. Прелестите ѝ изпълниха ръцете ми, но душата ми — не.

Той протегна ръце. Дори маската не можеше да скрие нетърпението му.

Калиста пхна ръце в джобовете си и затвори очи. Какви грехове бе извършила, че да заслужи този тормоз? Само ако...

Тя отвори очи и излъга съвсем спокойно:

— Намирам, че драконите не ми харесват.

Ако трябваше да мисли само за себе си, щеше да загърби целия свят и да прекара живота си тук с него. Единствено споменът за Дрейк, надвесен над Хенри през онази първа нощ, поддържаше силите ѝ.

Ръцете му се отпуснаха. Той ги сви в юмруци, после ги отпусна само благодарение на изключителната си воля.

— Колко неподходящо, защото и силата на свети Георги няма да ми попречи. И тъй като явно нямаш меч и щит, защо не приемеш неизбежното?

— В живота нищо не е неизбежно, освен смъртта. Що се отнася до останалото, ние сами кожем съдбата си. Можеш да откраднеш свободата ми, дома ми, коня ми, дори девствеността ми. Но никога не можеш да ми отнемеш любовта към Хенри. Преследваш ли го, значи си мой враг. — Думите бяха най-трудните, които някога бе казвала, но Бог да ѝ е на помощ, това беше истината.

Той трепна. Протегна ръка, за да я хване, но когато тя го погледна в очите, противопоставяйки му волята си, той се обърна и изпсува.

— Ха! Добре че онова момиче знаеше какво да прави. Ти си една опърничава жена, която има нужда от опитомяване, но тази вечер нямам настроение. Остави ме.

Калиста положи усилие да тръгне с достойна грация към стълбата. Само още една минутка. После щеше да дръпне завесите и да се отдаде на сълзите.

Ако пролееше достатъчно, може би щеше да успее да отплава далеч от мечтите, които той бе разбил...

Отвън една тъмна карета със спуснати завеси бе спряла в тъмна уличка. Двата мъже, които бяха проследили Дрейк до магазина, се измъкнаха от сенките. Морякът се поклони, адамовата му ябълка подскачаше нервно.

— Добър вечер, господарю.

— Е? Какво открихте? — Оглеждайки се наоколо, Куотърмейн дръпна завесите на каретата достатъчно, за да вижда човека.

— Само това. — Мъжът пхна свитък хартия през прозореца.

Куотърмейн увеличи светлината на фенера и се намръщи.

— Идиот такъв! Не виждаш ли, че това е празен лист? — Той го приближи до фенера, не вярвайки на очите си. Появи се една сребриста линия. Той ахна и надвеси хартията над пламъка. Бавно се появиха още редове. Той се усмихна зловещо. — Отлично! Примката се затяга. — Той погледна към човека. — Видя ли те някой, че вземаш това?

— Не, направихме го, докато се биехме с него.

— Браво. А сега се връщай на поста си, докато дойде заместникът ти. Онзи, който ги хване да товарят, ще получи десетарка.

Куотърмейн дръпна завесите и почука по покрива. Каретата се залюля и тръгна безшумно. Копитата на конете бяха увити в парцали.

Мъжът с мазното лице се загледа след работодателя си.

— Истински дявол е, проклетникът. Видя ли усмивката му? — Той потрепери.

Морякът потърка натъртените си ребра.

— Но този проклет Дракон си го заслужава. А аз се интересувам единствено от десетарката. Как мислиш, какво ѝ има на бялата хартия, че да е толкова ценна?

Вътре в къщата, Дрейк си наля трета чаша коняк. Болката не преставаше, но вече я чувстваше по-притъпено. Каза си, че трябва да извади документите и да се захване за работа, но нямаше сили затова. Все пак бръкна в джоба си.

Намръщи се, после бръкна в другия. Сърцето му прескочи един удар, после започна да бие лудо. Той обърна всичките си джобове, но не беше чак толкова пиан.

Листът го нямаше.

Той се отпусна назад в стола си. Целта на този бой в кръчмата най-после му се изясни.

— Горд глупак! А сега какво?

Само невидимото мастило можеше да го спаси. Ако двамата бяха просто обикновени джебчии, щяха да изхвърлят празния лист. Ако бяха наемници...

Интуицията, която бе спасявала живота му неведнъж, отново заговори. Той се вцепени.

— Проклетата да е черната ти душа, Куотърмейн!

Той се изправи и започна да крачи между канапето и камината. Това не беше предвидено. Лейди Калиста Ралей можеше да сложи край на съществуването му, ако не внимаваше. Може би трябваше да я освободи.

— Не.

Стисна облегалката на стола толкова силно, че тя изпука в ръцете му. Беше счупил част от изящната резба. Дрейк я захвърли на бюрото, загледа се в един празен лист хартия и седна. При създадите се обстоятелства предпазливостта беше най-важна. Отключи едно тайно чекмедже и топна перото си в невидимото мастило.

Петнайсет минути по-късно той стана и намали лампите почти докрай. Обърна гръб на стълбата към спалнята си и въздишайки с облекчение, свали маската си. Разтри лицето си, загледан в огъня.

Човек не би могъл да опише лицето, което се появи, като красиво. Носът му беше прекалено остър, брадичката — прекалено силна, ушите — прекалено големи. Старият белег, преминаваш от едната вежда до слепоочието, подчертаваше мъжествеността му. Но очите, които бе наследил от баща си, бяха сини като планински езера. Никой, погледнал някога в тези очи, заобиколени от гъсти, извити черни мигли, не можеше да ги забрави.

Но той рядко се замисляше за необикновените си очи, освен че ги проклинаше, задето го правеха забележим. Но в тази самотна нощ би дал всичко, което притежава, за да отиде при Калиста такъв, какъвто е, и да сподели всичко с нея. Тази странна необходимост да поиска съвет от нея го изненада, защото той рядко обсъждаше нещо с когото и да било, дори с Клайд.

За да се разсее, стана и отиде до дъската за шах, за да излъска фигурите. Когато вдигна царицата, тих звук накара космите на врата му да настръхнат. Приблужи се до стълбата. Ето го отново, този път по-силно.

Мили Боже, тя плачеше! Бързо остави фигурката на масата. Вече беше стъпил на първото стъпало на стълбата, когато си спомни за маската. Върза я на лицето си и тръгна нагоре. Отмести завесите, позволявайки на очите си да свикнат с тъмнината. Отиде до леглото и отметна копринения балдахин.

От толкова близо тихите ѝ ридания почти разкъсваха сърцето му. Стисна зъби, за да потисне болката, и каза:

— Нима ме мразиш толкова много, че плачеш от отчаяние в компанията ми?

Отговори му шумно хълцане, после трепереца въздишка.

— Не. Плача за загубата ѝ. Не можем да продължаваме така. Трябва да ме пуснеш.

Дрейк действа инстинктивно. Коленичи до леглото и потърси ръцете ѝ. Сложи ги на гърдите си, вътре в отворената риза. Радваше се, че тъмнината скрива собствените му влажни очи. Тя въздъхна, после погали силното му тяло. Той направи така, че тя да усети белега. После махна ръцете ѝ, целуна дланите ѝ и каза:

— Не мога да понасям, когато плачеш. Единственото, което искам, е да те видя щастлива и в безопасност. Красавице, ще се омъжиш ли за мен?

Тя понечи да отдръпне ръцете си, но той ги хвана.

— Не ме питай отново. Не мога да избирам между теб и Хенри. А ако се омъжа за теб, ще бъда принудена да го направя.

Мъката в гласа ѝ му даде надежда.

— Трябва да разбереш, че не мога да освободя дъщерята на врага си, когато тя знае толкова много за мен. Но съпругата ми...

— Още една причина да кажа не. Ако някога се омъжа, а аз няма да го направя, ще бъде само по една причина.

Тя не я каза, но той долови забранената дума в гласа ѝ. Можеше да ѝ предложи материални богатства, страст и уважение, но не и това.

— Искаш повече, отколкото мога да ти дам.

— Нищо не съм искала от теб. Знам достатъчно, за да очаквам да получа чувства от един камък. Спести болката и на двама ни и ме пусни.

Той като опарен пусна ръцете ѝ върху покривката и се изправи, удряйки главата си в колоната на леглото. Изпсува. Тя успя да потисне нервния си смях.

— Това не е краят. Ще се видим на закуска.

Калиста се въртеше в леглото. Поне сълзите ѝ бяха престанали. Не можел да понася сълзите ѝ, когато той самият ги беше предизвикал? И как се осмеляваше да ѝ предлага изкушаващото усещане за допир, без да ѝ позволява да го види? И да продължава да я обижда с неискрените си предложения?

Калиста беше толкова заета да усмирява гнева си, че беше необходимо известно време, преди да чуе гласа.

Не можеше да разбере и дума, но разпозна гласа на Дрейк и един по-тих мъжки глас. Посетител? Това не се бе случвало досега. Калиста опипа в тъмнината за роклята си, знаейки, че ще привлече вниманието им, ако запали лампата. Когато се облече, тя се промъкна зад завесата, която скриваше леглото. Премига срещу светлината и погледна към Дрейк. Беше обърнат с гръб към нея и скриваше другия мъж, който явно беше по-нисък от него.

Калиста тръгна тихо надолу по стълбите. Скри се зад една висока ракла. Когато се успокои достатъчно, надзърна. Премига и се опули.

Сърцето ѝ се сви. Ако се бе съмнявала за значението на печатарската преса, вече не можеше да го прави.

Никога не беше виждала този мъж на живо, но го разпозна по описанията, които бе чела във вестниците.

Джон Уилкс, лидер на движението за парламентарна реформа, можеше да бъде тук, в тайното скривалище на Дрейк, само по една причина.

ГЛАВА 7

— Да, познавам го — каза Уилкс. — Не бих казал, че някога съм смятал, че е особено привързан към Короната. Куотърмейн е лоялен единствено спрямо себе си.

— Така е. Но иска една моя гостенка. Ще направи всичко, за да я спечели, и славата, която ще придобие, като помогне да ни хванат, няма да навреди на амбициите му. — Дрейк наля на госта си втора чаша порто. — Изпратих ти бележка веднага щом разбрах какво се е случило.

Уилкс отпи от чашата си. Не беше висок, нито красив, но имаше някакво излъчване, което привличаше хората... когато си направеше труда да го използва.

— Това налага промяна в плана, разбира се. Ще напиша писмото отново и ще се наложи да сменим датата на товаренето на стоката. Не ми се ще да удължаваме срока с цяла седмица сега, когато станехме толкова ефективни, но може би пък очакването ще помогне на каузата ни. Сигурен ли си, че пресата е на сигурно място там, където си я сложил?

— Засега, да. Освен ако обстоятелствата не се променят.

Учудването направи Уилкс да изглежда почти красив.

— А, да. Чух слуховете. И къде са в момента тези обстоятелства? Дрейк не отговори, само отпи от чашата си.

Уилкс присви очи, но не настоя повече.

— Много добре. А сега, що се отнася до следващото ни събрание... Искаш ли да бъде... — Той спря и очите му се разшириха, когато Калиста смело излезе от скривалището си.

— Точно така. Аз също искам да знам. Възнамеряваш ли да присъстваш на следващото събрание на противниците на Короната, Дрейк?

Погледът на Уилкс се впи в лицето ѝ.

Дрейк бързо отиде при нея, хвана я за ръката и я побутна към стълбите. Когато тя се отдръпна, той каза:

— В момента, милейди, обсъждаме неща, които въобще не те интересуват.

— Бих казала, че интересуват всеки англичанин. — Тя кимна царствено към Уилкс. — Или англичанка.

Той бързо се съвзе от изненадата си, поне това трябваше да му признае. Пристъпи напред, протегнал ръце.

— Винаги съм искал да се запозная с вас, мис Ралей.

Дрейк се втренчи в него, после сложи пръст на устните си зад гърба на Уилкс.

Калиста не обърна внимание на намека. Очевидно цял Лондон предполага, че тя е тук. Освен това Уилкс едва ли ще разпространи информацията, при положение че може да изгуби толкова много, ако дойдат да я търсят. Калиста му подаде ръка, после бързо я отдръпна.

— Ще ми се и аз да мога да кажа, че се радвам да се запознаем.

Веждите на Уилкс подскочиха нагоре при тази грубост.

— Странно. Бях останал с впечатлението, че сте моя последователка.

Кой му беше казал пък това? Сигурно Мариан.

— Когато бях по-млада, да. Сега, когато разсъждавам по-зряло, виждам, че тактиката ви е не само погрешна, но може да доведе и до доста неприятни последствия.

— Изглеждате ми дяволски млада, ако нямате нищо против да го кажа, дете.

Стига толкова любезности.

— Сър, какво ще направите, ако Англия се вдигне, за да отхвърли монархията?

Усмивката на Уилкс помръкна.

— Ами, предполагам, ще празнувам.

— А с какво ще я замените?

Той сви рамене.

— Някаква форма на избираемо правителство, значи такава, в което животът ни няма да зависи само от един човек.

— А ще бъде ли позволено на жените да гласуват?

Челюстта му увисна.

— Не! Жените са емоционални същества, без никакъв... — Той спря изведнъж, когато най-после видя капана, който му бе заложила.

— Така е. От единствено емоционална гледна точка, нали разбирате, Елизабет не само запази кралството си, но и ни превърна в световна империя. Дори при положение, че Испания винаги ни дебне като ястреб. Би ли могла да направи това в някаква избираема Утопия с група каращи се мъже?

— Е, аз, ами...

— Според вашите възгледи тя дори не би могла да стане кралица. Уверявам ви, че Джордж III може и да е инат, който слага собствените си интереси над тези на народа си, но монархията е оцеляла толкова дълго само защото ни е служила добре. И преди да я заменим с „някаква форма на избираемо правителство“, трябва да сме сигурни, че имаме подкрепата на мнозинството от англичаните... и англичанките. А това не може да се постигне с разкарването на тайни листовки посред нощ. — Калиста се усмихна сладко. — Или поне така мисля аз. А, трябва да признаем, аз съм едно изключително емоционално същество.

Дрейк се усмихна накриво, когато Уилкс най-после успя да възстанови говора си.

— Казвате разумни неща, признавам, но в последователността на мислите ви има нещо погрешно. Джордж III не би позволил дори да се обсъжда подобна алтернатива, камо ли да се създаде.

— Може би. Но аз бих казала, че по-добър начин да постигнете промяната, която искате, е чрез обучаване на народа.

Уилкс ѝ обърна гръб и продължи разговора си с Дрейк, сякаш въобще не е бил прекъсван.

— Имаме няколко нови последователи, с които искам да поговориш на следващото събрание. Като един от най-богатите хора в Лондон, твоята подкрепа е безценна, както, сигурен съм, знаеш добре. Ти си човек, изпреварил времето си, скъпи приятелю. И тъй като не можем да говорим открито, без да се излагаме на опасност, ще действваме тайно, докато един ден всички ни подкрепят. Тогава заедно ще съборим този тиран...

Калиста седна, осъзнавайки, че малката ѝ лекция не бе постигнала нищо. И въпреки това, докато той си тръгна след няколко минути, като продължаваше да не ѝ обръща внимание, тя не съжеляваше, че бе говорила. Поне като го бе видяла на живо, бе излекувала симпатиите, които изпитваше към него преди. Дрейк бе

отишъл да изпрати Уилкс и когато се върна, Калиста го попита направо:

— Не можеш ли да разбереш какъв опортюнист е този човек?

Дрейк се облегна на една ракла.

— Ние всички сме такива, по един или друг начин. Ти не дойде ли тук, за да потърсиш възможност да си върнеш коня?

Клайд сигурно му бе казал.

— Да. Но възнамерявах да ти върна парите и да те предизвикам да играем, а не да го открадна, както изглежда, намекваш.

— Да ме предизвикаш, а? — Той се изправи и тръгна към нея. — Ела тогава. Покажи ми на какво си способна.

Калиста също стана.

— Не мисля така. Вече видях как реагираш, когато те предизвикат. Нито пък вече ще те моля да ми върнеш Парис. Няма да ти позволя удоволствието да ми откажеш.

Той продължаваше да върви към нея.

— Откъде знаеш, че въобще мога да ти откажа нещо?

Калиста се шмугна зад една маса.

— Бих предпочела да обсъдим връзката ти с Уилкс. Не виждаш ли, че единствената кауза, която има значение за Джон Уилкс, е самият Джон Уилкс.

Дрейк сви рамене.

— Е, и? Пак ти казвам: той не се различава от всички нас.

— Аз обаче се различавам. Ако той поиска парламентарна реформа открито, честно, бих могла да го последвам, но това, което прави той в момента, може само да предизвика нови проблеми. Ако не преустановиш връзката си с него, можеш да свършиш на бесилката.

Очите на Дрейк блеснаха.

— Ако стане известно, че съм те отвлякъл, така или иначе ще свърша там.

Калиста се обърна. Не можеше повече да понася този безплоден спор. Проклет да е. Беше доказала, че може да си държи езика зад зъбите. Но тази глупост с Уилкс може да го погуби, ако не се откаже. А нея можеше да я погуби Дрейк, ако не внимаваше.

— Голям инат си. Желая ти лека нощ.

Той направи крачка към нея, протегнал ръце, но тя не му обърна внимание. Сподавеното му проклятие, с което се оттегли в един тъмен

ъгъл, би трябвало да я накара да се почувства по-добре.

Но не се почувства.

Не ѝ помогна и мекото легло и удобната възглавница. Тя се въртя повече от час, чудейки се какво да прави. Животът ѝ и без това беше достатъчно объркан и без необходимостта от този избор между огъня и тигана. През трагедии и победи, през богатство и нужда, родът Ралей беше запазвал лоялността си към Короната дори когато това е означавало смърт и безчестие. Джордж III наистина беше тиран, и то безумен тиран, но промяната трябваше да стане в съда и в Парламента, не в тъмните улички.

От която и страна да го погледнеш, Дрейк Херик беше изменник.

И какво, за Бога, трябваше да направи тя?

На следващата сутрин Калиста стана с очи, подути от безсъние. Беше мислила над дилемата си цяла нощ, но в крайна сметка се погледна отстрани и видя истината.

Явно съдбата на рода Ралей беше да избират брачните си партньори неразумно. Нейният пралядо сър Уолтър бе изгубил благосклонността на кралица Елизабет, когато се оженил за една от придворните ѝ дами. По-късно, по времето на Джеймс I, изгубил главата си, защото кралят не понасял независимостта му и уважението, което изпитвали хората към него. И въпреки това, макар да е знаел, че животът му виси на косъм, той се върнал от последната си експедиция в търсене на Колорадо, града на златото, и посрещнал екзекуцията с достойнство, вместо да предаде родината, която обичал.

Ако Калиста продължаваше с привързаността си към Дрейк Херик, може би щеше да свърши по същия начин, но явно, изборът вече не зависеше от нея. Лоялността към Англия бледнееше в сравнение с чувствата, които изпитваше към този ранен звяр. Той имаше нужда от нея независимо дали го знаеше, или не.

Падението му нямаше да дойде от нейните ръце. И, все пак, когато властите хванат Уилкс, което беше неизбежно, щяха да хванат и Дрейк.

Калиста затвори очи от силната болка, но стисна юмруците си толкова силно, че ноктите ѝ се напълниха с кръв. Когато отново отвори очи, те бяха зелени като нефрит и също толкова твърди.

Не беше необходимо да бъде тук, за да стане свидетел на залавянето му. Трябваше някак си да намери начин да се измъкне от този луксозен затвор.

Отиде до гардероба и измъкна кадифената дневна рокля в бургундско червено с дълбоко деколте и тесни ръкави. Нарочно не облече обичайната фуста, за да се подчертаят извивките на тялото ѝ. Среса косата си и я остави спусната. Стигаше до кръста ѝ — пламтящ огън, в който танцуваха всички оттенъци на червеното при най-малко движение на тялото ѝ.

Тя рядко използваше прелестите си толкова очевидно, но се страхуваше, че той ще види отчаянието в очите ѝ. Трябваше да му осигури нещо друго, за което да мисли.

Забърза надолу по стълбите, за да започне търсенето си.

Отвън, Дрейк и Клайд се криеха зад една каруца. Други двама мъже се разхождаха наоколо, потупваха с крака и духаха в шепите си. Дрейк не ги познаваше, но знаеше кой ги е изпратил.

Той се обърна и каза на Клайд:

— Когато пристигне стръвта ни и те напуснат постовете си, извикай ме и тогава ще донесем товара.

— Много добре, сър. Само че още не съм приготвил закуската.

— Аз ще се оправя. Нашата гостенка ще трябва да се задоволи с чай и вчерашни кифлички. — Дрейк се върна в магазина.

Малко по-късно той вървеше надолу по стълбите към скритата стая. Мръщеше се, не беше свикнал да носи поднос. Проклетие, тази жена му бе донесла само неприятности още от деня, в който я видя за първи път. А сега бе станала причина и Куотърмейн да диша във врата му.

Последното нещо, от което имаше нужда, бяха още врагове. Лошите му мисли обаче изчезнаха веднага щом затвори вратата след себе си и я видя. Премига. Сърцето му ускори ударите си, когато, за втори път, я видя с разпуснати коси. Калиста седеше пред камината и разресваше буйните си коси. Наведе се леко напред и гърдите ѝ издуха дълбокото деколте. Беше протегнала единия си крак, гол до коляното.

Кадифето подчертаваше достойнствата на пищната ѝ красота. Защо ли се бе облякла толкова предизвикателно? Той остави бързо подноса, защото имаше чувството, че всеки момент ще го изпусне.

Кръвта нахлу в слабините му. Не можеше да мисли, не можеше да говори, не можеше дори да помръдне.

Пред него беше бедствие, но не можеше да се върне назад.

И така, той стоеше вцепенен, чудейки се какво е направил, за да заслужи тази непрекъсната възбуда, без да получи облекчение. Дори мъките, които бе преживял като млад, не можеха да се сравнят с това. Тя се наведе напред и гърдите ѝ почти излязоха от деколтето, после гледката изчезна, когато тя наведе глава и праметна косите си напред, за да ги среше.

Искаше му се да я докосне, но не можеше. Дори и само за да нарани Хенри Стантън, не можеше да вземе тази красавица, без Божиите и човешките закони да оправдаят съюза им. Или поне това си казваше, затворил очи, за да устои на изкушението. Но и това не помогна. Живите спомени за голото ѝ тяло го докарваха до такава възбуда, която можеше да се задоволи само по един начин.

Преди да успее да се спре, вече бе направил две крачки към нея. Тя спря да се реши, отметна косата си на една страна и го погледна. Би дал всичко, което притежава, за да разбере какво си мисли тя в момента, но тя само отново метна косите си напред и продължи да се реши.

Той бързо прекоси оставащото разстояние между тях. Дръпна четката от ръката ѝ и вдигна брадичката ѝ, заровил другата си ръка в пламтящата ѝ грива.

— Вече изглеждаш достатъчно добре. Свършвай, умолявам те, в противен случай мога да закуся с теб.

— И можеш да си счупиш някой зъб. По-жилава съм, отколкото изглеждам. — Но тя се изправи и го последва до подноса върху резбованата маса.

Той ѝ дръпна стола. Когато Калиста седна, гърдите ѝ изпъкнаха така, че той се възбуди още повече. Обърна се, за да намести болезненото съдържание на бричовете си. После, скрил усмивката си зад алената маска, седна толкова далеч от нея, колкото позволяваше масата.

Тя повдигна вежди, но само взе една кифла и я намаза с масло и мармалад.

— Каква мисия изпълнява Клайд тази сутрин?

Той се вцепени и чашата му замръзна във въздуха, преди да е стигнала до устните.

— Как разбра, че той... ъъ... изпълнява мисия?

— Дори видът му е като на вярна хрътка. Никога не е далеч от теб, освен ако не е зает да изпълнява разпорежданията ти. Би ли имал нещо против да ми кажеш как така си успял да вдъхновиш подобна лоялност. Знам, че си спасил живота му, но той не ми каза почти нищо повече... като се изключи това, че си бил много добър пират. Нещо, което въобще не ме изненадва. — Тя го погледна косо.

Дрейк беше доволен, че е с маска. Това момиче беше прекалено интелигентно.

— Учудващо, че си успяла да изкопчиш и това от него. Мога ли да ти предложа да си гледаш своята работа? Така ще е по-добре.

Тя спокойно изтри устните си.

— За мен или за теб?

— И за двама ни — отвърна мрачно той.

— Говориш така, сякаш съдбите ни са невъзвратно свързани. Ние не сме семейство.

— Все още. — Той я гледа, докато тя не вдигна сведения си поглед, но бързо извърна очи, така че той не можа да разгадае изражението ѝ.

Калиста остави полуизядената си кифла. Очевидно нещо я тревожеше.

— Прости ми, не съм съвсем наясно по въпроса за отношенията между затворничка и тъмничар, но си мисля, че не стигат по-далеч от това просто да споделят една килия.

— Много добре, ще го направя. — С изключителна прецизност той сгъна салфетката си до празната чиния. Когато тя придоби объркан вид, той добави: — Ще ти простя. — Изправи се и викна: — Заради твоя проклет инат и... и... — Той млъкна и седна отново. — Но най-вече ти прощавам за усмивката ти, която ме подлудява.

Този път тя не извърна поглед.

— Тогава Бог да ни е на помощ, защото и ти ме караш да се чувствам така. Не знам дали да те държа близо до себе си, или да избягам с писъци от мъжа, който дори не иска да ми покаже лицето си.

Той чак сега забеляза тъмните кръгове под очите ѝ. Испита внезапна болка при мисълта, че сигурно причината беше у него.

— Тогава позволи ми да направя живота ти по-прост.

Той се изправи, заобиколи масата и направи нещо, което никаква сила на земята не би могла да го накара да направи преди — сгъна едното си коляно пред нея. Хвана ръката ѝ и каза тихо:

— Красавице, ще се омъжиш ли за мен?

Тя го погледна и се опита да отдръпне ръката си, но той не я пусна, галейки я леко.

— Ще те питам всеки ден, докато не ти омръзне и се съ согласиш. Хайде, само две букви, и двамата ще можем да си починем.

Тя се засмя, но каза:

— Да, две букви ще са достатъчни. Не. А сега стани. С тази страшна маска изглеждаш доста странно.

Той се изправи, хващайки ръцете ѝ, и я надигна.

— Защо не?

Тя се отскубна и започна да крачи напред-назад.

— Признавам, че ако не беше направил живота ми толкова объркан и сложен, може би щях да приема ухажването ти съвсем насериозно.

Той затаи дъх и направи една огромна крачка към нея само за да спре, когато тя вдигна ръка.

— Но ти го направи, дори още повече след тази нощ.

Той се намръщи.

— Тази нощ? Но ние почти не сме разговаряли.

— Точно така. Но пък имах доста интересен разговор с твоя гостенин.

— Уилкс.

— Да. И дори и да изпитвам симпатии към идеите му, не мога да подкрепя действията му. Ако обвържеш съдбата си с тази на Уилкс, аз никога няма да обвържа своята с теб. Родът Ралей е правил какво ли не, но аз няма да съм първата, която ще подкрепи заговор срещу Короната.

Дрейк седна на стола. Наистина, това още повече объркваше отношенията им. Той сложи ръка на страничната облегалка на стола и подпря брадичката си.

— Защо ми признаваш това? Не осъзнаваш ли, че то ми дава още една причина да те задържа тук?

Тя отговори толкова тихо, че той трябваше да положи усилие, за да я чуе:

— Така ще знаеш, че когато си тръгна, няма да те предам, въпреки всичко.

Той затвори очи.

— Не казвай, че ще си тръгнеш.

— Много добре тогава. За какво искаш да говорим?

Той стана и я съпроводи до канапето. Когато полите на роклята ѝ бяха добре подредени, понечи да седне до тази приказна красавица, която сърцето му желаше, но реши да седне на стола.

— Изглежда, и двамата сме добри в преструвките. Дали да не се престорим, че сме на чай в салона на маркизата и спорим по въпроса за свободата? — Той направи движение, сякаш взема въображаема чаша.

Тихият ѝ смях му достави удоволствие. Може би биха могли да дискутират въпроса съвсем спокойно.

Напрежението изчезна от лицето ѝ. Тя се престори, че си налива чаша чай, сложи си захар от въображаема захарница и разбърка.

— Та какво мислите за „Писмата на Джуниъс“, милорд?

Той се стресна малко, но се успокои, когато разбра, че тя просто се вживява в ролята си.

— Те са необходимият глас на опозицията срещу тиранията. Масите могат да бъдат подлагани на тормоз само до времето, когато бунтът направи това, което Парламентът не иска да направи. Поддържам Джон Уилкс само поради тази причина. Невинаги съм съгласен с това, което пише, но като се има предвид, че законно избраното му място в Камарата на общините му бе откраднато три пъти по ред, определено поддържам правото му да изрази възмущението си.

Ако тя наистина държеше чаша за чай, неминуемо щеше да го разлее в скута си.

— Всеки добър англичанин приема тези писания като единственото, което наистина представляват — измяна.

Той би счупил чашата си, ако наистина я държеше.

— Измяната на един човек е свободата на друг. Кажете ми, скъпа лейди, следяхте ли вълненията в колониите?

— Малко. Но често се чудя дали вестниците тук ги отразяват правилно.

— А не бива. Посещавал съм колониите доста често и присъствах, когато един младеж от Вирджиния на име Патрик Хенри изнесе реч в Уилиъмсбърг, Вирджиния. И никога няма да я забравя. Той каза: „Цезар имаше своя Брут, Чарлз I — своя Кромуел, а Джордж III — може да вземе поука от примера им. Ако това е било измяна, значи и останалото ще бъде“.

Тя скръсти ръце, сякаш изведнъж ѝ стана студено.

— Да не би да предлагаш да убием краля?

— Разбира се, че не. Само искам да кажа, че тук някои думи се смятат за измяна, но в Америка мнозина, с изключение на най-върлите консерватори, смятат младия Хенри за истински патриот. И колкото и ти, и твоята класа да смятате „Писмата на Джуниъс“ за изменнически, искам да ти кажа, че сред уличните продавачи, кръчмарите и моряците онези, които могат да четат, го правят с голямо удоволствие, а тези, които не могат, се молят някой да им прочете следващото писмо. Аз просто искам реформата да бъде осъществена с мирни средства, преди вълненията да избухнат и тук, както в колониите. Запомни едно — клането в Бостън отпреди няколко години ще бъде началото на въоръжено въстание, ако кралят не облекчи желязното си иго.

— Но ние сме негови поданици и от векове сме длъжни да спазваме повелите му.

— Които ни водят към разрушение? Мисля, че има нещо нередно в една система на управление, в която едно бедно дете може да бъде налагано с камшик, за да работи от зори до здрач, в която едно бедно момиче може да бъде отвлечено и продадено в бардак — и двете без никаква надежда за спасение. Ако това обаче се случи с богато дете, всички закони на страната ще застанат на негова страна и извършителите ще бъдат хванати и оковани във вериги. Това ли е твоята представа за справедливост?

Тя си играеше с маншета на ръкава си. Прехапа устни, после поклати глава.

— Признавам, че и аз често мисля по този начин. Но какво трябва да направим, за да променим нещата?

Дрейк стана.

— В това, мило момиче, е разликата между нас двамата. Ти мислиш, аз действам.

Тя трепна. Дрейк въздъхна и сниши глас:

— Прости ми. Ако и аз бях водил живот като твоя, може би щях да мисля по същия начин. Но аз знам колко е безмилостен светът към онези, които нямат пари или власт. Сега, когато имам и двете, ще ги използвам така, както ми диктува съвестта, за да подобря съдбата на онези, които не са имали моя късмет. Ако това означава да танцувам по въжето, ще го направя.

— Така да бъде. — Тя се изправи. — Моите убеждения може и да не са толкова силни, колкото твоите, но едно нещо разбирам по-добре от теб — гневът предизвиква гняв, омразата — още омраза. Подобна опозиция само ще засили упоритостта на краля. Само волята на целия английски народ, богати и бедни, може да бъде достатъчно силна, за да промени несправедливостите, за които говориш, както и много други. А „Писмата на Джуниъс“ само отблъскват онези, които биха могли да застанат начело. А сега, моля да ме извиниш, но искам да остана сама.

Тя тръгна с достойна крачка нагоре по стълбите. Както винаги, той остана да я наблюдава как си отива, чувствайки се като глупак. Когато тя дръпна завесите горе, той за малко не избухна. Проклетата да е, не може да го отблъсква така! Тръгна след нея, спря се и се обърна обратно. Трябваше да се махне оттук, преди да е направил нещо, за което ще съжалява.

Беше прекалено ядосан, за да чуе тихото шумолене, когато завесите се дръпнаха леко, или да види очите, които го наблюдаваха иззад тежкото кадифе. Дрейк натисна едновременно три релефни изображения върху стената и вратата към тайното стълбище се отвори. Той я затвори силно след себе си.

Калиста стискаше здраво възглавницата, събирайки сили да стане. През изминалия половин час беше тихо, може би вече беше безопасно да си тръгне.

Сълзите отново бликнаха в очите ѝ, но тя направи усилие да стане. Погледна към раклата с дрехи, които ѝ беше дал, но знаеше, че не може да ги вземе със себе си. Щяха да бъдат откраднати, както и това време, което прекара с него. Не искаше нищо да ѝ напомня за

него. Дрейк я прегръща, Дрейк я целува, гали я, моли я да се омъжи за него. В един друг свят биха били толкова щастливи заедно. Но тя можеше да направи само това, което трябваше, в света, в който живееше.

— Ревла такава, най-добре бягай, докато можеш.

Звукът на собствения ѝ глас — толкова тих и заглъхнал от сподавените сълзи — я отврати толкова, че тя стана. Изтри сълзите си, наля си чаша вода и я изпи.

Слезе по стълбите. Изведнъж чу някакъв звук. Челюстта ѝ увисна.

Карета Тук? Погледна към склада. Беше толкова свикнала с тъмнината, която непрекъснато цареше там, че не си бе и помисляла, че сигурно има задна врата.

Отвори се огромна дупка, през която влезе каруца, теглена от два коня. Самият Дрейк я караше. Той и Клайд слязоха и затвориха голямата врата. Двамата мъже махнаха пода на каруцата и наредиха дъските на стената. Дрейк отвори тайната врата към стаята с печатарската преса и започнаха да пъхат купищата листове в освободеното място в пода на каруцата.

Калиста видя веригата, която отваряше вратата. Каква глупачка е била досега да не я забележи. Не че би могла да я премести сама, но Дрейк я наблюдаваше непрекъснато. Знаеше, че на него почти му се иска тя да се опита да се втурне натам. Вместо това тя тръгна към тях и погледна в каруцата. Скривалището ѝ се стори интересно и тя се отдръпна, за да разгледа страничните дъски.

Наистина, изглеждаха прекалено тесни, за да могат да скрият нещо. Спря и погледна отдолу. И чак тогава забеляза, че истинският под на каруцата е на една стъпка под страничните дъски, направен така, че да не събужда никакво подозрение.

Тя се изправи.

— Значи мога да прибавя и контрабанда към останалите ти грехове.

Той пусна един тежък пакет хартия вътре така, сякаш беше по-лек от перце.

— Така е, а явно списъкът нараства всеки път, щом се озова близо до теб.

Тя се дръпна назад.

— Не обвинявай мен за своите прегрешения.

Той се намръщи.

— Съгласен съм, похожденията ми съвсем намаляха, откак те срещнах. Всъщност не съм имал никакви.

Тя го изглежда тъпо, а той се обърна, проклинайки тихо. Калиста се зачуди защо Клайд се извърна, почервенял като домати.

Тя каза:

— Е, нека тогава те освободя от дразнещото ми присъствие. — Но намери място, където да седне, достатъчно близо, за да наблюдава какво става.

Те подредиха останалите пакети в тайното скривалище на дъното и когато сложиха и дъските отгоре, Клайд се качи на каруцата.

— Нали си спомняш паролата? — попита Дрейк.

Клайд кимна.

— Ще се погрижа да са още... заети. — Дрейк отвори вратата и мускулите на ръцете му се издуха, когато вдигна тежката верига. Той изчезна отвън, но съвсем скоро се върна. — Чисто е. Не забравяй да платиш на момичетата. На всяко по две гвинеи.

Клайд обърна каруцата и изплющя с камшика.

Калиста присви очи. Без съмнение, бяха наели проститутки, за да отвлекат вниманието на хората, които очевидно наблюдаваха склада. Колко типично.

Веригата отново издрънча и вътре стана още по-тъмно отпреди. Калиста тъжно гледаше как си отива и последният лъч светлина. Когато Дрейк отиде до умивалника, за да си измие ръцете, тя се нахвърли върху него:

— Ти наистина си един негодник. Винаги ли наемаш леки жени да ти вършат мръсната работа? — Тя запали лампата до себе си.

Той спря за миг да се мие, после продължи ожесточено да търка ръцете си със сапуна.

— Правя това, което е необходимо. Предполагам, че си спомняш. И освен това, те бяха доволни да получат десет пъти повече пари от обикновеното. Би трябвало да знаеш, че не покварявам невинни. — Погледна през рамо. Лампата хвърли странни сенки върху маската. — Продължавай да ме предизвикваш и може би ще добавя и този грях към останалите.

Калиста настръхна.

— Празните ти заплахи не могат да ме уплашат. Ако щеше да го направиш, досега да е сторено.

Напрегната тишина. И изведнъж той се хвърли към нея. Сянката му беше гигантска, широките му рамене бяха като драконови криле, които можеха да я защитят или да я завладеят — по негова воля.

— Не ме дразни. Не мога да спя, не мога да ям, почти не мога да мисля, толкова те желая. Ако се съмняваш в това... — Той хвана ръката ѝ и я сложи върху издутината между краката си. Тя се опита да се отскубне, но той я държа така, докато и нейното дишане се учести. — След толкова време без освобождаване мъжът започва да изпитва болка. А ти си такава изкушение, че, Бог ми е свидетел, никоя друга жена няма да ми свърши работа.

Калиста затвори очи, но усещането за него — толкова голям и напрегнат — беше изкушение, което едва ли друга жена бе изпитвала. Опита се да се отскубне, но той я държеше здраво. Дъхът му, станал горещ от същото желание, пареше шията ѝ. Всеки момент ръката ѝ щеше да я предаде и щеше да го погали.

Точно в мига, в който щеше да изкрещи, той я пусна. Дишайки накъсано, той се отдръпна в сенките като ранен звяр. Калиста знаеше, че я наблюдава, затова положи усилие да се успокои.

Когато успя да намери гласа си, тя каза:

— Пусни ме тогава, след като ти причинявам толкова неудобство.

От тъмнината се дочу дрезгав смях.

— Твърде късно е за това. Нямам никакво намерение да прекарам остатъка от дните си в затвора. Ти ме притисна в ъгъла, красавице. Няма да се омъжиш за мен, няма и да спиш с мен. Макар че този ужас, който уж изпитваш от мен, определено е фалшив. Копнееш да ме докоснеш толкова, колкото и аз теб. Затова ще те държа тук, докато промениш мнението си. Омъжи се за мен и ще бъдеш свободна... доколкото ще бъдеш при мен.

— Никога няма да се освободя от теб — прошепна Калиста толкова тихо, че той не я чу.

— Какво каза?

Тя се изправи.

— Нищо съществено. Ако ме извиниш, заболя ме главата.

Тя го заобиколи отдалеко, но усети, че той възнамерява да я хване. Една стъпка, две... почти стигна до стълбите. Тогава чу изскърцването на стола и приглушеното му проклятие. После стъпките му се насочиха към бюфета и се чу дрънчене на стъкло.

Проклет да си, отиди да пиеш в някоя кръчма, за да мога да избягам, както трябваше да направя още отдавна.

Най-после тя стигна до спалнята. Самотно убежище, може би, но беше очевидно, че той никога няма да се откаже от отмъщението си спрямо Хенри. Не можеха да бъдат нищо един за друг, най-малкото съпруг и съпруга.

Тя се караше безмълвно на себе си през последвалия половин час, ослушвайки се за отварянето на вратата към тайното стълбище, но така и не го чу.

Когато Клайд зави зад ъгъла към мястото, където трябваше да остави доставката, той видя Куотърмейн и един съдия. Той отпусна юздите, стараяйки се да пропъди от лицето си паниката. Когато двамата мъже спряха конете си пред него, той беше принуден също да спре.

— Да, джентълмени, мога ли да ви помогна с нещо?

Съдията, пълен мъж, отвори уста, но Куотърмейн го изпревари:

— Добър опит, Хейнс. Можеш да кажеш на дявола, който ти е господар, че може и да измами хората ми с гадния си номер, но аз съм направен от по-закалена стомана. Слез долу, за да претърсим каруцата. — Куотърмейн слезе от коня си.

— И защо, за Бога, трябва да го направя?

— Защото съм повдигнал официално обвинение към теб и господаря ти тази сутрин. За една дребна измяна — отпечатването и разпространението на „Писмата на Джуниъс“.

Върху дългото лице на Клайд се изписа изненада.

— Така ли? Е, в такъв случай, търсете. — Той слезе от каруцата.

Съдията се поколеба, но изсумтя и също слезе от коня си. Отиде при Куотърмейн и двамата заедно започнаха да ровят из дребната покъщнина, която беше натоварена на каруцата.

Събра се тълпа зяпачи. При други обстоятелства Клайд би се позабавлявал добре за тяхна сметка.

— Ей, ако намерите някоя лира из тези дивани, ще я дадете на мен! — каза един младеж, който доста приличаше на джебчия.

Дебела перачка се изкикоти.

— Ще трябва да се биеш с мен, за да я получиш!

Тълпата се заля от смях. Съдията спря за миг търсенето, поглеждайки неспокойно към кръга лица, които го заобикаляха. Куотърмейн обаче въобще не вдигна поглед.

„Спокойно е копелето“ — реши Клайд. — „Да видим колко дълго ще остане спокойно.“ Клайд се усмихна приятелски на тълпата зяпачи и им намигна.

— Задръж си лирата, сър — извика един ковач. — Ще имаш нужда от нея, когато добрият човечец се разправи с вас.

Клайд обикновено ненавиждаше класовите сблъсъци, но този случай не беше обикновен, дори и като се имат предвид всичките му многобройни преживелици. Ако продължаваха да ровят из мебелите, можеха случайно да измъкнат някоя дъска от дъното.

— Право казва човекът — съгласи се Клайд. — Аз съм само един човек, който работи, за да изкарва прехраната си, както и вие. А ако закъснея много с доставката, може да се окажа на улицата, без никакви препоръки от господаря. — Той извади джобния си часовник и го погледна, преструвайки се на разтревожен.

Ковачът се намръщи и хвана Куотърмейн за яката.

— Какво търсиш?

Куотърмейн беше достатъчно висок, за да погледне ковача в очите, но не можеше да се сравнява с него по сила. Въпреки това той безстрашно отблъсна грубата му ръка.

— Не е твоя работа, приятел, но имам причина да смятам, че този човек разнася онези „Писма на Джуниъс“.

Съдията пребледня и погледна неспокойно към Куотърмейн, давайки му знак да замълчи, но той дори не забеляза.

Онези, в края на събралия се кръг зяпачи, които бяха започнали да се оттеглят, замръзнаха на местата си и се обърнаха. Започнаха да шепнат, но шумът се увеличи, когато Куотърмейн премести един умивалник, за да разгледа дъските на пода на каруцата.

— „Писмата на Джуниъс“ Отдавна не съм ги чела — каза перачката, а останалите я изгледаха завистливо. Тя можеше да чете? —

Баща ми беше свещеник. Научи ме да чета, за да мога да чета Библията.

— Пусни го — изръмжа ковачът.

— Може ли да ми дадете едно, ако ги намерите? Ще накарам момичето ми да ми го прочете — каза дребният джебчия.

Съдията надигна тежкото си тяло.

— Вижте какво, тук се занимаваме с кралски работи, защо и вие не отидете да се занимавате със своите?

Ковачът придоби вид на разгневен бик.

— Никой не може да ми заповядва, дори самият крал. Държа ковачницата си не с негова помощ, а въпреки него, тъй като той ми пречи с всичките си данъци. Казвам ти: пусни човека да си ходи. Ние също трябва да си изкарваме прехраната.

Дочуха се одобрителни възгласи. Тълпата започна да се приближава към каруцата и мъжете, които я претърсваха. Куотърмейн, който тъкмо почукваше дъските на пода, беше блъснат.

Той се обърна и синият му поглед се впи в очите на ковача.

— Махай се оттук тогава и отивай да служиш, на когото си искаш.

Погледът на съдията прескачаше от едно гневно лице на друго. Когато ковачът стисна яките си юмруци и сведе глава, готов за нападение, съдията вдигна ръце.

— Тихо! Или ще заповядам всички ви да закарат в Нюгейт за бунт!

— Време беше да се обадиш — каза Куотърмейн.

— Ти говореше повече от достатъчно и за двама ни — отвърна съдията.

Клайд прикри усмивката си с ръка. Джебчията се скри в тълпата, последван от други, които също се изплашиха. Но ковачът, месарят и перачката останаха, вперили презрителен поглед в съдията и Куотърмейн.

Гласът на съдията омекна и думите му станаха по-разговорни.

— Аз също съм работник, като вас. Моля ви, идете да си вършите работата и ме оставете аз да върша своята. Не открехме нищо, затова ще пуснем този човек да си ходи.

Куотърмейн отвори уста, но съдията го изгледа, затова той кръстоса ръце на гърдите си и се облегна на каруцата.

Клайд видя с ужас, че една дъска на пода леко помръдна, но Куотърмейн беше с гръб към нея.

— Точно това казваме и ние — отвърна ковачът, но отстъпи назад, скръстил ръце, гледайки мрачно. Перачката си тръгна. Месарят се поколеба, но след малко и той се отправи нанякъде.

Съдията погледна сурово към Клайд.

— Кажи на господаря си, че претърсваме Лондон, за да открием автора на тези лъжи, и ще приберем и него, ако е замесен. — Той хвана Куотърмейн за ръката и го заведе при конете им.

Докато бяха с гръб към него, Клайд бързо оправи разхлабената дъска. Свърши точно навреме, преди Куотърмейн да се върне до каруцата, яхнал коня си. Наведе се и каза тихо така, че ковачът да не чуе:

— Кажи на Дракона, че няма да му се размине лесно. Този път си е избрал достоен противник. Аз отговарям на огъня с огън.

Сиво-сините очи на Клайд захвърляха искри.

— Точно както и той, сър. И, доколкото знам, той е много повече свикнал да се пари, отколкото вие. — Той се метна на каруцата и кимна с благодарност на ковача.

Човекът докосна шапката си, обърна се и се отдалечи.

Съдията и Куотърмейн тръгнаха след Клайд, затова той мина покрай мястото, където трябваше да остави товара си, и се насочи към вътрешността на квартала. Двама мъже с хубави дрехи не бяха често срещана гледка тук. Както и очакваше Клайд, съдията започна да става неспокоен от вниманието, което привличаха.

Съдията се огледа неспокойно, удряйки с бастуна си всяка ръка, която се опитваше да хване юздите на коня му. Тук рядко се осмеляваха да идват представители на реда, без да бъдат охранявани от цял взвод драгуни. Клайд разчиташе, че здравият разум на съдията ще надделее над амбицията му. Когато от една кръчма излезе дрипав мъж, стиснал бутилка, съдията трябваше рязко да спре коня си, за да не връхлети върху него, и за малко не падна от седлото. Той изръмжа нещо на Куотърмейн, обърна коня си и се отдалечи.

Куотърмейн продължи преследването, докато една проститутка, чиито гърди бяха излезли от мръсното деколте, го хвана за ботуша.

— Искаш ли малко удоволствие, приятелю?

Куотърмейн я отблъсна и тя падна назад, вдигнала юмрук, като сипеше проклетия. Куотърмейн хвърли един последен поглед към каруцата и отказвайки се от преследването, бързо се оттегли.

Клайд обаче продължи да обикаля още около час, преди най-после да спре пред мястото, където трябваше да остави доставката. Когато каза паролата: „Времето е на наша страна“, вратата на малкия магазин за мебели се отвори. След един час, освободил се от товара си, Клайд вече беше на път за „Херик Импортърс“.

Вече се бе стъмнило. Тази част на Лондон никога не беше спокойна, особено в такъв късен час. Клайд обаче беше пътувал из доста по-страшни места по целия свят. И все пак се стряскаше от всяка сянка и се слушваше неспокойно за всеки звук. Незнайно защо, но беше изключително напрегнат.

Изведнъж го нападнаха. Двама мъже скочиха в каруцата и го сграбчиха за коленете. Единият хвана юздите, другият завърза Клайд и го бутна в празната каруца.

После каруцата зави обратно към същия квартал, от който идваше.

Когато слънцето слезе ниско в небето, Калиста не можеше да търпи повече. Бе слушала почти цял ден дрънченето на стъкло. Опитваше се да си казва, че така е най-добре, че когато той се напие, може би ще успее да избяга.

Но здравият разум не можа да надделее над глупавото ѝ желание. Не можеше да позволи последната им вечер заедно да свърши така. Накрая Калиста прибра косата си в приличен кок, оправи белите дантели на ръкавите си и слезе да търси ранения си дракон.

Долу цареше абсолютен мрак, като се изключат последните отблясъци на жаравата в камината. Тя се блъсна в една маса и спря, за да разтрие коляното си. И тогава чу гласа му, толкова близко, че чак се стресна.

— Ако знаеш кое е добро за теб, ще си занесеш хубавия малък задник обратно горе и ще си легнеш в леглото ми.

— С удоволствие ще ти го отстъпя. Тези драконовски крила над мен не са много подходящи за отмора.

— Леглото не е създадено да се почива в него. Искаш ли да ти покажа за какво е създадено?

Калиста се изчерви в тъмнината. Потрепери, разкъсвана между желанието си да го успокои и инстинкта, който я караше да бяга. Както обикновено, той реши вместо нея, сграбчвайки я за талията. Сложи я в скута си. Тя протегна ръце, за да го отблъсне, но докосна меки косми и почувства ударите на сърцето му. Ризата му беше отворена.

Пулсът му се учести при докосването ѝ — доказателство, че в крайна сметка, той все пак беше човек. В тази последна нощ не можеше ли да си представи, че ѝ е съпруг? Нямаха нужда от физически, дори духовни маски. Калиста се отпусна в прегръдката му. Издавайки звук, който можеше да означава едновременно победа и поражение, тя обви ръце около шията му и притисна бузата си към неговата.

Нещо я стресна и тя колебливо сложи ръката си върху челюстта му. Маската я нямаше. Явно я желаше толкова силно, че не се притесняваше от това. Трогната, тя го докосна с пръсти и чертите му изплуваха пред затворените ѝ очи.

Силна челюст, набола брада. Дълъг нос с лека подутина, която означаваше, че някога в миналото е бил чупен. Големи очи с дълги, меки, извити мигли. Тънки вежди. Белег на едното слепоочие. А устните, ах, тези устни, които ѝ отнемаха разсъдъка, бяха също толкова добре оформени и меки, колкото нейните. Очите на Калиста се навлажниха, защото знаеше, че това доверие идва прекалено късно.

Тя пропъди тази мисъл и отново докосна очите му, които се затвориха.

Той я стисна по-силно, но не каза нищо.

— Какъв цвят? — Едва позна собствения си глас.

Неговият беше също толкова дрезгав.

— Сини.

— Истински сини. Като сърцето ти. — Калиста целуна вената, която пулсираше на шията му.

Той изстена дрезгаво. Стонът му беше така изпълнен с болка, че Калиста наведе глава и го пое с устните си. И тук, в тайната тъмнина, където се раждаха мечтите, за първи и единствен път, те се срещнаха. И в това докосване на устни до устни и сърце до сърце, приказките можеха да се превърнат в действителност.

Ако им позволяха...

Конфликтите бяха забравени в радостта на плътта. Този път тя беше тази, която разтвори устните му, вмъквайки езика си вътре, сякаш за да научи всичките му тайни. Смелостта ѝ му доставяше удоволствие. Целуваха се така безкрайно дълго, без да дават или да вземат, само споделяха.

Треперещ, той откъсна устните си от нейните и целуна шията ѝ. Дръпна фуркетите от косата ѝ и уви копчинените кичури около юмрука си. Тя усети как напрегнатите му мускули се отпускат бавно. Ръката му се измъкна от косите ѝ.

— Остави ме сега, или съвсем скоро няма да можеш да го направиш.

Очите ѝ се разшириха. Как е разбрал? И тогава се досети, че той има предвид да си отиде горе, в спалнята му.

Отпускайки се върху пулсиращите му гърди, Калиста му даде безмълвен, но достатъчно изразителен отговор — отвори устата си за него така, както копнееше да отвори тялото си. Ако я повалеше на канапето и я обладаеше сега, тя нямаше да се възпротиви.

Дрейк я целуваше с такава нежност, че неволните ѝ сълзи се превърнаха в буен поток. Недъгавата му ръка докосна бузата ѝ и замръзна. Пръстът му проследи сълзите ѝ.

— Защо плачеш?

Плаче? Това беше само началото. Не можеше да му каже, че тъгува за тези откраднати мигове, които никога повече нямаше да се повторят. Дръпна каишката, привързваща косата му, и зарови пръстите си в нея.

— Няма значение. Целувай ме така, сякаш утре не съществува. — Тя дръпна главата му надолу.

Той устоя, но когато връхчето на езика ѝ близна ъгъла на устата му, а после зъбите ѝ ухапаха леко същото място, той потрепери. И изведнъж се превърна в агресора, в мъжа, възбуден докрай. Преметна я през ръката си и на някакво примитивно ниво тя осъзна, че той е този, който е пленен от нея.

Властта беше главозамайваща. За първи път тя запази самообладание, не той.

Но защо тогава собствената ѝ възбуда нарастваше? Той разкопча роклята ѝ и дръпна ризата надолу, за да оголи гърдите ѝ. Чувствителните им връхчета докоснаха неговите. И двамата изстенаха.

Тя намести тялото си и зърната ѝ се втвърдиха. Нещо още по-твърдо се надигна до хълбоците ѝ и изведнъж тя се оказа права, а той я дърпаше към стълбите.

— Облечи бялата нощница. Заради мен. Купих я, представяйки си как ще изглеждаш с нея в леглото ми.

Тя не го виждаше, но този глас — в който едновременно се усещаше мъка и молба — я накара да се втурне нагоре. Накара изплашените си мисли да млъкнат.

Само тази вечер щеше да живее за мига.

Никога нямаше да се омъжи, така че това нямаше никакво значение.

Това си повтаряше, докато се събличаше с треперещи ръце. Нахлузи скандалната прозрачна нощница. Сърцето ѝ биеше диво, когато се излегна върху червените покривки на леглото.

Бавните му стъпки се приближаваха все повече, сякаш ѝ даваше време да се откаже. Тя усили лампата, нетърпелива да види лицето му. Главата му се появи зад завесата...

Сърцето ѝ се преобърна, после изстина като бучка лед в гърдите ѝ.

Той беше с маска. Нова маска — усмихната, нежна, сапфиреносиня, за да подхожда на скъпия му халат, но все пак нещо, което ги разделяше.

Тя извърна глава, изведнъж почувствала срам от погледа му. Усети как леглото поддава, когато той седна до нея. Тя се опита да се отдръпне, но той я бутна нежно назад.

— О, Калиста, ако знаеш откога мечтая да те видя така. Колко си красива — слонова кост и пламък върху червената покривка. — Ръката му проследи извивките на тялото ѝ — от ръката, по тънката талия, по хълбока, крака. — Прекрасно. Никой друг мъж няма да те има, освен мен.

Собственическата нотка в гласа му още повече наруши прекрасния сън. Всеки момент той щеше да секне, оставяйки я с разбито и окървавено сърце. Тя не помръдна, затвори очи, което той очевидно вземаше за срамежливост. Наведе се и я целуна нежно. Устните ѝ трепнаха под неговите, възбуждайки го още повече.

— Никога няма да забравя този момент — прошепна той. — Най-последно си наистина моя. — Той я надигна и я заведе до огледалото.

— Ела, скъпа. Искам да ти дам нещо.

Тя видя, че бърка в джоба си, откъдето извади тънка златна верижка. Златният пламък улови слабата светлина. Той сложи верижката на врата ѝ — един скъпоценен камък, който би разпознала и в тъмнината, само по тежестта и допира до него.

Той ѝ даде Жълтата роза. Не като знак за преданост, а като знак за собственост. Тя едва чу следващите му думи, които силните удари на сърцето ѝ заглушаваха:

— Давам ти това, за да подчертая силата на клетвата си. Кълна се, че нашата първа брачна нощ идва само един ден по-рано. Утре ще се оженим със специално разрешение.

Калиста беше като хипнотизирана от огърлицата. Големият камък беше заобиколен от малки, идеални бели диаманти. Дори в мъждивата светлина камъкът, за който бяха умирали хора, блестеше. Калиста го докосна. Хенри ѝ беше обещал, че един ден той щеше да бъде неин, без да предполага, че ще ѝ го даде друг мъж.

А този мъж не правеше фалшиви обяснения в любов. Но ръцете му бяха несръчни, докато закопчаваше нежната верижка, и тя не се усъмни в нетърпението му. Камъкът се намести между гърдите ѝ — студен и твърд.

Наистина го чувстваше като камък на шията — като символ на това, което представляваше Дрейк. Твърд, затворен в себе си, заобиколен от красиви вещи, отразяващи светлината, вместо да я поглъща.

С този подарък победата му над нея беше окончателна. Очакваше от нея да му даде последното, което още не ѝ бе взел, докато той дори нямаше да ѝ покаже лицето си.

Но тя пък имаше нещо, което ценеше повече от девствеността си — самоуважението си. Той леко галеше раменете ѝ, въпреки че тя разкриваше толкова много плът на мъж, който не ѝ беше съпруг. Проклет да е, той повече нямаше да използва тези силни ръце и проклетата си нежност срещу нея!

Измъквайки се леко, тя каза:

— Много мило от ваша страна, сър, но си имам достатъчно скъпоценности. — Тя понечи да разкопчае верижката.

Той остана на мястото си, но тя разбра, че се е намръщил, защото ъгълчетата на устните му се изкривиха надолу.

— Не разбираш ли, че ти връщам този камък, принадлежал на семейството ти, като знак за клетвата, която ти давам?

— Даваш ми това, което си ми откраднал? — Тази проклета верижка не можеше да се разкопчае.

Той стана зловещо спокоен.

— Не съм те молил за благодарност.

— А какво искаш от мен тогава?

Той махна с ръка, но поклати глава, сякаш нямаше думи, които да изразят разочарованието му.

— Нищо не съм искал. Просто давах. Ако не можеш да разбереш това, значи е безнадеждно.

Калиста дръпна верижката и счупи тънката закопчалка, доволна, че болката попречи на сълзите ѝ да рукнат.

— Наистина, точно така правеше. — Тя му хвърли огърлицата. — Задръж я, ще подхожда на останалите ти съкровища. Виждам колко много радост ти доставят.

Той я хвана. Стисна я толкова силно, че дребните фасетки сигурно се забиха в дланта му. Между стиснатите му пръсти бликна кръв.

Тя се обърна, за да не вижда болката му. Имаше си достатъчно от своята, с която трябваше да се справя. Сподавяйки риданието си с изключително усилие на волята, тя каза:

— Остави ме. Не искам нищо от теб. Нито сега, нито когато и да било.

Халатът му изшумоля. Чу го как взема разстоянието между тях само с две крачки и се надвеси над нея. Сянката му върху стената беше огромна. Драконовата маска и тежкият халат наистина го правеха да прилича на звяр, готов да я погълне. Тогава раменете му се надигнаха и тя чу тиха въздишка.

Стъпките му се отдалечиха, по-тежки от обикновено.

Извикай го! Не, бягай, докато можеш! Захапа кокалчетата на пръстите си толкова силно, че по кожата ѝ бликна кръв, но тя не я забеляза. Болката, разкъсваща сърцето ѝ, затъмняваше всичко останало. Колко глупаво бе постъпила, като развали съня, който можеше да отнесе със себе си като спомен.

Но този камък и маската, която отново си сложи, казваха неприятната истина. Тя можеше и да се преструва, но истината беше,

че може да избира между мъжа, който започваше да обича, и онзи, който бе обичала в продължение на толкова дълго време.

Вдигна брадичка. Ръката ѝ се отпусна. Съблече нощницата и я захвърли в един ъгъл, после облече първата рокля, която ѝ попадна под ръка. Зачака, а мечтите ѝ избледняваха като светлината на лампата.

Този път ги остави да си отидат.

Никоя сила на земята не можеше да ѝ попречи да тъгува за отлитането им.

Долу Дрейк вървеше напред-назад в тъмнината, все още стиснал подаръка си за нея. Идваше му да вие от яд. Проклето момиче! Трябваше да я научи кой е господарят тук. В неговите ръце бяха свободата ѝ, конят ѝ, дори новото ѝ начинание, макар тя още да не го знаеше.

Защо така се разтапяше в ръцете му, целуваше го, обещавахе му да бъде негова с действия, ако не с думи, а после така жестоко го отхвърли? Ха, опитваше се да го побърка и почти успяваше.

Дрейк се спъна в нещо. Беше му писнало от тази проклета тъмнина и драсна клечка, за да запали лампата. Вдигна предмета, в който се бе спънал, и го загледа. Шапката на Клайд. Сигурно я е забравил. Дрейк погледна към часовника.

Почти десет. Клайд би трябвало да се е върнал отдавна.

Нищо чудно, че бе гладен. Стомахът му изкъркори в същия момент, добавяйки още към и без това лошото му настроение. Дори и властите да са спрели Клайд, не може да са намерили нещо, защото, ако беше така, отдавна щяха да чукат на вратата му. Хвърли на една маса камъка, с който би могло да се купи малко имение в провинцията, загледан, без да вижда, в отпечатъка му върху дланта си.

Нещо не беше наред. Клайд щеше да им приготви студена вечеря, ако възнамеряваше да отсъства толкова дълго. Дрейк погледна нагоре към тихата спалня и се намръщи. Още нещо, за което ще имаш вина, лисичке. Ако му се е случило нещо, никога няма да ти простя, че ми отвлече вниманието.

Чувствата му бяха толкова наранени, че дори не осъзнаваше колко е несправедлив. Беше облякъл черните си кожени дрехи, когато чу тихо стържене по замаскираната външна врата. Забърза натам.

— Клайд?

— Уилкс. Отвори. Нося новини.

Дрейк завъртя макарата, която отваряше вратата, и я затвори бързо.

— Казвай, човече.

— Хората на Куотърмейн са го хванали, или поне така ми казаха двама от моите хора в онзи забутан квартал.

Дрейк псува цветисто и дълго. Пъхна тънката, украсена със скъпоценни камъни, кама в ботуша си, сложи два пистолета под мишниците си и облече грубо черно палто, доста различно от обичайното му облекло. Пъхна едно черно платнено кръгче в джоба си, гребна с шепя студена пепел от огнището и се поръси целия.

Уилкс го наблюдаваше учудено.

— Би трябвало да ти викат Хамелеон, а не Дракон. Имаш ли нужда от помощ?

— Само за да разбере къде точно се намира. Най-добре работя сам.

— Жалко. Тъкмо щях да ти предложа да вземеш и малката си лисичка със себе си.

Дрейк се извърна рязко.

— Тя не ти влиза в работата. Може и да не си съгласен с мнението ѝ, но, за Бога, ще проявяваш уважение към нея, особено в мое присъствие. А сега ми кажи къде е Клайд.

Уилкс се бе зачервил, но отговори спокойно:

— Видели са как го откарват в старата странноприемница „Червената кокошка“ на Уотър Стрийт — Уилкс наклони глава, очевидно очаквайки Дрейк да се стресне при споменаването на една от улиците с най-лоша слава в Лондон.

Но Дрейк само закопча сакото си, без да реагира.

— Благодаря. Ако имам нужда от помощ, ще изпратя съобщение по един от хората ти. Ще използвам паролата.

— Много добре. Бог да те пази. Имам нужда от теб. — Уилкс изчезна в нощта, когато Дрейк му отвори вратата.

Познаваше Уилкс достатъчно добре, за да разбира, че веднага щом спре да му бъде от полза, тази преданост и привързаност ще изчезнат. Но Дрейк не можеше да го обвинява, тъй като той самият изпитваше подобни чувства.

Той погледна нагоре към завесите. Тежката материя потрепери, сякаш току-що се връща на мястото си, и той разбра, че тя е видяла пристигането и заминаването на Уилкс.

Хубаво. Нека се гърчи в соса на собствените си деяния. Когато се сготви достатъчно добре, може да я излапа.

Дрейк стисна зъби, преодолявайки желанието си да се качи при нея. Измъкна се навън, затвори вратата, заключи я и огледа тихата уличка. Когато се увери, че никой не го наблюдава, си свали маската, прикрепил към едното си око черното кръгче и потърка лицето си с мръсните си от пепелта длани. После, залитайки като пиян, се отправи към бедняшкия квартал.

Нищо не оправяше нещата по-добре от чифт юмруци. Ако имаха късмет, можеше да измъкне Клайд с няколко. Ако ли пък не...

Дрейк потупа пистолета под палтото си.

Калиста слезе по стълбите. Бе видяла идването и заминаването на Уилкс, а това направи бягството ѝ още по-наложително. Трябваше да се измъкне оттук, преди да хванат Дрейк, в противен случай и тя щеше да бъде замесена.

Обстоятелствата, налагащи бягството ѝ, ставаха все повече и повече, но това не го правеше по-лесно. Затаи дъх, когато натисна едновременно трите фигурки до вратата. Тя се отвори. Калиста повдигна крак към свободата, но той сякаш не искаше да се отлепи от пода. Спря и се обърна назад. Оттук леглото не се виждаше и така беше по-добре. Но канапето, където я бе целувал; масата, където се бяха хранили и спорили; бюрото, където той пишеше, се виждаха съвсем ясно.

Тя решително се обърна и тръгна нагоре по тъмната стълба. Вратата се затвори след нея.

Красивата стая остана празна, съкровищата, събирани по целия свят, зачакаха отново да бъдат използвани. Часовникът удари полунощ, но нямаше кой да го чуе.

ГЛАВА 8

Повечето от обитателите на квартала, към който се бе запътил Дрейк, бяха търсени от закона — длъжници, избягали от затвора, или бедняци, отдавна оставили надеждата за по-добър живот.

Най-важното нещо тук не беше произходът или собствеността, а звънът на златото. Но дори и тази мрачна бърлога си имаше своята йерархия. Господарите тук ядяха от най-хубавите порцеланови съдове — откраднати; пиеха най-доброто вино — контрабанда; танцуваха с най-хубавите проститутки — отвлечени.

И без знатен произход и наследствена собственост, тези крале на престъпния свят също имаха значителна власт. Властта на живота и смъртта. Срещу подходящо заплащане биха убили всеки или просто изтезаваха жертвата, докато тя сама не пожелаеше смъртта.

Към това място се бе запътил Дрейк. Беше живял на пристанищата в Шанхай, бе просперираше в пиратските свърталища в Алжир, дори бе оцелявал сред главорезите в Индия. Въпреки това, той неволно забави крачка, когато започна да навлиза в квартала. Аристократичният му нос трепна при вонята, която връщаше прекалено много спомени, които се бе опитвал да забрави. Погледът му се стрелкаше тревожно наоколо. Замисли се дали не е по-добре да махне превръзката от окото си, но реши, че очите му са прекалено забележими. Не искаше да бъде разпознат.

Кожата му настръхна. Тук играта можеше да загрубее.

В тази уличка един мъж биеше жена. От една къща от другата страна пияна курва крещеше проклетия по адрес на клиента си, който очевидно бе отказал да плати.

Едно куче с пяна на устата се хвърли към Дрейк. Той го ритна. Кучето падна назад, стана и избяга в противоположната посока. Дрейк едва успя да избегне един мъж, преследващ друг с изваден нож.

Забави крачка, но не страхът го спираше. Мисълта, че Клайд е в опасност, му даваше сили да продължи в този ад, от който се беше борил със зъби и нокти да се измъкне.

Замисли се за някакъв план. Без съмнение, Куотърмейн бе избрал най-ужасните главорези. Уилкс му бе казал да търси на Уотър Стрийт — една от най-тъмните и страшни улици в квартала.

Дрейк се намръщи, когато двама яки мъже тръгнаха към него, очевидно не с добри намерения. Той дръпна палтото си назад, за да покаже пистолетите си, и извади камата от ботуша си. Мъжете свърнаха в една пряка, за да потърсят по-лесна плячка.

Десет минути по-късно носът му подсказа, че е стигнал до целта си преди още да я е видял. Започна да залита като пиан, извади една бутилка ром от джоба си и се поля. Усети някакво движение зад себе си, обърна се рязко и видя трима мъже. Единият държеше тояга, другият — нож, а третият — ръждясал, но очевидно годен за употреба пистолет.

— Ако искаш да видиш утрото утре, най-добре е да се върнеш там, откъдето си дошъл. — Най-високият от тримата беше широкоплещест, облечен в хубави дрехи.

Дрейк присви очи в слабата светлина на уличните лампи.

Явно всичките косми от плешивата глава на мъжа се бяха преселили върху китките му, които висяха комично от мръсните, но изящни дантели. Но пък, от друга страна, в ръката, която държеше пистолета, нямаше нищо смешно.

Дрейк изтри устните си с ръкав.

— Благодаря ти, добри човече, но в момента съм точно там, където искам да бъда.

Изисканите му думи постигнаха точно това, което целеше. Тримата мъже се спогледаха, сякаш не можеха да повярват, че подобна тлъста плячка сама е дошла в гнездото им. Пригответяха се да скочат върху него, но Дрейк веднага направи това, в което най го биваше — неочакваното.

Хвърли портмонето си към тях.

Водачът им го хвана и изненаданото му изражение стана алчно. Отвори портмонето, преброи гвинеите, след това отново и очите му се опулиха.

Дрейк захвърли бутилката, както и преструвката, че е пиан. Вече не му бяха необходими, бе постигнал целта си.

— И там, откъдето идват, има още много... За подходящ партньор, разбира се. Кой е господарят тук? — попита усмихнат той.

— Феликс Нортър. Кой се интересува — Водачът погледна към осветения прозорец над главите им, прехвърли няколко пъти тежкото портмоне в ръцете си, после неохотно го затвори.

— Някой, който има връзки, които могат да го заинтересуват. Мога да му покажа място, където има поне десет пъти по толкова пари, и мога да го вкарам и изкарам оттам без никакъв проблем.

— Твърдо ли е?

Дрейк премига.

— Твърдо като цици на девица.

Това предизвика шумен смях сред триото, както и бе очаквал. Подозрението им започна да се изпарява.

Изражението на водача стана мрачно, когато претърси Дрейк и намери pistolетите. Преметна ги през рамото си.

— Идвай, но те предупреждавам — pistolетът ми ще е насочен към гърба ти, а разполагам и с камък, който да вържа на врата ти, ако се опиташ да направиш нещо.

— А, значи затова Темза ухае толкова приятно. Води ме, добри човече.

Поведоха Дрейк по изгнили стълби към една махагонова врата с чукче с формата на лъвска глава, което сигурно някога е украсявало някоя богаташка къща. Но, да, за Бога, това чукче наистина беше на вратата на имението Ендикът!

Водачът почука няколко пъти в странна последователност и му отговориха по същия начин. Вратата се отвори и отвътре блесна ослепителна светлина и великолепие. Дрейк се опули, толкова изненадан, че почти не обърна внимание на оръжията, насочени към него от всеки ъгъл. Разликата между вътре и вън беше изключителна. Римски статуи и картини от не толкова известни, но все пак уважавани английски художници украсяваха тапицираните с коприна стени.

Над главата му се издигаха три етажа, всичките с балкони, надвиснали над централното мраморно фойе. Оттук трудно можеше да се измъкне човек. Вниманието на Дрейк бе привлечено от една отваряща се врата в дъното на фойето. Зърна за миг бумтящ огън, меча кожа и гола жена, преди един мъж в ален халат да излезе навън.

— Какво става тук, идиот такъв? — изръмжа мъжът, който сигурно беше Феликс Нортър — Защо си довел този... вълшо в дома ми.

Феликс Нортър беше висок, хубав мъж с гъста тъмна коса и нос, аристократичен почти толкова, колкото този на Дрейк. Въпреки сравнително добрия език, който използваше, акцентът все пак издаваше произхода му.

— Ами, той ми даде това и каза, че има интересна сделка, която да ти предложи. — Водачът на тройката хвърли кесията със злато към господаря си.

Нортър я хвана, отвори я и преброи гвинеите. Лицето му засия. Пристъпи по-близо, за да огледа Дрейк, и носът му се сбърчи от миризмата на рома.

— В момента съм зает, но ако искаш да изчакаш, след малко ще съм на твое разположение. — Той се завъртя на пета и каза на един, от подчинените си: — И го заведи горе да се изкъпе, Джери.

Водачът, Джери, хвана Дрейк за ръката и промърмори под носа си:

— Аз не съм някоя камериерка, която да се грижи за глупак, който има повече пари, отколкото акъл.

Но той поведе Дрейк нагоре, махвайки с ръка към множеството, събрало се във фойето и разглеждащо подозрително Дрейк.

Всички изведнъж се изпокриха по стайте. Дрейк се постара да не дава вид на прекалено заинтересован, докато минаваха покрай врати, много, от които отворени. Джери тъкмо го бе бутнал в една малка стая, подредена като баня, когато Дрейк чу писъка.

Космите по врата му настръхнаха, защото позна този глас, въпреки че беше изпълнен с болка.

— Какво е това?

— Още един глупак, който не си гледа работата — изръмжа Джери, затръшна вратата и я заключи отвън.

Дрейк веднага отиде до прозореца. Можеше просто да скочи на улицата, но видя слаба светлина на около три метра по-високо. Наведе се. Една завеса се люлееше от вятъра. Той погледна по-внимателно външната стена на сградата. По нея минаваше улук, но когато го тупна, той се залюля. Беше прекалено слаб, за да го издържи. Дрейк погледна нагоре.

Върху корниз с орнаменти стояха следите от стара табела. Табелата отдавна я нямаше, но прътът, на който е била прикрепена, все още стоеше и изглеждаше достатъчно стабилен. Дрейк съблече сакото

си и извади едно въже. Направи примка, метна я на пръта и дръпна. Той поддаде леко, но пък така или иначе, нямаше много възможности за избор.

Дрейк бутна едно тежко бюро до вратата. Спря, за да изтрие пепелта от лицето и ръцете си, преди да отиде до прозореца. Погледна отново навън, но не видя нищо, освен едно куче.

Качи се на перваза, пое си дълбоко въздух и увисна, подпирайки се с крака на стената, за да облекчи поне част от тежестта си върху въжето. Тръгна настрани. Прътът изскърца, после започна да се огъва.

— Проклятие! — изръмжа той. Тръгна по-бързо и тъкмо бе стигнал рамката на другия прозорец, когато прътът се преви на две. Въжето се изхлузи и падна долу на улицата.

За миг Дрейк остана буквално увиснал на пръстите си. Напъна се и се изкачи на перваза. Откъм леглото се чуваше пиянско хъркане. Единственото друго нещо в стаята — пълно нощно гърне — беше събрало цял рояк мухи.

Щедростта на Нортър явно не се простираше и спрямо хората му, реши Дрейк. Нищо чудно. Добре. Алчността щеше да го провали. Дрейк отиде на пръсти до вратата и я отвори малко, за да надзърне навън. Във фойето беше по-тъмно отпреди. Джери се бе отпуснал на пода, изглежда, му беше скучно.

Двама сънливи стражи с клюмнали глави стояха от двете страни на входната врата. Дрейк се измъкна от стаята и зави зад един ъгъл. На пода изскърца дъска, но преди Джери да е вдигнал поглед, от Дрейк вече нямаше и следа.

Той тръгна по тъмните коридори. Търсеше някаква светлина и се молеше отново да чуе онзи писък. Опита се да възстанови по памет посоката, от която беше дошъл, но тук имаше прекалено много коридори, а той разполагаше с много малко време.

Дрейк се върна в централното фойе, извади камата от ботуша си и се метна върху Джери.

— Само да помръднеш и си мъртъв — прошепна той. Потърка леко острието във врата му, колкото да остави тънка червена линия. — Помогни ми и ще ти дам още злато.

Плешивата глава на Джери кимна леко. Дрейк му позволи да стане, но непрекъснато държеше ножа до гърлото му.

— Покажи ми къде е затворникът.

Джери се поколеба. Погледът му се стрелна надолу, после обратно към безмилостните сини очи на Дрейк. Очевидно в душата му се бореха алчността и страхът, но той явно реши, че моментната заплаха е по-важна от евентуална бъдеща. Тръгна по един коридор, зави, след това зави отново. Когато най-после спря, Дрейк се досети, че са в задната част на сградата. Джери почука по същия начин, както и преди, когато влязоха.

Чу се стържене на верига. Вратата се отвори. Едно изненадано, грозно лице посрещна юмука на Дрейк. Мъжът, върху чиито кокалчета все още личеше кръвта на Клайд, се свлече на пода. Дрейк бутна Джери встрани.

Насиненото лице на Клайд беше увиснало на гърдите. Ноктите му кървяха, всъщност бяха изтръгнати. За миг сърцето на Дрейк спря да бие, но тогава видя, че гърдите на приятеля му леко се надигат и спускат. Дрейк взе машата до огнището и удари плешивата глава на Джери, който се строполи върху другия мъж.

Дрейк отвори пръстите му и пусна вътре три гвиней, след това ги затвори. Не бяха трийсет сребърника, но без съмнение, Нортър щеше да разбере символичното им значение.

Дрейк намокри чистата си носна кърпичка и изтри лицето на Клайд. Клайд премига, изстена, после се вцепени, когато чу познатия глас.

— Тихо. Нямаме време за губене. Можеш ли да вървиш?

Клайд се опита да се усмихне, после се изправи бавно.

— Добре. А сега да опитаме това...

Десет минути по-късно Джери се върна с поверения му затворник във фойето. Вървеше доста бавно, лицето му беше необичайно мръсно, сякаш се бе търкалял в пепел, а на главата му имаше странна шапка. Изглеждаше така, сякаш е изгубил доста килограми през последния половин час, но на височина си беше същият. Двата стражи се събудиха и погледнаха към него през затъмненото фойе.

— Феликс каза да го разкарам — провлече Джери с глас, малко по-висок от обичайния. Той блъсна Дрейк толкова силно, че той се препъна, загледан в него.

Двамата мъже, чието внимание се бе съсредоточило върху Дрейк, не реагираха, докато Джери не отвори вратата.

— Каква е паролата?

Джери се вцепени. Дрейк хвана вратата и се изправи. Бързо изучука странната последователност от почуквания, надявайки се, че двамата стражи не виждат.

Те се успокоиха и им махнаха да излизат. Вратата се затвори след тях. Клайд се препъна и за малко не падна.

Дрейк го хвана.

— Не още, приятелю. На улицата има още пазачи.

Дишайки тежко, Клайд направи усилие да държи гърба си изправен. Дрейк тръгна надолу по стълбите, спря, после извади нещо от джоба на бричовете си. Стъпи върху него, размаза го и излезе на двора, влачейки крака.

Отново изиграха театъра с убиеца и жертвата, но сънливите пазачи отвън загубиха интерес, когато двамата мъже се запътиха към Темза. Утре или вдругиден водите й щяха да изхвърлят още един неидентифициран труп. Нищо ново. Лондон си имаше достатъчно от най-евтиното нещо на света — човешкия живот.

Когато се отдалечиха достатъчно, Дрейк и Клайд погледнаха към мръсните води на реката.

— Ще можеш ли да плуваш, Клайд?

Клайд се поколеба, но когато чуха викове и пистолетен изстрел, той сякаш изведнъж придоби предишната си сила. Скочи. Дрейк го последва, хвана един плаващ дънер и го бутна към Клайд. Хванаха се за него и го оставиха да ги влачи надолу по течението.

Дрейк се замисли къде ли бе прострелян Джери. В главата? В сърцето? Странно, но изпитваше съжаление за своето участие в смъртта на този мъж, макар че беше действал при самозащита. Сигурно остаряваше. Двамата се потопиха под дънера, когато на брега изшумоляха храсти. Идваха.

Когато бандитите пристигнаха, видяха само един плаващ дънер, далеко надолу, и никаква следа от двамата мъже, които ги бяха надхитрили.

Изминала две улици, Калиста се бе отдалечила достатъчно, за да може да се успокои. Толкова бе бързала да избяга, че бе забравила да

погледне в чантичката си дали има пари. Спря под една улична лампа. Бръкна в чантичката си и извади банковата разписка. Подписът на Дрейк Херик я подразни, но тя потисна желанието си да скъса хартията.

Защо не му я бе предложила, дори да го помоли да ѝ върне Парис, ако трябваше? Защото това, което имаше той, си беше негово. Девизът му прозвуча в главата ѝ като предупредителен звън, но вниманието ѝ беше привлечено от друго. Двама весели младежи, подкрепящи се един друг, докато пееха мръсна песен, завиха зад ъгъла пред нея. Тя бързо скри хартията под носната си кърпичка.

Парис също беше изгубен за нея. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя ги преглътна. Щеше да има достатъчно време за съжаления, когато се прибере. Попипа дъното на чантичката си. Намери две монети и бързо ги извади. Сърцето ѝ се сви. Два пенса. Не бяха достатъчни, за да наеме файтон. Калиста пусна обратно монетите, укорявайки се, че не бе взела поне мъничко от златото на Дракона.

Двама мъже спряха и премигаха към нея. Изплашена, Калиста се уви по-плътно в наметката си, забърза по улицата и се шмугна в един вход. Мъжете минаха покрай нея и улицата отново опустя.

Калиста надзърна и се опита да се ориентира. Най-после видя един магазин, който ѝ беше познат, и разбра, че за да стигне пеша до дома на Мариан, ще ѝ е необходим поне един час. Ако можеше да събуди прислугата в този късен час, Мариан без съмнение щеше да плати на файтонджията. Така или иначе, трябваше да отиде там, където все още имаше движение — две улици по-нагоре, където бяха кафенетата и кръчмите на Айви Лейн. А сама жена по това време лесно можеше да стане плячка на гуляйджииите.

Уморена, Калиста се облегна на сградата и затвори очи. За момент ѝ се прииска да не бе тръгвала. Но подобни мисли бяха по-опасни дори от положението, в което се намираше в момента.

— Дявол да го вземе — промърмори тя и излезе от входа.

После смело тръгна към тихите звуци на мъжки смях, който се чуваше в далечината.

Дрейк измъкна пребледнелия Клайд от водата и го плесна няколко пъти по бузите. Трябваше да го придържа към дънера, докато не стигнеха онази улица, където бе направил плана си за действие.

Клайд премига и изстена:

— Всичко ме боли.

Дрейк го надигна и го преметна през рамото си.

— После ще те заведа при лекар.

— Не за първи път ме измъчват, нали знаеш. Остави ме, ще се справя.

Дрейк не му обърна внимание.

— Но за първи път те измъчват заради мен. И, Бог ми е свидетел, това ще бъде последният.

Дрейк тръгна, без да полага видимо усилие, към наетата карета, оглеждайки се тревожно на всяка улица. Никой не се виждаше. Когато стигнаха, той внимателно остави Клайд на плюшената седалка, седна до него и заповяда на кочияша да кара право при доктора.

Хасан нямаше да е много доволен да го събудят по това време, но Дрейк щеше да му плати добре. Прекарал доста години на Изток, Дрейк уважаваше много арабската медицина.

Замисли се над последиците от тази нощ. Едно беше кристално ясно — истинската причина за страданията на Клайд беше изправена пред него с достатъчно извивки, че караше дори Дракона да копнее за това, което не можеше да има.

Да, беше я отвлякъл, но момичето му донесе само неприятности. Направи го слаб, накара го да се замисли над основните си представи за живота.

И най-лошо: беше го накарала да мечтае за бъдещето, когато би трябвало да е здраво стъпил в настоящето.

Време беше да я пусне да си ходи. Малкото разнообразие му беше приятно, но нищо не можеше да го накара да се откаже от клетвата, която бе дал над мъртвото тяло на баща си...

Калиста ускори крачка, когато видя един файтон. Преди обаче да е стигнала до него, един възрастен джентълмен се качи. Калиста прехапа ядно устни и се огледа. Не се виждаше никакъв друг файтон, но трима мъже излязоха от една кръчма, спряха и се втренчиха в нея. Приблжиха се.

Калиста се направи, че не ги вижда, очаквайки да се появи друг файтон.

Най-високият от тримата подсвирна, когато се приближи достатъчно, за да види лицето ѝ под качулката на наметалото.

— Проклет да съм, ако жриците на нощта не стават все по-хубави с всеки изминал ден, а, момчета?

Останалите я огледаха от горе до долу, очевидно съгласни.

Калиста ги изгледа високомерно.

— Моля, господа, не говорете глупости. Аз съм просто една лейди, чиято карета се счупи. Всичко, което искам, е един файтон, с който да се прибера вкъщи.

Най-високият се ухили и я оципа по бузата.

— Това е доста оригинален начин да практикуваш професията си. Не мога да кажа, че някога съм го правил във файтон, но имам желание да опитам. Хайде. — Той посегна да я хване за ръката.

Калиста отстъпи назад и го ритна по кокалчето. Другите двама понечиха да я заобиколят. Калиста отвори уста, за да закреши.

Но тогава чу един познат, благословен мъжки глас:

— Скъпа милейди, какво ви е накарало да излезете в този късен час? — Доктор Самюъл Джонсън излезе от входа на една кръчма и пристъпи, за да я хване под ръка.

Тримата мъже се опулиха. Двама свалиха шапките си, но третият просто се взираше с благоговение в световноизвестния писател.

Калиста се успокои.

— Аз... Аз просто искам да си наема файтон. Благодаря ви, доктор Джонсън. Много сте мил.

— Глупости. Моят кочияш ще ви откара, където пожелаете. — Пронизващите му сини очи се втренчиха в тримата мъже. — Сигурен съм, че тези джентълмени искаха да ви предложат същото. Нали е много неанглийско да изоставиш подобна дама в такова положение, а, господа?

Най-високият се покашля.

— Наистина, наистина. Извинете, мадам. — Той побутна приятелите си да тръгват.

Калиста си пое дълбоко въздух.

— Защо винаги трябва да ме виждате в най-лоша светлина — Тя последва Джонсън към каретата му и заспалия кочияш. — Кълна се, че не ми е навик да се скитам сама по улиците след мръкване.

Джонсън се подсмихна.

— Не знаехте ли, че това е една от основните максими в живота, дете мое? Тогава, когато най-малко искаме да бъдем открити, винаги ще ни намерят.

Калиста каза на кочияша къде иска да я закара и той затвори вратата. Когато каретата тръгна, Джонсън се облегна назад и я изгледа с един от онези негови остри погледи, които тя вече бе започнала да разпознава.

— Скарали сте се с Дракона, а?

Калиста стисна силно чантичката си.

— Не точно. Ние всъщност никога не сме били... близки, нали разбирате?

Веждите на Джонсън подскочиха нагоре с недоверие, но той не й даде да разбере.

— Наистина. Мога ли да се осмеля да ви попитам дали тези слухове, които се носят напоследък, са верни?

— Какви слухове?

— Че вие и вторият ви баща ще отворите игрален дом?

Калиста се изчерви и се загледа през прозореца навън в тъмнината.

— Да, сър, вярно е.

Тя очакваше да чуе обвиненията му, защото възгледите му относно добродетелта и жените бяха добре известни. Но отговорът му беше мек. В тона му се долавяше разбирането на човек, който е познал бедността. Не беше тайна, че живее от оскъдната си пенсия и от това, което успява да изкара като писател.

— А, пари. Не мога да ви обвинявам, че търсите богатството. Много хора смятат, че написах речника си само в името на просветлението. Никой никога не е писал за нещо друго, освен за пари. Точно както и никой никога не губи състоянието си на игралните маси, освен по случайност. Признавам, че бих искал да ви видя да печелите парите си по друг начин, но се възхищавам от находчивостта ви.

Тъй като тя все още изглеждаше засрамена, той потупа ръката ѝ.

— Няма да ви тормозя повече, дете. Само дете много обичам хубавия спор.

При тези думи Калиста вдигна поглед.

— Щом е така, сър, мога ли да ви попитам за мнението ви за Джон Уилкс? Смятате ли, че е патриот, който се опитва да осъществи

мирна реформа?

Ако се бе надявала да ѝ каже, че Уилкс не е чак толкова лош, остана разочарована.

Изражението на Джонсън стана сурово.

— Патриотизмът е последното убежище на негодника. Управлението се осъществява най-добре от онези, които са обучени и известни. Когато един месар ви казва, че сърцето го боли за родината му, всъщност не може да му се вярва. Идеята за свободата само развлича английския народ и му помага да не умре от скука.

Калиста кимна. Не се изненада от отношението му, защото той беше известен консерватор. Тя се облегна назад и не каза нищо, докато не стигнаха дома на Мариан. Когато кочияшът отвори вратата, Джонсън понечи да се изправи, но Калиста поклати глава. Кракът очевидно го болеше и той трепереше повече от обикновено. Той също беше уморен.

— Отново съм ви задължена, сър. Ако въобще някога мога да ви се отплатя...

Той се усмихна. Дори на мъждивата светлина от лампата в каретата се виждаше блясъкът в очите му.

— Мога да посетя игралния ви дом и да ви изпробвам на карти. Какво ще кажете?

Калиста скочи долу и му направи дълбок реверанс.

— За мен ще бъде чест. Приятна вечер и Бог да ви пази.

— И много късмет в новото ви начинание, скъпа. — Джонсън направи знак на кочияша си.

Калиста изтича нагоре по стълбите и удари с чукчето по вратата. Наложил се да чука дълго, преди най-после да чуе отвътре провлечени стъпки. Колтър, облечен надве-натри, отвори вратата и надзърна навън с едно око. То се разшири, когато видя кой нарушава почивката му.

Той дръпна бързо вратата и се самозабрави дотолкова, че я прегърна силно.

— Мис, вече се страхувахме, че сте изгубена завинаги. — И осъзнал какво е направил, той отстъпи назад и се изчерви.

Калиста се усмихна тъжно. Може и да си беше вкъщи, но още беше изгубена. Но отвърна само:

— Не събуждай Мариан. Много съм изморена и не искам нищо повече от едно добро, твърдо легло. — Засега меките, удобни легла ѝ

стигаха. Те пробуждаха твърде много спомени, които искаше да забрави.

— Господарката хубаво ще ми се накара, ако не я събудя...

— И точно това щях да направя, Колтър.

Калиста погледна нагоре към стълбите. Мариан, облечена в стара нощница — истински символ на домашното огнище — се втурна надолу. Спокойното изражение на Калиста изчезна и тя се затича да прегърне приятелката си. Въпреки усилията ѝ да ги възпре, от очите ѝ бликнаха сълзи.

Гласът на Мариан трепереше, когато тя потупа гърба на Калиста.

— Почти не съм спала, откакто изчезна. Глупава гъска такава, как можа да избягаш така? Ако знаеш колко мъка ни причини на всичките... — Мариан погледна към иконома. — Горещ чай в салона, Колтър. — Тя хвана Калиста за ръката и я поведе нататък.

— Къде е Хенри? — попита Калиста, когато седнаха.

— Прекарва половината от времето си в игралния дом, другата половина — да те търси. — Мариан разрови въглените с машата и сложи дърва в камината.

Колтър почука, остави един поднос и излезе също толкова дискретно.

— Чакай само твоето завръщане, за да отворят — каза Мариан.

Калиста въздъхна. Не си правеше никакви илюзии за това, което ѝ предстоеше. Не очакваше с особено нетърпение похотливите усмивки, шепотите и предложенията. Споменът за Дрейк, закопचाващ арогантния си символ на притежание около врата ѝ, я накара да избухне:

— Хубаво. Колкото по-рано, толкова по-добре.

Щеше да работи от зори до здрач и ще преуспее така, че никога повече да не зависи от никой мъж.

Мариан ѝ подаде чаша изпускащ пара чай и каза:

— Успокой се. И ми разкажи всичко.

Калиста отпи, събирайки мислите си. Отвори уста, като си казваше, че не дължи нищо на Дракона, но не можа да отрони дума. Отпи още веднъж.

Мариан се размърда нетърпеливо на стола си, но Калиста не можеше да ѝ каже къде е била, дори в името на приятелството им. Всичко, което кажеше, щеше да изложи на опасност Дрейк. Тази

лоялност може и да беше неуместна в случая, но тя беше част от самата нея. Най-после уморено поклати глава.

— Не ме питай къде съм била. Достатъчно ти е да знаеш, че бях в безопасност и нищо лошо не ми се е случило.

Мариан остави чашата си на масата.

— Физически, може би. Никога преди не съм те виждала толкова неуравновесена. Да не ме вземаш за глупачка? Знаем, че Херик те е отвлякъл. Въпросът е дали ти е отнел нещо повече от свободата.

Очите на Калиста се навлажниха, когато си спомни всичко, което бе предложила, всичко, което бе поискала.

— Не — прошепна най-накрая. — Той... иска да се ожени за мен. Или поне така казва.

Мариан се опули.

— Дракона? Женен? — Тя се намръщи замислено. — От финансова гледна точка той е добра партия, но все пак в изисканите кръгове не го приемат.

Калиста се задави с последната си глътка чай и прошепна:

— Както няма да приемат и мен, когато заема мястото си в игралния дом. Не, Мариан. Не мога да се омъжа за човек, който мрази баща ми. Човек, който дори не ми показва лицето си. Дори и да оставим всичко друго, това не мога да му простя.

Мариан потрепери.

— Чудя се дали не е ужасно обезобразен.

— Не.

— Откъде знаеш?

Калиста стана и отиде да сгрее ръцете си до камината. От това безопасно разстояние, тя отговори тихо:

— Той е красив мъж, който има само един малък белег на слепоочието.

— Но не ми ли каза, че никога не си го виждала?

— Аз... Аз усетих чертите му в тъмното. — Калиста потрепери в настъпилата напрегната тишина. Знаеше, че Мариан се чуди какво ли още е усетила. — Моля те, Мариан, не казвай на никого за това, най-малко на Хенри.

— Но, скъпа моя, ако той те преследва, трябва да се обърнем към властите.

Калиста се обърна рязко към приятелката си.

— Не! Обещай ми, че това, което ти кажа, няма да излезе от тази стая.

Мариан продължаваше да я гледа объркана, когато вратата рязко се отвори. Хенри Стантън, с изкривена перука, с бледо от умора лице, се втренчи в Калиста.

Въздъхна дълбоко.

— Слава Богу — каза просто и разтвори ръце. Прегърна я толкова силно, че Калиста едва успяваше да диша.

Дойде и Саймън и я потупа по рамото.

— Глупаче такава, да бягаш така... — Той спря. — Върна ли си Парис?

Калиста поклати глава.

Красивото лице на Саймън се натъжи.

— Много глупаво постъпих, като го продадох така, без да те питам. Съжалявам, Листа. Май е моя вината, че ти се случи всичко това, но ще се погрижим копелето да си плати, кълна се в Бога. — Саймън яростно започна да рови с машата в жаравата.

Хенри каза равно:

— Първото нещо, което ще направим утре сутринта, е да се обърнем към властите.

Калиста се отдръпна от него.

— Не. Казвам го за пръв и последен път. Няма да свидетелствам срещу Дрейк Херик при никакви обстоятелства.

Хенри се отпусна на един стол. Очите му се присвиха.

— Този дявол те е омагьосал. Чуй ме сега, момиченце...

Калиста се надвеси над него.

— С удоволствие ще те изслушам, когато ми кажеш истината. Знам, че знаеш кой е той. Кажи ми. — Когато Хенри извърна поглед, тя го хвана за раменете. — Кажи ми, проклет да си, или ще се омъжа за него така, както той иска, и ще си измия ръцете с теб!

Хенри изстена. Саймън се надигна, после отново седна. На лицето му беше изписано комично отчаяние. Заговориха едновременно:

— По-скоро бих ти позволил да се омъжиш за змия! — изръмжа Хенри.

— Алекс няма да го позволи. — Обичайното възражение на Саймън.

Калиста им махна с ръка да замълчат.

— Напомням и на двама ви, че съм на възраст, в която мога да вземам сама решенията си. Нямам намерение да се омъжвам за него, но ми писна да съм пионка в една игра, чиито правила не зная. Кълна ти се, Хенри, ще сме квит, ако ми кажеш за всичките си подозрения.

Хенри се изправи. Калиста го наблюдаваше загрижено. Не беше го виждала само от седмица, а той сякаш беше остарял с години.

Той закрочи нервно из стаята, но изведнъж спря. Демонстрирайки отвращението си, захвърли перуката си и прекара ръка по плешивата си глава.

— Не знам със сигурност, но подозирам, че може би е синът на човек, с когото... не постъпих добре.

— Кой? — попита Саймън.

Мариан се наведе напред, затаила дъх, но Калиста затвори очи, защото най-лошите ѝ страхове се оправдаваха. В главата ѝ се върна споменът за мотото от портрета: „Това, което имам, го задържам.“

Дрейк Херик беше синът на Брайън Кимбал.

Знаеше го отдавна, но се страхуваше да го признае, дори на себе си. Трябваше да положи усилие, за да слуша Хенри, въпреки заглушаващите всичко удари на сърцето ѝ.

— Брайън Кимбал. Бях млад и амбициозен. Като втори син, без надежда да наследя нещо, или поне така ми се струваше тогава, не играх честно. Всъщност откраднах Жълтата роза от Брайън, преди той да я даде на Мери. Той искаше да се ожени за нея.

Саймън изглеждаше шокиран.

— Но ти винаги си бил толкова принципен!

— Не и когато бях млад. Когато избягах в Гретна Грийн, за да се оженя за Мери, и Брайън открил, че съм откраднал камъка, се е закълел, че ще ме унищожи веднага щом се върне от Индия. Аз... Аз... — Хенри стисна треперещите си ръце и си пое дълбоко въздух. — Използвах последните си останали пари, за да наема пирати, които да нападнат кораба му. Не знаех, че е взел и сина си със себе си. Мислех, че момчето е останало в Англия. Когато разбрах, че момчето също е било убито, аз... — Хенри преглътна.

Саймън пребледня.

Калиста се олюля и не успя да падне само защото Хенри я хвана навреме. Той потри ръце.

— Живях с греха си повече от двацет години. Кълна се, че се опитвах да го откупя, като бях добър баща. По-добре да умра, отколкото да ти причиня и миг болка, особено такава, предизвикана от постъпките ми. Калиста? Кажй нещо.

Но Калиста си припомняше грозните белези по гърба на Дрейк. Опита се да си представи как ги е получил, но върху мислите й падна черна завеса. Не можеше да понесе мисълта за болката му, дори и толкова отдавна. И да разбере със сигурност от устата на Хенри, че вторият й баща е разрушил живота на Дрейк...

Как е възможно Дрейк въобще да понася да я гледа, още по-малко да я моли да се омъжи за него?

Калиста започна да се люлее напред-назад в стола си. Хенри Стантън наистина е бил причината, поради която Дрейк се е превърнал в това, което е. По лицето й се застичаха сълзи и падаха върху ръцете на Хенри.

Той се отдръпна, сякаш бяха киселина. Каза разгорещено:

— Но колкото и зло да беше моето дело, нищо не може да оправдае това, което се опита да ти причини синът на Кимбал. Помогни ми да спра тази лудост, Калиста. Той е толкова богат и влиятелен, че дори и да отиде зад решетките, няма да остане задълго там. Но тогава няма да се осмели да продължи вендетата си спрямо теб. А що се отнася до мен, признавам, че не съм сигурен дали ме е грижа какво ще ми стори.

Саймън се изправи.

— Всичко, на което си се опитал да ме научиш, е било лъжа! Как смееш да ми проповядваш, когато...

Калиста отиде при брат си, триейки сълзите си.

— Замълчи, Саймън. Това е станало много отдавна и не може да се промени. — Сложила ръка върху треперещите рамене на брат си, Калиста погледна тъжно към Хенри. За разлика от Саймън, тя разбираше какво може да те накара да направиш любовта. — Всичко това е било заради мама, нали?

Ръката й се отпусна.

Хенри се взираше в нея. Всички се взираха в нея. Калиста не знаеше колко променена изглежда, колко по-зряла е сега, в сравнение с една седмица преди. Но тихата й решителност накара Хенри да се намръщи и да каже:

— Брайън искаше Мери повече от всичко на света и нямаше да приеме това, че тя предпочиташе мен. Той я плашеше. Аз я обичах повече от живота и тогава се оправдавах пред себе си, че го правя, за да бъдете ти и тя в безопасност.

— Бедното малко момче. — Очите на Калиста отново се насълзиха. — Никой не го е обичал, никой не му е помагал.

Хенри махна нетърпеливо с ръка.

— Ха, той е истински простак, щом те задържа против волята ти. Прегрешил съм спрямо него, признавам, но втората злина не може да поправи първата.

— Точно така — Калиста избърса сълзите си, решена повече да не плаче. — Никога не можем да му се издължим за годините на болка, които сме му причинили. Но няма и да добавя още към нея, като свидетелствам срещу него.

— Може и да не се наложи. Откриването на печатарската преса ще е достатъчно. Издателят на „Писмата на Джуниъс“ няма да избегне съда, колкото и богат и влиятелен да е. — Очите на Хенри се впиха в нея.

Калиста се обърна, но не достатъчно бързо. Той видя паниката ѝ. Хенри бързо се обърна към вратата.

— Хайде, Саймън. Вече почти съмна. Сигурен съм, че Куотърмейн ще се зарадва на новината и ще успее да вдигне някой представител на властта, ако се наложи. Кралят ще е доволен най-после да пререже корена на злото.

— Хенри, не! — Калиста изтича след него и сграбчи ръката му — Ти му дължиш милостта си. Ако го направиш, никога няма да ти простя.

Но Хенри се отскубна и отвори входната врата.

— А аз никога няма да си простя, ако не направя това, което е необходимо, за да те предпазя от него. Той е чудовище, независимо дали аз съм го направил такъв или не, а само в затвора ще се откаже от тази мания, с която те преследва. Същият е като баща си.

— Но... — Калиста млъкна, когато Хенри и Саймън се втурнаха надолу по стълбите, тряскайки вратата след себе си. Тя прехапа толкова силно устни, че усети вкуса на кръв. Обърна се към Мариан: — Искам най-бързия ти кон. Нека го оседлят незабавно или, кълна се, ще го яздя без седло.

— Полудяла ли си? Та ти току-що избяга. Не можеш да се върнеш сега.

Но все едно че не каза нищо.

Калиста вече тичаше към конюшните.

Когато Дрейк най-после се прибра вкъщи, беше станало два часът. Беше подгизнал, но арабският лекар го увери, че Клайд ще се оправи. А сега беше време да уреди един друг проблем. Дрейк тресна вратата след себе си и погледна нагоре към тъмната спалня. Без съмнение тя спеше, но след тази кошмарна нощ нямаше намерение да се съобразява с женската ѝ чувствителност. Изсумтя.

По-скоро мъжка решителност. Беше го омагьосала така само защото притежаваше мъжка упоритост и ум, скрити в съблазнителна женска фигура. Е, повече нямаше да го омагьосва. На добър път. Нека се връща при Куотърмейн. Заслужаваха се един друг.

Ако Клайд беше тук, щеше да го изгледа с един от онези свои разбиращи погледи, карайки го да си признае, че гневът му е прекалено силен, за да мисли разумно.

Но Клайд не беше тук. Дрейк нарочно тропаше, докато изкачваше стъпалата към спалнята си, надявайки се, че ще я събуди. Дръпна завесата и се гмурна в тъмнината. Когато очите му попривикнаха, той запали лампата. Гърдите му се завдигаха и спускаха бързо. Дръпна балдахина на леглото.

Беше време Калиста да чуе някои от онези неприятни истини, които толкова обичаше да предлага на другите. Нямаше търпение да започне да ѝ помага да си опакова багажа. Да, щеше да ѝ даде всичко, което ѝ бе купил, само никога повече да не я вижда.

Войнственото му изражение се промени, когато видя празното легло. Опипа невярващо завивките. Отвори раклата и зарови ръце в меките материи, които му напомняха за копринената ѝ плът. Не беше взела нищо от подаръците му. Отвори малкото си скривалище за скъпоценности. Всичко си беше на мястото. Не, не беше взела и парите му, макар че сигурно би имала право да го стори, след като той я задържа тук против волята ѝ. Може би е още тук и го наблюдава от някой тъмен ъгъл с онези зелени очи, които го караха да я желае безумно.

Той се обърна и се втурна надолу по стълбите.

— Калиста? Къде си? — Запали всички лампи, но напразно.

Нямаше я.

Беше останал сам с всички съкровища, които бе спечелил, с изключение на онова, което желаше най-силно. Отпусна се тежко на канапето. Мъката измести гнева.

Къде беше облекчението? Триумфът му? В крайна сметка, сега можеше отново да се посвети на целта, която го бе движила напред през целия му живот. Но предишната ярост не искаше да се върне. Спомените за дъщерята на Стантън бяха като балсам за изтормозената му душа. Как щеше да живее без нея?

През целия му трийсетгодишен живот никой и нищо не го бе карало да се чувства толкова жив. Тя го караше да се смее, караше го да крещи, караше го да се чувства тъжен. Загледа се в Жълтата роза, която блестеше присмехулно от масата, където я бе захвърлил. Дори това не беше взела.

Един спомен, по-трогателен от останалите, го накара да протегне ръка и да я вземе. Обърна я.

— Не забравяй, че когато си отида, няма да те предам — беше казала Калиста.

Не забравяй.

Той стисна силно камъка.

Никоя сила на земята не можеше да го накара да забрави. Повече не можеше да го крие от себе си. Той я обичаше — това красиво момиче... не, жена, в каквато копнееше да я превърне в пълния смисъл на думата. Искаше да сподели леглото си, всичко, което притежаваше, самото си съществуване с дъщерята на най-големия си враг.

Дори святата му клетва да накара Хенри Стантън да си плати за греховете не можеше да промени забранените чувства, които изпитваше към дъщеря му. Да, той си беше истински син на баща си. Сигурно такъв им беше жребият — да се влюбват в жени от рода Ралей.

Неспособен да стои на едно място, Дрейк свали маската и се погледна в огледалото. Не видя там един внушителен мъж, прекалено силен, за да е красив, а един глупак, който се бунтуваше срещу съдбата. Нищо не беше научил през годините, прекарани в Изтока.

Последната седмица наистина бе повратна, но не за Калиста, каквото бе било намерението му. Той беше този, който трябваше да

направи най-трудния избор в живота си.

Щастие или отмъщение.

Любов или омраза.

Живот или смърт...

ГЛАВА 9

Калиста щеше да запомни това бясно препускане до края на живота си. Тропотът на конските копита по калдъръма. Вятърът, развяващ косите ѝ. Учудените погледи на малкото хора по улиците.

Най-после стигна до затвора, който почти се бе превърнал в неин дом. Дом, толкова скъп, че трябваше да положи огромно усилие, за да избяга от него. Входната врата беше заключена, затова тя подкара кобилата отзад. Трябваше бързо да отстъпи встрани, тъй като една голяма каруца за малко да я прегази.

Тя се загледа след нея, но товарът беше покрит с тъмно платнище. Когато се скри от погледа, тя опипа предпазливо стената, после завика с всички сили:

— Дрейк! Аз съм, Калиста! Пусни ме вътре! Спешно е!

Тишина. Обхвана я отчаяние, но тя отново затропа по стената, този път по-силно. Вятърът утихна, сякаш и той бе изгубил надежда, но тогава чу тихи приближаващи се стъпки. Веригата издрънча и стената започна да се надига. Тя отстъпи, завърза кобилата за един улук и се пхна в отвора. Стената се върна на мястото си и настъпи тишина.

Усещаше присъствието му, защото никой друг мъж не беше карал кожата ѝ да настръхва само с близостта си. Премига в тъмнината. Изведнъж се изплаши. Дали щеше да я отвлече отново?

Това, което имам, го задържам. Тя отново си спомни силното лице на Брайън Кимбал от портрета. Дали Дрейк приличаше на баща си?

Тя започна да говори — прекалено нервна и прекалено обезпокоена, за да украсява грозната истина.

— Хенри отиде да вземе Куотърмейн и властите. Подозират, че печатарската преса е при теб, и този път ще претърсят по-добре.

Той все още не казваше нищо. Очите ѝ бяха свикнали достатъчно с тъмнината, за да различава тъмните очертания на фигурата му, но той беше толкова неподвижен, че тя потрепери.

Отстъпи назад.

— Аз... Аз дойдох възможно най-бързо, за да те предупредя...

Прекъсна я опасен смях. Една лампа светна, осветявайки този път маска, която беше мрачна и страховита.

— Далила, която предупреждава Самсон, след като го е предала?

Тя се вцепени. Страхът ѝ изчезна.

— Нищо не съм казала на Хенри. Когато ме попита за пресата, аз се обърнах, но недостатъчно бързо. Бях изморена, а той ме познава добре. Не мога да лъжа толкова добре, колкото ти.

Той направи три огромни крачки към нея. Тя знаеше, че този път е по-добре да не отстъпва. Дракона беше предизвикан в собственото му леговище.

Усети горещия му дъх върху лицето си, когато каза:

— Не съм забелязал този ти недостатък. Не ми ли каза, че никога няма да ме предадеш?

Тя се задъха от гняв.

— Не съм казала и думица против теб. Молих се на Хенри да те остави на мира! И добре ме нахокаха за това — и Хенри, и Мариан...

— Ти ме напусна. — Гласът му беше тих, равен и тя най-последно разбра колко много го е наранила.

Значи това било. Гневът ѝ се стопи. Тя се обърна, страхувайки се, че той ще види влагата в очите ѝ.

— Направих го и заради двамата. Ние само се торможехме безсмислено един друг.

Нежна ръка докосна рамото ѝ. Тя не се възпротиви, когато той я придърпа по-близо до сърцето си. Подчини се, защото знаеше, че нейното сърце бие в отговор.

— По-добре сладък тормоз, отколкото тази проклета тъмнина без теб. — Гласът му трепереше и тя не се усъмни в искреността му.

Калиста усети как силното му тяло се навежда, за да я целуне, и с последните остатъци от силите си тя се отдръпна.

— Нямаме време за това сега. Нека ти помогна да преместим пресата, преди да е станало прекалено късно.

Тя забърза към скритата стаичка и натисна вратата, очаквайки да я намери заключена. За нейна изненада обаче тя се отвори. Калиста запали една свещ и влезе вътре. И се смая.

Невиждани съкровища блестяха от всеки ъгъл. Топове коприна; сребърен сервиз, достатъчно голям, за да нахрани цяла армия; голямо бюро с плот от мрамор и сребърен обков.

Тя подскочи стреснато, когато чу гласа му над рамото си.

— Веднага щом разбрах, че си си отишла, извиках Уилкс и хората му, за да махнем пресата оттук. Знаех, че Хенри ще дойде.

Тя се обърна. Беше облечен непривично — с груби дрехи, които миришеха лошо, изпомачкани и мръсни.

Смътно си помисли къде ли е ходил. Но любопитството изчезна, пометено от едно предчувствие. Дрейк ги изпреварваше във всяка стъпка. Като шампион по шах, той ги бе използвал като пионки, но краят на тази игра още не се виждаше.

Какво друго им беше замислил.

Никога нямаше да се откаже от отмъщението си. Беше се научил при изключително тежки обстоятелства да се грижи единствено за себе си. Ако се омъжеше за него, щеше просто да се превърне в още едно стъпало към победата му над мъжа, опропастил живота му. И странно, сега, когато знаеше истината, не можеше да го обвинява.

Нещо горещо опари ръката ѝ. Тя погледна надолу. Восък от свещта. Като насън му я подаде и изтича към вратата, опитвайки се да махне веригата. Той нямаше нужда от нея. Никога не е имал, никога нямаше да има. Дърпаше веригата с всички сили, когато ръката му покри нейната.

— Почакай.

Тя стисна очи, за да не заплаче, когато погледна към тази ръка, която, въпреки двата липсващи пръста, все още беше силна и способна. Едва успя да сподави стона си, когато си представи как са му отрязали пръстите за кражба на къшей хляб.

— Калиста, аз... аз... не искам да си отиваш. Между нас има нещо, което няма да умре, колкото и да го искаме. Може би, ако се опитаме да започнем отначало, ще успеем да преодолеем разликите между нас в името на бъдещето, което и двамата желаем. Повече няма да те карам да се омъжиш за мен, просто ще останеш. Обещавам да не те докосвам никога, освен ако ти не го поискаш.

Това беше изключително великодушно предложение, особено за дъщерята на Хенри Стантън. С всяка частица на тялото ѝ се искаше да хване тази обезобразена ръка и да я целува, докато болката изчезне. Но

не можеше. Хенри имаше нужда от нея много повече, отколкото Дрейк. Докато тези двама силни мъже се опитваха да я принудят да избере единия от двамата, тя можеше единствено да върви по тясната пътека помежду, вземайки страната на единия или другия, в зависимост от обстоятелствата.

— Ако остана, това, което се говори за мен, ще се превърне в истина. — Тя се обърна и го погледна в сумрака. Той трепна, сякаш му бе зашлевила плесница, но не каза нищо. — И двамата знаем, че не можем да бъдем толкова близо един до друг, без да... без да... Не, обещах на Хенри да му помогна да върне богатството ни, като работя в игралния му дом. А аз винаги спазвам обещанията си. — Тъжна усмивка разтегли устните ѝ. — Още нещо, по което си приличаме.

Някъде над тях се чу чукане.

— Херик! Куотърмейн е. Отвори, в името на краля!

Те се спогледаха. Дрейк я пусна неохотно.

— Върви. Ти направи своя избор. И в интерес на истината, може би това е правилният избор.

Той отвори вратата само толкова, колкото тя да се промуши навън. Калиста погледна в отвора, който водеше към свободата, после отново към него.

— Искаш ли да остана с теб? Ако кажа, че си бил с мен през тази изминала седмица, може би ще има някаква полза.

Той я побутна леко.

— Не. Направи достатъчно. Ще се оправя. Свикнал съм да бъда сам. Довиждане, Калиста.

Тя се измъкна навън. Вратата се затвори след нея. После настъпи тишина. Луната надзърна иззад облаците, сякаш любопитна да узнае подробности от нещастните съдби на хората.

Кобилата изцвили. Чак когато конят изпръхтя до бузата ѝ, Калиста осъзна, че плаче. Тя посегна към юздата и се метна на седлото, а последните му думи отекваха в съзнанието ѝ. *Свикнал съм да бъда сам... Свикнал съм да бъда сам...*

Може би беше... но не каза, че предпочитала бъде така.

Когато пристигна вкъщи, настроението ѝ се бе пооправило малко. Той беше твърде интелигентен, твърде силен, за да позволи на Куотърмейн или на когото и да било друг да го победи. Що се отнася

до сбогуването, е, тя може и да се чувстваше объркана за много неща, но едно знаеше със сигурност.

Щеше отново да види Дрейк Херик.

Или по-скоро — Дрейк Кимбал.

Сърцето ѝ заби по-бързо. Сега той вече нямаше причина да крие лицето си от нея. Изпитваше странното чувство, че махнеше ли маската си, нежният звяр ще се превърне в мъжа на мечтите ѝ...

Дрейк подпря една ръка на стената, заслушан в колебливите ѝ стъпки. *Повикай я да се върне*, крещеше инстинктът му, но разумът — студеният, пресметлив разум, който го бе предпазвал през целия му живот — казваше, че е постъпил правилно. Тя беше нещо, което му отвличаше вниманието, а той не можеше да си го позволи. Освен това, какво би могъл да ѝ предложи? Един човек с белези — по тялото и душата — които никога нямаше да зараснат. Човек, който бе познал съвсем малко нежност и още по-малко щастие.

Притежаваше много богатства, но ако тя беше от онези жени, които се интересуваха от това, той просто сега нямаше да стои тук, изпълнен с болка. Чукането горе се повтори, този път по-силно.

Полагайки неимоверно усилие да се обърне, той си облече чисто сако и изтупа панталоните си. Въпреки отчаянието, изпълнило цялото му същество, някаква частица от него очакваше този момент.

Дрейк погледна джобния си часовник. Бяха минали много часове, откак върна Клайд. Достатъчно много, особено когато Куотърмейн беше толкова зает, за да може Нортър да свърши това, в което беше най-добър.

На лицето му грееше благосклонна усмивка, когато отвори вратата.

— Добър вечер, джентълмени. Каква изненада.

Куотърмейн се шумгна покрай него. Двама съдии го последваха. Няколко войника се показаха зад тях със заредени мускети, но не вдигнати... още. Те се загледаха със страхопочитание в богатствата, за които никога не биха и мечтали, камо ли да се надяват да купят.

Първият съдия — пълен дребен мъж със сини очи — погледна нетърпеливо към Куотърмейн и прикри прозявката си с ръка. Хич не му се бързаше. Високият съдия беше толкова слаб, колкото колегата му беше пълен, и изглеждаше раздражен, че са го измъкнали от леглото.

Куотърмейн погледна към стълбите, сякаш търсеше някого.

— А къде е вярната ви сянка — мистър Хейнс?

Ако Дрейк още имаше съмнения относно това, кой е заловил Клайд, тези думи щяха да му дадат отговора. Дрейк се обърна, за да скрие стиснатите си зъби и юмруци.

— Предполагам, че спи. — Погледна през рамо.

Куотърмейн не успя да скрие доволната си усмивка. Дрейк бързо се обърна. *Усмиввай се, копеле. Докато още можеш.*

— Можем да си разменяме баналности цяла нощ, но аз с удоволствие ще ви разведа из сградата, тъй като очевидно затова сте дошли. — Дрейк спокойно тръгна по стълбите.

Объркани, съдиите се загледаха в мрачния мъж с маската, но Куотърмейн се втурна след него по стълбите. Войниците поеа първия етаж. Отваряха всяка врата, която видеха, оглеждаха стаята, после бързаха към следващата.

Куотърмейн обаче търсеше по-настойчиво. Почукваше по стените, слушваше се, свел глава, преди бавно да продължи към следващата стая.

Малкият му ритуал пожъна плодове в канцеларията на Дрейк. Той замръзна на мястото си, когато чу кухото отекване. Погледна към Дрейк.

— Отвори това.

Прикривайки механизма с тялото си, Дрейк отвори вратата към стълбата и изръмжа:

— Това е истинско нахълтване.

Куотърмейн се втурна надолу.

Слабият съдия се загледа в Дрейк.

— Само ако имате какво да криете.

— Е, имам какво да крия.

Когато направи две крачки в тунела, който Дрейк нарочно остави неосветен, Куотърмейн спря. Той се обърна към врага си, очевидно изненадан от смелото му признание.

Дрейк продължи:

— Моята колекция от произведения на изкуството, разбира се. Хайде, елате да ви покажа.

Той мина покрай Куотърмейн и тръгна надолу към скривалището си. Куотърмейн трябваше да се придържа с една ръка към стената, но

продължи след Дрейк.

Другите мъже ги последваха доста по-предпазливо. Дрейк изчака, докато всички се събраха долу, и — една по една — запали лампите. Дори Куотърмейн затаи дъх при мекия блясък на сребро, злато, скъпоценни камъни и кожи. Взираше се в изящните картини и скъпи статуи, но се съвзе по-бързо от останалите с по-долен произход.

— Е, добре, може и да сте богат, но не сте над закона. — Той започна да почуква стените, търсейки тайно скривалище.

Дрейк седна на канапето и изпружи крака.

— Побързайте, ако обичате, защото ме измъкнахте от леглото.

Пълният съдия го изгледа подозрително. Дрейк можеше да го чете като отворена книга. Повечето от богатите биха крещели от ярост, ако това им се случеше, мислеше си съдията, а този тук е доста гостоприемен.

— Пазете вратата — заповяда той на хората си и тръгна в противоположната посока, като претърсваше внимателно.

Слабият съдия претърси спалнята, но бързо се върна долу, очевидно разочарован.

Дрейк едва прикри усмивката си. Какъв смях щеше да падне, когато Куотърмейн изиграе коза си само за да открие, че дори не знае каква точно игра играе.

Куотърмейн извика:

— Ето! Ето, тук е!

Двамата съдии се втурнаха към него.

— Отвори тази врата — каза Куотърмейн.

Дрейк се надигна бавно. Бръкна в джоба си. Сръчните му обикновено ръце този път бяха доста тромави, но той най-после отключи вратата.

Куотърмейн я отвори бързо, втурна се вътре и застина на мястото си. Двамата съдии изгледаха победоносно Дрейк и последваха информатора си.

Дрейк остана отвън, скръсти ръце и зачака. Отвътре се чуха цветисти ругатни и всички излязоха. Дрейк се чудеше дали знаят колко смешни изглеждат — надути и помпозни, представители на Короната — като се гледат така един друг.

Пълният съдия се втренчи в Куотърмейн.

— Сигурно доказателство, а? Измъкна ме от леглото посред нощ заради това?

Куотърмейн изръмжа:

— Млъквай! — Той се обърна към Дрейк и спря за момент, за да увеличи драматичния ефект. — Мислиш се за голям умник, нали? Е, обясни тогава това! — Той като фокусник измъкна от джоба си лист хартия и го размаха високо.

Дрейк затаи дъх, вперил поглед в листа, после бавно въздъхна. Слава Богу. Химията беше свършила работа.

Този път не можа да скрие усмивката си, когато Куотърмейн продължи:

— Това е взето от него преди няколко дни. Ако го прочетете, ще откриете, че в него има същите глупости, както в „Писмата на Джуниъс“.

Високият съдия занесе листа до една лампа. Обърна го от двете страни, после погледна недоумяващо към Куотърмейн.

— Що за глупост е това, сър? Тук няма нищо.

Очите на Куотърмейн се изцъклиха в очевидно недоумение, той дръпна листа и го погледна. Ожесточено го заобръща насам-натам, после бавно вдигна поглед към Дрейк.

— Ще си платиш за това, и то скъпо и прескъпо.

— Обещания, обещания. — Усмивката на Дрейк стана още по-широка. — Джентълмени, бихте ли желали по чаша порто, преди да си тръгнете?

— Аз, да — каза пълният съдия.

Високият запристъпва от крак на крак, но побърза да отговори:

— Не сега. Не е време, не, не, наистина трябва да си тръгваме. — Той махна с ръка на хората си да се връщат, после се поклони на Дрейк. — Моля за извинение, сър. Повече няма да ви притесняваме.

— Надявам се, че няма — отвърна Дрейк.

Пълният съдия се поколеба, загледан в буреносното изражение на Куотърмейн, после забърза след колегата си.

Куотърмейн обаче остана на мястото си. Хвърли листа в камината. Дрейк си наля чаша порто, предложи и на Куотърмейн.

Той я прие и я стисна толкова силно, че Дрейк си помисли, че ще я счупи.

— Най-после сами — каза Дрейк и отпи.

Куотърмейн сякаш се отпусна и пресуши чашата си.

— Как успяваш?

— Какво да успявам? — Дрейк вдигна чашата си на светлината, наслаждавайки се на бистротата на виното.

— Това с изчезването на пресата. Прякорът ти не ти подхожда, Драконе... Би трябвало дати викат Магъосника.

Дрейк се поклони, но замръзна, когато Куотърмейн добави тихо:

— Или може би Осквернител на невинни ще ти подхожда повече.

Дрейк бавно се изправи. Преструвката вече я нямаше.

— Недей да говориш за годеницата ми по този начин.

Сега беше ред на Куотърмейн да се вцепени, но бързо се съвзе.

— Глупости. Тя те мрази. Сега Хенри я подготвя за дебюта ѝ след два дни. Красавица като нея трябва да бъде показана на всички в Лондон, за да ѝ се възхищават.

Дрейк несъзнателно направи една крачка към Куотърмейн.

— И ти наричаш мен осквернител? Аз поне ще я държа на сигурно място, като изключително ценно същество, каквото тя е, вместо да я предлагам на тепсия на всеки комарджия или пияница в Лондон.

Куотърмейн тръгна към стълбите, но спря до вратата.

— Дамата ще остане вярна на произхода си. Ти си един груб, безименен негодник, който се страхувала покаже лицето си, и това е факт, който ще докажа пред всеки жив човек в Лондон. — Куотърмейн хвърли изящната кристална чаша към главата на Дрейк.

Дрейк я избегна. Тя се разби в гардероба зад него и го посипа със стъкло. Той извади едно парче от врата си и го захвърли, сякаш кръвта беше нещо евтино, особено неговата собствена.

— О, значи вече не играем, така ли? Ако с Калиста се случи нещо, ти си мъртъв. — Гласът му беше леден, спокоен.

Усмивката на Куотърмейн помръкна леко.

— Пази си гърба. — Той тръгна нагоре по стълбите.

— О, ще го направя. И, Куотърмейн — Дрейк го изчака да се обърне, — наслаждавай се на щастливия си дом тази вечер.

Куотърмейн се намръщи и продължи.

Спокойната фасада върху лицето на Дрейк се разби като счупената чаша. Събра с треперещи ръце остатъците от безценната венецианска чаша, за която се говореше, че е принадлежала на

Катерина ди Медичи. „Заплашвай ме колкото си искаш“ — помисли си, — „но ако използваш Калиста срещу мен, ще разбереш, че Дракона все пак си заслужава името.“

На сутринта, два дни по-късно, Дрейк изчака да пристигне вестникът, преди да отиде да види Клайд. Разгледа го и се усмихна, когато видя малката статия. Облече се бързо и пхна вестника под мишница. Колко добре щеше да подейства на Клайд тази новина.

Клайд беше облечен и спореше с арабина на този звучен език, от който Дрейк винаги се бе възхищавал.

— Добре съм. Искам да се прибирам вкъщи.

Арабинът, Хасан Асаби, го гледаше с воднистите си тъмни очи.

— Никой от нас вече не е толкова млад, приятелю. Все още съществува риск от инфекция.

Подутите, насинени очи на Клайд все пак успяха да придобият онзи опърничав поглед, който Дрейк добре познаваше.

— Иншалла.

— Не, упорито старо муле, ти сам си пречиш. — Дрейк говореше арабски със същата лекота.

Двамата мъже се обърнаха към него и въздъхнаха облекчено. Очевидно спореха отдавна.

— Теб ще те послуша — каза Хасан.

Едновременно с него, Клайд каза:

— А, знаех си, че ще дойдеш за мен.

Дрейк седна на ръба на леглото и му показа статията, описваща обира в дома на един от най-известните английски търговци. Името на търговеца не се споменаваше, но от намеците ставаше ясно, че това е Куотърмейн. Бяха откраднати произведения на изкуството и скъпоценности за над петдесет хиляди лири.

Клайд четеше бавно, примигвайки, за да проясни погледа си. Когато свърши, вдигна очи объркан.

— Какво общо има това с нас? Явно не ти си ограбил къщата на Куотърмейн.

Дрейк се усмихна лукаво и изведнъж разбираща усмивка разтегли подутото лице на Клайд. Той трепна леко, но не можа да сдържи доволството си:

— Изпуснал си визитната му картичка онази нощ, нали?

Дрейк намигна.

— Наистина, без да искам. Когато му я откраднах, нямах и представа, че ще ми свърши такава хубава работа. Разбира се, грешката на Нортър е съвсем естествена... Искам да кажа за това, че я е помислил за моя.

Усмивката на Клайд помръкна.

— Ако Куотърмейн разбере, ще те намрази още повече.

Дрейк свали маската си и уморено разтри лицето си.

— Хубаво. Омръзнаха ми всичките тези игрички. Надявам се, че до една седмица ще съм приключил с тези проклети маски и ще мога да предявя претенции за полагащото ми се място.

Клайд си играеше със завивките, очевидно чудейки се какво да каже. Подутите му пръсти бяха превързани, но явно състоянието им се подобряваше, повлияно от миризливите лапи на лекаря.

Хасан погледна съчувствено приятелите си и отиде в съседната стая, за да им даде възможност да си поприказват насаме. Вратата се затвори и настъпи тишина.

Дрейк знаеше какво предстои, но остана на мястото си в очакване, вместо да избяга, както му казваха инстинктите. Дължеше на Клайд поне това. Беше време да се изправи срещу някои неприятни истини и да спре да се тормози за неща, които не може да промени.

— Ами лейди Калиста? — попита най-после смело Клайд, този път на английски.

Дрейк се изправи и вестникът падна от скута му. Започна да крачи напред-назад. Отвърна на същия език:

— Какво за нея? аз ѝ дадох възможност и тя направи своя избор.

— А беше ли честно от твоя страна да ѝ налагаш тя да направи избора? Кажи ми: какво би направил ти, ако Калиста те принуди да избираш между баща си и нея?

Дрейк се обърна рязко.

— Баща ми е мъртъв заради нейния!

— А ти си мъжът, когото тя обича, пак заради него.

Дрейк въздъхна и отстъпи назад.

Клайд се изправи с усилие и се олюля. Но после застана твърдо на краката си, сякаш знаеше, че Дрейк сега има нужда от него повече от всякога — от онази тъмна, влажна нощ преди повече от двайсет години, когато се срещнаха за първи път.

— Да, Хенри Стантън причини на теб и баща ти непоправими злини. Но съдейки по това, което видях, той е прекарал всички тези години в опити да компенсира злото. Помисли, Дрейк. Щеше ли да бъдеш толкова умен, толкова силен и толкова почтен, ако не беше израснал така, както израсна? Тези, които живеят с огъня, неизбежно се закаляват.

Дрейк поклати глава, неспособен да разбере логиката на Клайд.

Но Клайд продължи тихо:

— С малки изключения, благородниците земевладелци в Англия са егоисти и използвачи. Колко от тях биха рискували живота си — като теб, — за да работят за промяната в живота на всички англичани?

Дрейк сви рамене.

— Някои от тях вече са го направили.

— Съвсем малко. Може би баща ти щеше да успее да те предпази от всички изкушения, с които се сблъскват младите лордове в тази страна, но арогантността води до нова арогантност. От това, което си ми казал за него, той е бил толкова влюбен в майката на Калиста, колкото си ти в дъщеря ѝ.

Дрейк отвори уста, за да отрече, но Клайд вдигна ръка.

— Факт, който съвсем наскоро ще си признаеш, сигурен съм в това. Не разбираш ли, Дрейк, че баща ти никога нямаше да приеме брака ѝ с Хенри? В това отношение, страховете на Хенри са били оправдани.

Дрейк отново започна да крачи.

— Говориш така, сякаш трябва да коленича и да благодаря на Стантън.

— Не, разбира се, че не. Но използвай силните си страни, които Господ милосърдно ти е дал, за доброто, за което са предназначени. — Клайд сложи ръка на рамото на младия мъж, когото очевидно обичаше като роден син. — Или може би ще ме разбереш по-добре, ако използвам думите на един от най-големите английски умове: „Милостта е присъща на истинския благородник.“

— Шекспир — каза тихо Дрейк.

Двамата се гледаха известно време. През онези дълги години в затвора знанията на Клайд бяха единственото спасение за Дрейк. Дължеше познанията си по латински, литература и други науки единствено на този сърдит монах.

Дрейк въздъхна дълбоко.

— Ще помисля над това, но то е единственото, което мога да обещая.

Подутото лице на Клайд се успокои и той енергично се зае да опакова нещата си. Дрейк се надвеси над него.

— Сигурен ли си, че се чувстваш достатъчно добре, за да си тръгнеш?

— Колкото съм сигурен, че няма да те пусна да отидеш в онази бърлога на безчестието сам. — Клайд решително затвори чантата си.

Дрейк се изсмя с онзи богат, басов смях, който малцина бяха чували.

— Достатъчно съм голям, за да мога да вляза в игрален дом без придружител.

— Какво общо има тук възрастта? Аз лично смятам, че и аз не съм достатъчно стар, за да присъствам на подобна проява на човешката алчност и скъперничество.

Дрейк отвори вратата пред стария си приятел.

— Води ме, учителю.

Хасан се втренчи в Клайд и стана.

— Отивай си, щом искаш, твърдоглав английски глупако. Но няма да ме молиш да те превързвам отново, когато раните ти се отворят.

— Няма. — Клайд се загледа в Хасан и бръкна в джоба си. Сложи няколко монети на масата, но Хасан ги събори на пода.

— Обиждаш ме.

Клайд с неохота взе парите, които Хасан събра и му подаде.

— Много добре. Но ще ти изпращаме клиенти.

Хасан отвори вратата.

— Само ако знаят как да следват добри съвети, за разлика от теб.

Клайд излезе навън, вдигнал високо брадичка.

Дрейк ги наблюдаваше усмихнат. Хасан и Клайд винаги се караха като деца. Бяха на една възраст, еднакво умни, но мненията им рядко съвпадаха. Хасан беше заплашен със смърт заради откритите си критики към турския султан. Когато спаси живота и на Дрейк, и на Клайд след едно пиратско нападение, Дрейк го бе докарал в Англия.

— Нека мирът да е с теб, приятелю — каза Дрейк до вратата и спря, за да сложи маската си.

Хасан се поклони.

— И с теб.

Когато Дрейк затвори вратата, лекарят добави тихо:

— Ще ти е необходим.

Точно в този момент Куотърмейн чакаше нетърпеливо в една безлична странноприемница. Пиеше блудкаво бургундско вино. Остави чашата с отвращение и започна да почуква с пръсти по окъсаната покривка. Когато на вратата се почука, той изръмжа:

— Влез.

Влязоха двама главорези. Накараха Куотърмейн да стане, претърсиха го и единият кимна с глава.

Другият излезе и след малко се върна заедно с висок, красив мъж, облечен в коприна и дантели като лорд. Единият от първите двама застана със скръстени ръце до вратата, а другият отиде при единствения прозорец.

Без да казва нищо, Куотърмейн се отпусна в стола си. Лордът присви очи към безупречно облечения търговец и направи същото.

Един по-внимателен наблюдател би забелязал колко си приличаха двамата по облекло, поведение... и поквареност.

— Кой, по дяволите, си ти и защо ме извика тук? — попита Феликс Нортър.

Куотърмейн свали пръстена си и го притисна в мекото сирене на масата.

Нортър погледна отпечатъка и сви рамене.

— Е, и? Трябва да се впечатля, че загадъчната персона, която използва анонимно услугите ми от толкова много години, най-после се разкрива?

Куотърмейн извади една визитна картичка от джоба си и я хвърли пред Нортър. Този път имаше реакция. Очите на Нортър се разшириха. Той се втренчи в отпечатъка, в картичката, после в лицето на Куотърмейн.

Нортър се засмя горчиво и се облегна назад.

— Надхитрен съм, а? От човек, когото дори не мога да назова.

— Известен е като Дрейк Херик, Дракона, макар че съм убеден, че това не е истинското му име. Той е много по-богат от мен и е идеална мишена за теб. Всъщност, когато свършим работата, с

удоволствие ще те заведе в леговището му. Засега обаче ще върнеш вещите ми незабавно.

Нортър се вцепени.

— Не приемам заповеди от никого. — После, с усилие, той отново се върна към изискания акцент. — Ще видя какво са оставили хората ми и ще ти го върна незабавно. Дължа ти го, като се има предвид колко зле изпълних последното ти поръчение.

— Хейнс не е казал нищо относно самоличността на Дракона, нито защо е дошъл?

— Нищичко. И най-странното е, че този човек изглежда така, сякаш един по-силен вятър ще го отвее, но е твърд като стомана. Разбира се, едва бяхме започнали с него, когато този... този дявол го отмъкна.

— Искаш ли да си го върнеш?

Красивото лице на Нортър се разтегли в долна усмивка, която разкриваше истинските му помисли.

— За това този път ще работя безплатно.

Калиста се въртеше бавно пред огледалото на Мариан, изумена от собствения си външен вид. Роклята, която беше ушита за нея, докато я нямаше, беше необикновена. Червената коприна падаше в пищни гънки от високата талия. Роклята беше тясна и не позволяваше да се носи с фуста. Що се отнася до деколтето, о. Боже!

— Мариан, имаш ли някакъв пръст в измислянето на модела?

Мариан прехапа устни, загледана в най-добрата си приятелка.

— Не съвсем. Препоръчах един нов френски моделиер на Хенри, но мисля, че трябва да благодариш на Куотърмейн.

Калиста дръпна оскъдния плат върху гърдите си, но не можа да прикрие нищо. Наведе се напред и гърдите ѝ почти изскочиха от дълбокото деколте, но не излязоха съвсем, както се страхуваше. Най-накрая, зачервена до уши, тя се обърна от отражението си. Това същество не беше произведение на моделиера, а на мъжа, който направи устните ѝ по-меки, движенията — по-плавни. Калиста можеше само да се надява, че никой друг не вижда промяната, настъпила у нея.

Мариан наклони глава.

— Не мога да се изразя точно, но ми изглеждаш някак по-различна, Калиста.

Калиста обу червените копринени пантофки, свела глава.

— И ти щеше да изглеждаш така, ако те излагаха на показ като крава за продан.

— Не, не е това. Още не е прекалено късно да се откажеш, нали знаеш?

Калиста се изсмя дрезгаво.

— Вярно е. Но само ако реша, че яденето въобще не е важно за мен.

— Но нали съм ти казвала неведнъж...

— Моля те, Мариан. Вече съм взела решение. Не мога да разочаровам Хенри сега, не и когато е толкова изморен и слаб.

Треперещ от гняв, Куотърмейн бе дошъл тук преди два дни и се затвори с Хенри в кабинета. Калиста се направи, че е заета с нещо в салона, но въпреки това не успя да чуе нищо, освен възбудените им гласове. Изведнъж Куотърмейн излезе и затръшна вратата след себе си. Калиста зърна за миг Хенри, седнал пред камината, стиснал глава в ръцете си.

Куотърмейн спря пред нея.

— Радвам се да видя, че отново сте на сигурно място, скъпа. — Той вдигна отпуснатата ѝ ръка и я целуна. — Много ще се радвам, ако приемете пръстена ми и си го сложите за дебюта си в игралния дом. — Той извади нещо блестящо от джоба си и вдигна ръката ѝ, но Калиста бързо я дръпна.

— Няма да се омъжа. — Особено за теб, добави мислено и се обърна към кабинета. — А сега ме извинете, ако обичате. Искам да поговоря с Хенри.

Ако беше погледнала през рамо, щеше да се изплаши от изражението върху това красиво лице, но тя бързо влезе в кабинета. Коленичи пред Хенри и хвана умореното му лице.

— Моля те, скъпи Хенри. Какво става?

Той хвана дланта ѝ и я целуна.

— Толкова много неща обърках, дете. Изтощен съм — и телом, и духом. Може би ще си по-добре, ако умра.

Калиста скочи на крака.

— Глупости! Ще се справим. Винаги сме се справяли. — Тъй като той продължаваше да гледа в земята, тя седна до него. — Хенри, Самърлий отново е наше и съвсем скоро ще имаме достатъчно пари. За какво се тревожиш?

Секретарят на Мариан беше засипан от запитвания кога и къде ще бъде отворен игралният дом. Обявата, която бяха дали, явно бе повишила още повече интереса.

Очевидно игралният дом не беше това, за което се тревожеше Хенри в момента, защото той потри уморено лицето си, облегна се назад и я погледна. Гледа я дълго, после каза кротко:

— Обичаш ли го, дете?

Калиста се вцепени.

— За кого говориш?

— За Херик, разбира се.

Какво да кажа? В главата ѝ се въртяха десетки отговори, но тревогата, изписана върху лицето на Хенри, докосна съвестта ѝ. Трябваше да се опита да избяга по-рано. Щеше да забрави Дрейк Херик, както той без съмнение вече беше забравил нея. Нямахше да мисли за нищо друго, освен за откриването на игралния дом.

Калиста Ралей рядко правеше това, което трябва да направи, по-скоро имаше навика да прави това, което може.

— Аз... Аз... Така мисля.

Лицето му стана безизразно.

— Точно от това се страхувах. Калиста, Куотърмейн току-що се върна от дома на Херик. Отишъл е там, заедно със съдиите, след като го предупредих да търси печатарската преса, с която се печатат „Писмата на Джуниъс“.

Калиста прехапа устни.

— И? Откриха ли нещо?

— Нищо.

Калиста въздъхна с облекчение. Хенри я наблюдаваше мрачно.

— Но, дете, не разбираш ли какво означава това? Дрейк Херик е най-хитрият, най-решителния човек, когото някога съм срещал. И е мой смъртен враг. Няма да се спре пред нищо, докато не ме унищожи. Той никога няма да се ожени за дъщерята на противника си, каквото и дати говори. Ако има възможност, ще те използва и после ще те захвърли като непотребна вещ.

Той само изказа с думи най-големите страхове на Калиста, но тя въпреки това се опита да защити Дрейк:

— Имаше възможност да го направи, но не го стори.

Хенри въздъхна. На лицето му се изписа силна болка и той се хвана за сърцето. Калиста скочи, но той ѝ махна с ръка да го остави. Пое си няколко пъти дълбоко въздух и лицето му постепенно се отпусна.

— Ходил ли си скоро на лекар?

— Бях прекалено зает. Това са само признаци на умора. Винаги изчезват бързо. А сега, той опита ли се... въ... да те познае напълно?

Калиста се изчерви, но не сведе глава.

— Не е опитал нищо, което аз да не съм му позволила. Може би ти не ме оценяваш по достойнство. Трудно ти е да повярваш, че той ме иска заради това, което представлявам, а не защото съм твоя дъщеря.

— Това, което иска Дрейк, не е толкова важно както, подозирам, това, от което има нужда. Той е точно като баща си. За него най-важни са действията.

Калиста се обърна към огъня. Не виждаше нищо пред себе си. Ти мислиш, аз действам, така ѝ беше казал. Хенри беше прав. Трябваше да прогони това глупаво чувство. Това беше безумие.

Някои от най-големите постижения на човечеството в началото са изглеждали безумни.

— Не си ли си мислил, че ако спреш да го преследваш, той може също да те остави на мира?

— Не аз започнах всичко това.

При тези му думи Калиста се обърна и го погледна.

Той поне благоволи да се изчерви.

— Поне не и откак се е върнал в Англия. — Той се изправи и хвана ръцете ѝ. — Скъпа моя Калиста, може и да не ми вярваш, но се страхувам за теб, не за себе си. Ако можех да повярвам, че Дрейк Херик наистина те обича и ще се държи добре с теб, нямаше да протестирам. Но, моля те, не забравяй, че той е живял труден живот и опитът го е направил суров.

Калиста дръпна ръцете си.

— И вие двамата ставате чудесна двойка! — Тя отиде до вратата и спря. — Омръзна ми от тази глупава битка между два булдога, в която аз изпълнявам ролята на кокала. Надявам се, че и двамата ще се

задавите, преди всичко това да свърши! — Вратата се затвори с трясък след нея.

Мариан върна Калиста в настоящето, подавайки ѝ една кадифена кутийка.

— Купих ти една дреболия. Настоявам да си я сложиш. Може би ще ти донесе късмет.

Калиста отвори кутийката. Вътре имаше изящен рубин, обкован със злато във формата на сърце, върху тънка златна верижка.

— Дреболия, а? — Калиста се опита да затвори кутийката и да я върне, но Мариан изглеждаше толкова наранена, че тя въздъхна и извади украшението. — Благодаря ти, приятелко. Казвала ли съм ти някога колко съм ти благодарна, че блъсна омразната Лизи Хепбърн в езерото, след като ме спъна и паднах заради нея.

Очите на Мариан се замъглиха при спомена.

— О, колко хубаво си прекарвахме, когато ходехме на училище. Май бяхме жива напаст за директорката. В този случай, доколкото си спомням, и двете си легнахме гладни. Но си струваше гледката на лицето на Лизи, цялото оплескано с мъх и тиня.

Двете се засмяха. Калиста остави Мариан да закопчее верижката на шията ѝ и с облекчение видя, че златното сърце пада между гърдите ѝ и малко прикрива гледката. Калиста си сложи още обикновени златни халки на ушите и златно гребенче в скромния кок.

Мариан кимна одобрително.

— Вече си готова. Ще ми се и аз да можех да дойда.

Изглеждаше толкова замечтана, че Калиста се засмя.

— Дори и богатата маркиза Нетъм не може да си позволи такъв скандал. Не, Мариан, нужна си ми, за да повъзстановиш, доколкото можеш, изгубената ми репутация.

Мариан изсумтя и тръгна надолу по стълбите.

— Няма да ми е за първи път да те измъквам от кашата. И не вярвам, че ще е за последен.

Хенри, Саймън и Куотърмейн чакаха нетърпеливо в коридора. Саймън и Куотърмейн ахнаха, когато Калиста пристъпи надолу. Хенри се намръщи и изглеждаше така, сякаш всеки миг ще я накара да се преоблече.

Но Куотърмейн пристъпи напред и ѝ предложи ръката си.

— Изглеждате точно така, както си ви представях. Играчите определено няма да могат да съсредоточат вниманието си върху картите.

Когато Куотърмейн погали голата ѝ ръка, Калиста я отдръпна.

— Какво ще правят с вниманието си, си е тяхна работа, но ръцете им ще трябва да са на прилично разстояние. — Калиста посрещна предизвикателно присвистия му поглед.

Хенри въздъхна. Лицето му пак не изглеждаше добре, въпреки червеното сако и белите сатенени бричове. Хвана Калиста под ръка.

— Донесъл съм нещо от провинцията, което може би ще ти помогне да се чувстваш по-сигурна.

Калиста се намръщи объркано, но учудването ѝ се изпари, когато стигнаха игралния дом. Хенри ѝ помогна да слезе от каретата и Калиста остана доволна от външния вид на къщата. Излишните клонки по дърветата и храстите бяха подрязани, иззад прясно боядисаните капаци проникваше светлина. Дори пътеката към вратата беше обновена.

Вътре мебелите блестяха, полирани с восък. Всичко си беше на мястото.

— Направил си чудеса, Хенри.

Саймън придоби обиден вид.

— Аз също имам своя дял, Листа. Ръководех всички работници.

Калиста го прегърна.

— И си се справил прекрасно.

Хенри се оглеждаше в очакване. Калиста го наблюдаваше, чудейки се какво ли чака, но тогава той подсвирна и на горния етаж се чуха тежки стъпки.

Лицето на Калиста се озари от доволна усмивка. Тя изтича към стълбите и също подсвирна. Цербер се втурна към нея и кучешкото му лице изглеждаше така, сякаш ѝ се усмихва в отговор. Той подскочи към нея, тя обаче каза строго:

— Не! Долу! — Той се спря, но продължаваше да върти опашка. Калиста го потупа с обич. — Липсваше ми, момче. — *И Парис.* Калиста отново се натъжи за любимия си кон, но знаеше, че Дрейк ще се отнася добре с него.

Хенри кимна доволно.

— Никой от партньорите ти в играта няма да стане прекалено смел, когато той е до теб. — Погледна лукаво към Куотърмейн. — Нали така, Алекс?

Куотърмейн измърмори нещо неразбрано и влезе в страничния салон, в който щяха да се продават чиповете.

Калиста се усмихна на Хенри.

— Благодаря ти. — Беше ѝ толкова трудно да приеме, че любящият ѝ, загрижен втори баща и безскрупулният човек, провалил живота на Дрейк, са едно и също лице.

— А сега, нагоре... Когато домът се напълни, ще позвъня. Това ще е сигналът да слезеш.

Калиста изкачи стълбите. Взе една топка и си поигра с Цербер, докато чакаше. Чу вратата да се отваря и затваря безброй пъти, както и приглушен мъжки говор. С всеки звук нервите ѝ се опъваха все повече и повече.

Щеше ли да дойде? Тя искаше ли да дойде? Тази вечер нищо не биваше да ѝ отвлича вниманието. Беше го видяла за последно преди два дни, но това вече ѝ се струваше като цяла вечност. Когато звънецът най-после издрънча, тя подскочи.

Пое си дълбоко въздух и стана. Тръгна към стълбите.

— Хайде, момче.

Цербер тръгна послушно до нея. Тя сложи ръка на главата му, докато слизаше. Светлината ѝ се стори ослепителна след сумрака на втория етаж, затова заби поглед в краката си, но забеляза, че възбудените гласове утихнаха. Тишината я нервираше допълнително, но някак си успя да слезе по дългите, извити стълби, без да се спъне.

— Красавицата и звярът — промълви някой, но това не беше гласът, който се надяваше да чуе.

Вдигна гордо глава, очаквайки най-малко неодобрение, а най-много — похот, от тези богати мъже, предимно аристократи.

Но в морето от мъжки лица тя видя само учудено възхищение, наслада, и да, в много лица и желание. Калиста разгледа претъпкания салон, търсейки, надявайки се, страхувайки се... Нямаше го.

Разкъсвана от разочарованието и облекчението, тя кимна царствено.

— Добре дошли, джентълмени. Надяваме се, че тази вечер ще бъде първата от многото, изпълнени с добра компания, добро вино и

добри игри. Моля, чувствайте се свободни да обиколите стаите, докато си намерите маса, където ще се чувствате удобно. Предлагаме вист, пикет и зарове.

Калиста влезе в залата за пикет и седна на централната маса. Пулсът ѝ бучеше в ушите, но топлината на Цербер до нея ѝ вдъхваше увереност. Той наблюдаваше сериозно как мъжете се тълпят и седат, докато всички места се запълниха. Повечето ѝ бяха непознати, но някои разпозна.

Усмихна се на един млад приятел на Хийт. Той беше секундант на онзи злощастен дуел.

— Радвам се да ви видя отново, Хамптън. Как е баща ви? — Бащата на младежа боледуваше вече от няколко години.

— Почина, Бог да даде покой на душата му. Хийт би се радвал да види колко добре изглеждате.

Лицето на Хамптън беше безизразно, но Калиста чу неизказаните му думи: „Но нямаше да се радва да види толкова много от тялото ви на това място.“ Той с очевидно усилие успяваше да не свежда поглед към деколтето ѝ.

Калиста се надяваше, че червенината, обляла бузите ѝ, ще се възприеме като грим.

— Благодаря. А сега, джентълмени, ако сте съгласни, залозите се откриват с по една гвинея и се удвояват при всяка ръка. Прието? — Тя огледа масата.

Някои от мъжете пребледняха, но повечето само изглеждаха нетърпеливи.

Калиста въздъхна вътрешно. Повечето от тези младежи си мислеха, че ще я победят. Общоприето беше мнението, че жените не могат да играят карти. Още по-добре. Колкото по-бързо спечелят пари, толкова по-скоро щяха да преустановят това начинание.

Тъкмо бе започнала да раздава картите, когато чу шепот при вратата. Беше се концентрирала, затова не обърна особено внимание, докато приятелят на Хийт не промърмори:

— Какво прави той тук? Мислех, че играе само в тесен кръг.

Обади се и друг:

— Трябва да внимаваме. Това арогантно копеле ще направи залозите прекалено големи.

Калиста вдигна поглед. Беше дошъл все пак.

Дракона отново беше облечен в сапфиреносиньото сако и черните бричове, които бе носил по време на играта им у Мариан. Мина ѝ мисълта, че той обичаше изкуството повече, отколкото фриволната суета, която преследваха повечето от богатите мъже. Но в този момент беше прекалено нервна, за да е благосклонна, особено като се има предвид начинът, по който я гледаше.

Въпреки огромното разделящо ги разстояние, очите му пак притежаваха силата да я приковат към стола ѝ. Гледа я, докато кожата ѝ настръхна и дланите ѝ се изпотиха. Гледаше я така, сякаш притежаваше нея и всичко около нея и само чака подходящото време и място, за да го заяви на целия свят.

Гледаше я така, сякаш бяха единствените същества на света, които са способни да правят любов. Калиста не можеше да помръдне, въпреки че усещаше любопитството на играчите.

Те гледаха ту нейното напрегнато лице, ту маскираното лице на Дракона. Усмехнатата сапфирена маска беше обшита с диаманти, които проблясваха на светлината на свещите. Той приближаваше. Застана до стола ѝ, вперил поглед в нея. Само силната воля ѝ помогна да се въздържа да не сложи ръка върху дълбокото си деколте.

Цербер изръмжа, но Дрейк дори не го погледна.

— Какви са залозите?

Калиста не можеше да намери гласа си, затова Хамптън отговори вместо нея.

— Давам сто лири на онзи, който ми отстъпи мястото си. — Дрейк огледа масата.

Един младеж се надигна.

— Дадено.

Дрейк кимна на Клайд, който седеше мрачно в един ъгъл.

— Управителят ми ще ви напише разписка. Много ви благодаря.

Калиста все още се взираше в Клайд, когато Дрейк зае мястото си. Защо ръцете му бяха превързани? И той също беше с маска.

Гласът на Дрейк привлече вниманието ѝ:

— Предполагам, че мога да играя с банкови разписки?

— Прекалено много предполагате. Както обикновено. Купете си чипове, както всички останали — отвърна Калиста.

Дрейк се ухили.

— Връщам се веднага. Ще ме изчакате, нали?

— Ако искам. Но ако смятате да ни нервирате, докато чакаме, няма да стане. Само най-опитните, не най-хитрите, печелят на тази маса.

Дрейк се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Би трябвало да си разбрала досега, скъпа моя, че аз винаги печеля. Особено когато много искам нещо. — Пламтящият му поглед докосна собственически раменете и гърдите ѝ.

Той тръгна, оставяйки останалите мъже да се взират жадно в настръхналата кожа на Калиста там, където я бе докоснал погледът на Дрейк.

Само гордостта ѝ я задържа на масата. Гордостта и решителността да дразни този човек, докато той, също като нея, излезе от кожата си, изпълнен със същото желание, както и тя.

ГЛАВА 10

Въпреки отсъствието на Дрейк, Калиста продължи да раздава. Нека си потърси друга маса. Останалите играчи имаха достатъчно време, за да разгледат и подредят картите си. Калиста направи същото, но подскочи, когато сянката на Дрейк се извиси над нея.

Той погледна към купчината карти върху зелената покривка на масата, докато останалите играчи притискаха подредените си карти до гърдите си. Вниманието му се съсредоточи върху Калиста.

— Лисица — произнесоха безшумно устните му.

Тя го изглежда високомерно.

— Присъединете се, ако смеете.

Мъжете около масата ахнаха при тази смелост от нейна страна.

Дрейк седна на мястото си.

— Не е хубаво да предизвиквате бика, скъпа моя. Това може да се окаже твърде опасно. Ходил съм в Мадрид и съм гледал корида. Бих отбелязал, че роклята ви е червена като наметалата на матадорите. — Погледът му отново се плъзна собственически по тялото ѝ.

Цербер не харесваше думите му повече, отколкото господарката си, затова се приближи още повече до Калиста, показвайки зъбите си на Дрейк. Калиста потупа мастифа по главата.

— А аз бих отбелязала, че матадорът, въпреки че е много по-малък и слаб от бика, почти винаги побеждава. Бикът, макар и да е страховито чудовище, обикновено свършва окървавен в прахта.

Дрейк се подсмихна.

— Оле!

— Моля?

— Така викат испанците, когато матадорът успее да измъкне наметалото изпод носа на бика.

Калиста отвори уста, за да отговори, но един от по-възрастните играчи на масата се оплака:

— А вие можете да се препирате колкото си искате, но по-късно, ако може. Мислех, че това е игрален дом, а не Глоуб Тиътър.

Калиста се изчерви и се усмихна сладко на мъжа.

— Разбира се, сър. Хайде да започнем с наддаването.

Беше й необходимо голямо усилие, за да се концентрира. След всяка карта, която докосваше масата, Калиста очакваше Хенри да нахлуе в залата и да заповяда на Дрейк да излезе, но Хенри очевидно беше зает на масата със заровете. Въобще не се изненада, когато Дрейк излезе победител от това раздаване. Трябваше да се стегне. Беше тук, за да изкарва пари, не да ги губи, най-малко пък заради мъжа, който им бе откраднал толкова много.

Той очевидно не се притесни ни най-малко от необходимостта да разгледа и подреди картите си бързо. Спечели и второто раздаване.

Когато Калиста съобщи точките, останалите играчи изгледаха кисело Дрейк.

— Проклятие, имате дяволски късмет, Херик — обади се един.

— Славата и богатството не са ли ви достатъчни, приятелю? — изръмжа друг. — Може би си носите с вас госпожица Късмет, колкото и да рита и да се противи?

— Не, предпочитам да идва доброволно — отвърна той. Пръстите му докоснаха леко тези на Калиста, докато вземаше картите си от третото раздаване.

Калиста усети, че се изчервява. Разгледа картите си, без да казва нищо, надявайки се, че мъжете около масата няма да разберат двойкото значение на думите му. Само Хамптън я изгледа замислено.

Точно в този момент Калиста дори не можеше да си спомни как бе изглеждал Хийт, а това само я ядоса още повече. Да, Дрейк имаше причина да мрази Хенри, но тя лично не му беше сторила нищо. Но пък ако искаше, само с една дума щеше да го изпрати в затвора. Как се осмеляваше да й говори така пред толкова много хора?

Настроението й се влошаваше все повече и повече. Той печелеше всяко раздаване и тя най-после реши, че е най-добре да избяга, преди да е казала нещо, за което после ще съжалява. Видя Саймън да влиза в стаята и му махна. Даде на Дрейк полагащата му се сума от банката и стана, насилвайки се да се усмихне.

— Моля да ме извините, джентълмени. Брат ми Саймън ще заеме мястото ми.

Саймън отвори уста, но Калиста му кимна рязко и се отдалечи бързо. Не видя реакцията на Дрейк, когато я огледа, изправена в цял

ръст, нито пък можеше да забележи как прилепва роклята към тялото ѝ, когато върви.

Но всички присъстващи мъже забелязаха.

Красивите устни на Дрейк се стиснаха под маската. Той напъха печалбата в джоба си и последва Калиста. Играчите на масата зашепнаха възбудено, но погледът на Саймън ги накара да млъкнат.

Когато излезе във фойето, Калиста повери Цербер на един слуга.

— Моля, нахранете го и му дайте вода.

И тя забърза нагоре по стълбите.

Един познат глас обаче я накара да се обърне.

— О, скъпо дете, изглеждате... добре тази вечер.

Доктор Самюъл Джонсън подаде шапката и бастуна си на един слуга, който бързо изчезна някъде. Докторът беше облечен консервативно в обичайното за него дълго черно палто и бяла ленена риза, но този път носеше някаква шарена вратовръзка за разнообразие, а обувките му бяха със сребърни катарамии. Синият му поглед огледа предизвикателната ѝ рокля със смесица от неодобрение и възхищение, от които бузите ѝ отново пламнаха.

Така или иначе, нямаше намерение да се извинява. Калиста тръгна към него с протегнати ръце.

— Следвам съвета ви, сър. И съм поласкана, че дойдохте. Ще играете ли?

Той хвана ръцете ѝ, стисна ги и ги пусна.

— Признавам, че ми се ще да се бях научил. Не ме привличат игрите на късмета, дете, а възможността да се насладя на добра компания и добър разговор.

— А от тях имаме достатъчно — обади се Дрейк откъм вратата.

Калиста се обърна към него.

Джонсън се усмихна.

— А, Дракона. Защо ли не съм изненадан да ви видя тук?

Дрейк приближи, потупвайки джоба си. Чиповете издрънкаха.

— Тук се играе честно, сър, ако искате да предизвикате госпожица Късмет в този потенциално разрушителен спорт.

Джонсън изсумтя.

— Глупости. Кой се е провалил от игра? Не можете да посочите и шест примера за цял век. Има много повече хора, опропадени от

рискована търговия, но никой не казва нищо срещу нея.

Дрейк запрестъпва неспокойно от крак на крак при този намек.

Калиста погледна доктора многозначително.

— Прав сте, доктор Джонсън. Мистър Дрейк Херик успява и в двете.

Джонсън погледна двете напрегнати фигури. Усмихна се леко, но преди да отговори, на входната врата се почука. Калиста махна с ръка на прислужника и отиде да отвори лично. Когато видя мъжа, който стоеше пред нея, тя пребледня като платно.

Как се бе осмелил да дойде тук?

— Е? — сопна се Джон Уилкс. — Ще ме пуснете ли да вляза?

Очевидно не бе забравил последната им среща. Калиста неохотно му направи път.

Уилкс влезе. Той също беше облечен с черно палто, но дантелите на ризата му бяха от най-скъпите и най-модерните. Поколеба се, когато видя Джонсън, който го гледаше с любопитство.

Уилкс се покашля.

— Да, е, добродетелта и порокът понякога не могат да се различат, освен ако човек не знае всичките факти. А за доста от тях в колониите още се пише. Но, между другото, не искате ли да продължим разговора си на вечеря?

Калиста дори не беше чула звънеца за вечеря, толкова бе погълната от разговора им.

Лицето на Джонсън се проясни. Любовта му към храната и напитките беше добре известна. Той махна на Уилкс да тръгне пред него. Когато той се обърна с гръб, Джонсън сбърчи нос и прошепна в ухото на Калиста:

— Ако той наистина мисли, че добродетелта и порокът не могат да се различат, в такъв случай, мадам, когато напусне дома ви, може би ще е редно да преброите лъжиците си.

Той се обърна и последва Уилкс.

Когато се отдалечиха достатъчно, Калиста избухна в смях:

— Той има най-острият ум. Прекрасен е.

— Ти също. И то прекалено, в тази рокля. — В гласа на Дрейк прозвуча силно неодобрение. — Би трябвало да те покрия...

— Докато ме съблечеш за свое собствено удоволствие? — сладко измърка Калиста и се обърна към стълбите.

Една стоманена, но нежна ръка, я хвана през кръста.

— Хайде да вечеряме, в противен случай мога да се изкуша да докосна тази плът, която ме възбужда.

Калиста се отдръпна.

— Мисля, че можете да се оправите и сам в къщата.

Достави ѝ огромно удоволствие да види как устата му увисва от изненада.

Тя тръгна към стълбите само за да я дръпне Дрейк след миг в един празен килер за дрехи. Вратата се затвори бързо, хващайки я в капана на тъмнината, изпълнена с миризма на вълна, восък... и възбуден мъж.

Калиста се опита да се промъкне покрай него и да се измъкне, но той я придърпа към себе си.

— Сега ще ми обясниш какво искаше да кажеш с това. Да не би да си разбрала кой съм всъщност?

Щеше ѝ се да бе държала езика си зад зъбите. Не отговори веднага, но когато той я стисна по-силно, процеди през зъби:

— Да.

Усети го как настръхва.

— И... мразиш ли ме за това?

Трябваше ли да го излъже? Думите, които излязоха от устата ѝ, бяха вдъхновени от сила, много по-могъща от страха.

— Никога не бих могла да те мразя. Лежа будна по цели ноци, чудејки се какви ли ужасни страдания си преживял, за да носиш тези белези по тялото си. Колебая се между копнежа да дойда при теб и мисълта, че враждата между семействата ни е прекалено дълбока, за да можем да я преодолеем. О, Дрейк, аз... — Калиста зарови лице в гърдите му.

Голямата ръка, която погали раменете ѝ, трепереше.

— Шшт. Някой ден ще ти разкажа. Засега просто ме остави да те прегръщам.

И тук, в килера за дрехи, Калиста бе успокоявана от мъжа, който бе провалил живота ѝ. Не се целуваха, не говореха.

Просто споделяха топлината на човечността си като две души, копнеещи за истина, която им се отказва.

Вратата се отвори. Шокираният прислужник изненадано отстъпи назад, стиснал някакво палто. Калиста се отдръпна, прекалено

сконфузена, за да погледне към Дрейк, и избяга нагоре по стълбите.

Усещаше погледа му, забит в гърба ѝ, но знаеше, че щеше да измисли някакво извинение за пред прислужника. Затръшна вратата на спалнята след себе си и се огледа. Това очевидно е било господарската спалня.

Леглото в елизабетински стил би могло да побере цяла армия. Балдахинът беше излинял, но някога е бил бургундско червен със златни бродерии. Златистите копринени завеси на прозорците бяха все още хубави, както и ориенталският килим на пода. Калиста се опита да си представи, че Дрейк е бил заченат на това легло, но не можеше.

Плискаше лицето си със студена вода, когато изведнъж нещо ѝ се проясни.

— Ах, ти!

Ако той наистина беше синът на Брайън Кимбал, значи бяха им продали тази къща чрез измама и са я купили от наследник, който не е имал право да продава. Внезапно почувствала слабост, Калиста се отпусна на ръба на леглото. Мили Боже, и това ли беше част от плана му? Да ги накара да вложат и последния си петак в тази къща, а когато той докаже своята самоличност, да им вземе всичко? Призля ѝ и тя притисна ръце към корема си.

Не, омразата му не можеше да е толкова силна, не и ако изпитваше поне мъничко чувство към нея. Отмъщението му вече ги бе опропастило достатъчно.

Както винаги, честна пред себе си, Калиста помисли и за неговите аргументи — каквото и да направеха, не можеха да компенсират това, което бе причинил Хенри на едно невинно момче. Какви ли ужасни премеждия бяха превърнали благородния младеж в мрачния страховит Дракон? Може би някой ден щеше да ѝ каже. Ако тя можеше да понесе да чуе всичко.

Обърканите ѝ чувства помрачаваха здравия ѝ разум. Не можеше да се върне при масите в това състояние. Духна всичките свещи, освен една, и легна на леглото. Напоследък спеше толкова лошо. Може би ако затвори очи само за малко...

Заспа на мига.

Дрейк отиде в залата за вечеря. Защо тя винаги бягаше тъкмо когато постигнаха нещо? Поне можеше да се уповава на мисълта, че тя

знае самоличността му и въпреки това явно продължаваше да го обича. Нежната им прегръдка в тъмния килер го бе разтърсила до дъното на душата.

Когато стигна до вратата на трапезарията, Клайд дойде при него, изгледа го и го бутна в един стол до стената.

— Какво става?

Дрейк се огледа наоколо. Засега бяха сами.

— Калиста знае кой съм.

Клайд въздъхна с облекчение.

— Значи вече почти стигнахме до края на тази комедия от грешки, а кога ще си вземеш къщата?

Той чакаше, изпълнен със зле прикрито нетърпение, но Дрейк не отговори веднага. Върху лицето на Клайд бе изписано очакване, сякаш щеше да чуе думи, които отдавна е трябвало да бъдат казани.

Дрейк се загледа в отвратителните тапети на червеникави ивици, които сега покриваха стените на къщата на детството му. Съмняваше се, че Калиста ги е избирала, защото тя очевидно имаше добър вкус. Представи си я трепереща в Самърлий, без пари, с които да поправи течачия покрив.

— Аз... Аз имах намерение да го направя тази вечер.

Откъде се бе взел този отговор? Победата беше толкова близо. Точно в този миг, ако искаше, можеше да превърне Стантън в бедняк, какъвто беше Дрейк през младостта си.

Докато той се бореше със себе си, лицето на Клайд се успокои. Беше свалил маската, когато излезе в сумрачния коридор.

— Няма значение, момче. В крайна сметка ще направиш това, което е правилно. Да отидем ли да вечеряме? Имам чувство, че не съм ял от векове. Гладен съм за първи път от толкова време. Ако ям, няма да се налага да давам обяснения за това отвратително лице. — Клайд стана и влезе в трапезарията.

Дрейк го последва бавно, но когато се нареди на опашката за храна, чу до себе си познат глас:

— Изненадан съм, че нашите скромни забавления ви харесват.

Куотърмейн и Стантън погледнаха към чинията на Дрейк, пълна с шотландска съомга, йоркширски пудинг, грах и ябълков пай. Куотърмейн не можа да прикрие доволната си усмивка, виждайки посинялото лице на Клайд.

Дрейк нарочно сложи една хапка в устата си, сдъвка я бавно и чак тогава отговори:

— Поносимо е, Куотърмейн. Но готвачът ви е сложил малко повече сол в пудинга. Искате ли да ви изпратя своя, за да му даде подходящи инструкции? — Дрейк нямаше готвач. Той и Клайд се хранеха с много по-скромна храна от тази тук, но не беше необходимо враговете му да го знаят.

Куотърмейн се вцепени. Хенри само изглеждаше още по-уморен. Погледът на Дрейк се впи в това изтощено лице. Хенри изглеждаше така, сякаш малко по-силен вятър ще го отвее. Дрейк си каза, че това го радва, но си спомни единствено любовта в очите на Калиста, когато бе погледнала към втория си баща.

Мъжът зад Дрейк се дръпна и направи място за Куотърмейн и Хенри. Дрейк довърши пълненето на чинията си и се огледа за маса. Видя Джонсън, който водеше оживен разговор с Уилкс. Уилкс му махна с ръка.

Дрейк се поколеба. Колкото по-малко го виждаха с Уилкс, особено сега, толкова по-добре. От друга страна, Дрейк не можеше да си позволи да бъде груб. Знаейки, че Куотърмейн го наблюдава, той го прокле наум и седна до Джонсън, срещу Уилкс.

Клайд трябваше да си потърси друга маса и не след дълго вече беше погълнат от разговора си с един възрастен джентълмен.

Джонсън погледна към Дрейк и продължи разговора си с Уилкс.

— Наистина, често споря с моя приятел Босуел за шотландците. Трябва да го заведе в един провинциален град и да му покаже истинския цивилизован живот, защото, нали знаете, той живее сред диваците в Шотландия и сред негодниците в Лондон.

Уилкс се усмихна и отговори:

— Освен когато не е със сериозни, трезви, почтени хора като вас и мен. — Уилкс побутна чинийката с маслото към Джонсън, преди добрият доктор да е посегнал към нея.

Джонсън отговори:

— А ние се срамуваме от този развратник.

Дрейк с интерес отбеляза, че отношението на Джонсън към Уилкс се е смекчило. Разбира се, виното и добрата храна бяха казали своето. Дрейк се съмняваше обаче, че нещо би могло да промени политическите убеждения на доктора.

Джонсън намаза масло върху филийката си.

— Още малко от тази прекрасна съомга, докторе? — попита Уилкс. — С удоволствие ще ви донеса.

— Не сега, благодаря ви, сър.

Куотърмейн седна на масата им. Дрейк не го погледна дори когато лакътят му се блъсна невъзпитано в неговия. Хенри остави пълната си чиния, погледна я, вдигна ръка към устата си и забърза нанякъде.

Дрейк се загледа след него, но Куотърмейн дори и не забеляза, че партньорът му не е тук. Дрейк замислено започна да дъвче. Очевидно Хенри беше болен. Дрейк се разкъсваше между удоволствието и загрижеността, че Господ ще го довърши, преди Дракона да е успял. Отнякъде се появи мисълта, че Калиста ще бъде много покрусена, ако Хенри умреше. Дрейк я пропъди бързо и блъсна чинията си.

Уилкс и Джонсън сега обсъждаха Шекспир.

Куотърмейн се намеси:

— Да, да, той е истински гений и т.н., но хайде по-добре да обсъдим нещо по-важно — като например тези „Писма на Джуниъс“. Какво ще кажете за тях, мистър Уилкс?

Джонсън стисна устни при това грубо прекъсване, но изчака вежливо отговора на Уилкс.

Уилкс сви рамене.

— Не мога да кажа, че не симпатизирам на каузата, която защитават „Писмата“, като се има предвид, че мястото в Камарата на общините ми бе отказвано три пъти само заради един-единствен човек. Средствата обаче могат да се обсъдят.

Дрейк скри усмивката си в салфетката. Наистина, Камарата на общините загуби велик законодател в лицето на Уилкс. Той наистина беше майстор в политиката и дипломацията.

Куотърмейн погледна триумфиращо към Джонсън, очаквайки той да се противопостави, но джентълменът само каза уклончиво:

— Позицията на човек относно равенството и демокрацията може да се прецени от един прост тест. Зададох следния въпрос на мисис Макълей: след като е толкова демократична, би ли позволила на лакея си да седне на една маса с нас. Знам какъв е нейният отговор, но що се отнася до вашия... Кажете ми, мистър Уилкс, мистър Куотърмейн, бихте ли се хранили със служителите си?

И двамата поклатиха глави.
Джонсън погледна към Дрейк.
Дрейк се усмихна.

— Аз винаги се храня със служителя си. — Дрейк погледна към Клайд, който говореше близо до ухото на явно глухия старец. Наистина, без Клайд, Дрейк щеше отдавна да е мъртъв. Дрейк беше този, който би трябвало да се чувства поласкан, че Клайд се храни с него.

Куотърмейн проследи погледа на Дрейк и се размърда на стола си. Дрейк го погледна, задържайки дълго синия си поглед върху него. Знаеше, че Куотърмейн разбира предупреждението: посмей само да заплашиш отново Клайд!

Джонсън ги погледна с любопитство, но кимна на Клайд.

— Значи вие, сър, сте истински защитник на демокрацията. Що се отнася до подобни спорове, те са чист софизъм, ако не са подкрепени от дела. — Джонсън се изправи. — А сега, извинете ме, джентълмени, но леглото ме вика.

Уилкс стана.

— Мога ли да ви изпратя, сър?

— О, не. Още не съм толкова изкуфял. Идете да развивате таланта си на масите. — Джонсън кимна рязко към Куотърмейн. — Приятна вечер. Моля, предайте моите поздравии на домакинята. — Под прикритието на носната си кърпичка даде знак на Дрейк с пръст.

Дрейк се изправи и го последва. Джонсън видя, че Саймън го гледа с благоговение. По пълните устни на доктора пробяга благосклонна усмивка. Той спря.

— Познавам ли ви, младежо?

Саймън се изчерви.

— Не, сър. Но аз съм голям ваш почитател.

— Е, нека поправим грешката тогава. Аз съм...

— Доктор Самюъл Джонсън, лексикограф, писател, който не може да бъде сравнен с никой друг. — Саймън затвори уста и стана още по-червен, очевидно притеснен от собствените си похвали.

— Ласкаете ме, младежо. Но ще ви навестявам от време на време. Ще имате прекрасната възможност да промените мнението си.

— Възхищението ми само може да порасне, сър — заекна Саймън.

Когато излязоха във фойето, Джонсън въздъхна със смесица от завист и умора:

— О, ентузиазмът на младежта! — Той присви очи към Дрейк. — Като не изключваме и страстта. Не е моя работа, но непрекъснато си мисля... този Куотърмейн ви мисли злото. Но предполагам, това ви е известно. А той е толкова безскрупулен, колкото само човек с неговия произход може да бъде. Около него вони на обор въпреки парфюмите.

— Ще внимавам, но оценявам загрижеността ви.

Докато Джонсън чакаше каретата си, той огледа фигурата на Дрейк.

— По дяволите, колко сте висок. Нищо чудно, че лейди Калиста ви намира неустоим. Но кога ще престанете с тези глупави маски?

— Когато му дойде времето.

Джонсън надигна яката на палтото си.

— Надявам се единствено, че ще бъде там, когато го сторите.

Дрейк се поклони.

— Поласкан съм от интереса ви.

— Недейте да се шегувате с мен, младежо. А сега се връщайте и ухажвайте дамата. Не се и съмнявам, че половината от присъстващите мъже биха заели мястото ви, ако имаха тази възможност.

Дрейк се ухили и помогна на Джонсън да се качи в каретата си.

— Ако то е много голямо, сър, ако съдя по собствения си опит. Но ще бъде настоятелен.

Джонсън затвори вратата.

— Никога не съм се съмнявал, младежо. Приятна вечер.

Каретата тръгна.

Дрейк огледа всичките стаи за Калиста, но не я откри никъде. Намери обаче Хенри, пребледнял, седнал в един тъмен ъгъл. Дрейк се поколеба, но очевидно никой друг не му обръщаше внимание.

Дрейк спря пред стария си враг.

— Да извикам ли лекар, Стантън?

Хенри се понадигна на стола, после се изправи.

— По дяволите, за глупак ли ме вземате, че да се оставя на грижите на някой скапаняк, който вие ще изберете? Продължавайте с отмъщението си. Пожелавам ви да ви донесе радост. — Хенри тръгна бавно, но главата му беше вдигната високо.

Дрейк въздъхна. За миг му се прииска да бе свършил с всичко това... Но само за миг. Той се върна в трапезарията, напълни една чиния с най-добрите деликатеси и тръгна към стълбите.

Светлите петна по стените, където някога висяха безценни картини, го измъчваха, но знаеше, че братовчедът му — прахосник — отдавна е продал най-добрите произведения. Калиста и Хенри бяха се справили доста добре със задачата да прикрият упадъка на къщата, но новата боя и тапети не можеха да скрият рушащите се стени и изкъртените дъски по пода. Тук трябваше да се похарчат хиляди лири, за да възвърне имението предишния си блясък.

Скоро, обеща си Дрейк.

Тръгна, теглен от някакво странно привличане, към господарската спалня. Пред очите му падна червеникава мъгла, когато застана пред солидната дъбова врата. Опита да натисне бравата, но просто се облегна на вратата и се остави на спомените.

Бяха минали повече от двайсет години, откак бе стоял тук за последен път — на сутринта, преди да тръгне с баща си за Индия. Дъруд Алистър Кимбал, комуто баща му бе дал прякора Дрейк в чест на големия английски изследовател Франсис Дрейк, се беше втурнал в стаята, без да чука. После се качи на леглото при баща си, който четеше вестник.

— По-полека, момче. Ще ми събориш чая. — Брайън Кимбал спокойно допи чашата си и я остави. — Нямах търпение да видиш океана, а?

— Мога ли да помагам при вдигането на платната, татко?

— Не, един Кимбал командва кораби, а не ги управлява. — Брайън се вцепени, когато видя едно малко съобщение във вестника. — Този негодник! Те въобще не си подхождат. Само да се върна от това проклето пътуване и ще я спечеля отново, въпреки самата нея. Родителите ѝ никога не биха предпочели Стантън, най-малък син в семейството, пред мен.

Дрейк се бе намръщил и бе прочел съобщението. Ставаше въпрос за бал, на който една двойка — Хенри Стантън и Мери Ралей — беше скандализирала обществото, танцувайки повече от обичайните два танца.

Дрейк бе виждал Мери два пъти в нейното провинциално имение, където бе ходил на гости заедно с баща си. Тя беше приятна

жена, а дъщеря ѝ беше прекрасна — момиченце с яркочервена коса, която напомняше на Дрейк за кукла, толкова идеална беше. Дрейк очакваше с нетърпение времето, когато тя щеше да му стане сестра, както бе обещал баща му.

Мрачното изражение върху лицето на баща му изплаши Дрейк. Винаги, когато Брайън Кимбал гледаше така, прислугата започваше да заеква, а аристократите — да свеждат глави. Брайън никога не бе посягал на Дрейк, този поглед беше достатъчно наказание. Появяването му сега беше доказателство за чувствата му към Мери Ралей. Десетгодишното тогава момче изпита известно презрение към силния си, строг баща, който можеше да се чувства така спрямо една обикновена жена, пък била тя и красавица.

Но сега трийсетгодишният мъж разбираше прекрасно колко силно е привличането на една красива жена. В сегашното объркано настояще Дрейк стоеше до вратата, с една ръка на бравата, в другата — стиснал чинията, и затъваше в блатото на собствените си дела. Не знаеше дали въобще някога ще може да прости на Хенри Стантън, или ще сложи край на съществуването му така, както заслужаваше. И двете щяха да имат определени последствия.

Но едно знаеше със сигурност — както обикновено, Клайд беше прав.

Кръвта наистина си казваше думата. Явно беше съдба мъжете от рода Кимбал да бъдат привличани от жени от рода Ралей. Можеше единствено да се надява, че неговата собствена любовна история ще бъде с щастлив край.

Или, още по-добре — с ново начало.

Дрейк отвори вратата.

— Калиста, аз...

Той млъкна, когато я видя. Забрави, че вратата е отворена, забрави гнева си към Хенри, забрави къщата, пълна с хора. Чинията се олюля в ръката му и чак когато по пръстите му потече сос, той дойде на себе си. Хвана я точно навреме. После, затаил дъх, чудейки се дали Калиста няма да изчезне като видение, пристъпи към леглото и остави чинията на нощното шкафче.

Калиста лежеше на една страна. Косите ѝ се бяха измъкнали от кока и по завивките се извиваха истински пламъци, стигащи почти до пода. Роклята се бе завъртяла на хълбоците ѝ, оголвайки краката ѝ до

коленете. Деколтетото беше изпънато до крайност от плътта, която искаше да излезе. Той посегна да ѝ помогне, но собствената му трепереща ръка го отврати. Отпусна я бавно.

Видът на тази жена, легнала в леглото на предците му, предизвика у него чувства, които не можеше да разбере, камо ли да овладее. Мястото ѝ беше тук. Тя беше предназначена за него, да зачева и да ражда неговите деца в това легло.

Преди или след като убие втория ѝ баща?

Дрейк стисна силно ръцете си, но колкото и да се опитваше да го избегне, мислите му винаги стигаха дотук. Отначало беше толкова уверен в себе си, толкова спокоен. А сега пред него стояха какви ли не пречки. По който и път да тръгнеше, все му се струваше неподходящ. А предишният му водач — жаждата за отмъщение — се бе обърнала срещу него.

Едва ли можеше да се доверява на своите чувства, камо ли на нейните.

Огледа я още веднъж, за последно, после се върна до вратата и я отвори широко. Старите панти изскърцаха. Той се вцепени, надявайки се, че тя няма да се събуди и да го види как се измъква. Погледна през рамо.

Тя се размърда и се прозина. Клепачите ѝ трепнаха, после се отвориха. Тя се втренчи в него, без да мига. Радостната ѝ усмивка почти го ослепи с красотата си.

— Сънувах те.

Никаква сила на земята вече не можеше да го накара да си тръгне оттук. Той се върна до нея, коленичи и погали розовите ѝ, меки като кадифе бузи.

— Наистина ли, скъпа? Радвам се.

Тя целуна опакото на ръката му. От долния етаж се чу мъжки смях. Той видя промяната в изражението ѝ, когато си спомни къде се намиреше... и защо. Тя се опита да стане, но той нежно я бутна обратно на леглото.

— Чувала ли си старата френска басня за красавицата и звяра?

Тя извърна поглед. Явно я знаеше, но той прошепна в ухото ѝ:

— Често съм си мислил колко много подхожда тази приказка на нашата връзка. Ще развалиш ли проклятието, надвиснало над мен, красавице? Ще ме превърнеш ли в принц със силата на любовта си?

Тя се отдръпна. Искаше му се да може да прогони тъгата от очите ѝ, но знаеше, че самият той е причината за нея.

Калиста каза:

— Не моята любов ще те промени, Дрейк, а твоята. Заради теб, заради живота, който можем да имаме заедно... — Гласът ѝ стана потих — Заради един стар, болен мъж, който съжалява за злините, които е извършил на младини.

Както винаги, тя веднага отиде към същността на нещата. Тъй като не знаеше как да ѝ отговори, той ѝ показа чинията.

— Помислих си, че може да си гладна.

Тя кимна в знак на благодарност и сложи чинията в скута си.

— Доктор Джонсън отиде ли си?

— Да, замина си след една доста интересна вечеря.

Калиста сбърчи нос.

— Мога да си представя. — Смачка едно грахово зърно с гърба на ножа си. — Без съмнение, Уилкс му се е подмазвал.

— Недотам, че да не изкаже собственото си мнение.

— Той е отвратителен подмазвач. Когато му изнася. — Калиста сложи в устата си парченце шунка.

— Аз бих го нарекъл практичен. Джонсън е по-добър като съюзник, отколкото като враг, а и той доста се отпусна, докато изпразни чинията си, което всъщност му отне доста време, тъй като Уилкс непрекъснато му помагаше да я напълни отново. — Устните на Дрейк се разтеглиха в лукава усмивка. — Уилкс може да е очарователен, когато поиска, но нищо не може да превърне Джонсън в либерал, а Уилкс — в консерватор.

— А нима Уилкс е очаровал и теб, а? Затова ли му помагаш? — Калиста не вдигаше поглед от чинията си.

Дрейк знаеше, че очаква отговора му с изключително внимание. Той погледна към празния коридор и каза тихо:

— Ако ме питаш дали още му помагам за онова, отговорът е не. Не и от онази нощ, когато взе от дома ми това, което си е негово. Казва, че вече не съм му полезен, след като са разкрили скривалището ми. А и честно казано, вече ми бяха омръзнали непрекъснатите му изисквания. Помагах на каузата му, защото вярвах в целите му, не в самия човек. Още от самото начало знаех, че най-важното за него е политическата му амбиция.

Тя почувства огромно облекчение.

— Слава Богу.

Той взе чинията ѝ и я сложи на пода.

— Тревожеше ли се за мен?

Тя отвори уста, за да излъже, но бързо я затвори.

— Някой трябва да се тревожи. Девизът ти би трябвало да е: „Давай напред, по дяволите всичко останало“, а не — „Това, което имам, го задържам.“ — Тя прехапа устни, когато той направи точно това, което му казваше, и я придърпа в прегръдката си.

— Но пък точно в този момент предпочитам моя си девиз. Добре е човек да може да те задържи. — Той сведе глава, но тя извърна лицето си така, че устните му само леко докоснаха бузата ѝ.

— Пусни ме. Трябва да се върна долу, преди да са забелязали отсъствието ми.

Но съпротивата ѝ беше слаба, а той знаеше, че ѝ харесва да бъде в прегръдките му точно толкова, колкото на него — да я прегръща.

Той се опита да се пошегува:

— Просто исках да ми благодариш както подобава за това, че спрях да се занимавам с Уилкс.

— Благодаря ти.

Той приближи устните си до нейните.

— Благодаря ми както подобава и ще те пусна при онези проклети глупци долу.

Тя се намръщи леко, но му позволи да сложи ръцете ѝ на врата си. Очите ѝ гледаха настойчиво в неговите. Тези очи щяха да го преследват до деня на смъртта му, а може би и след нея. Бяха зелени, като нова надежда, като бръшляна, който се извиваше по стените на тази къща, карайки го да мечтае за дом.

Този дом, който носеше със себе си.

Защото, където отидеше тя, той я следваше.

Простите истини го разтърсиха до дъното на душата му. Шепнейки мили думи, той целуна клепачите ѝ, за да прекъсне магията на този поглед. Но само замени силата на погледа с по-властната сила на докосването. Всяка частица от нея му доставяше удоволствие. Тя беше като коприна, сатен и живо кадифе — от ръцете, обвили врата му, до косите, спускащи се по ръцете му.

Тя въздъхна. Когато устните им се срещнаха, непрестанните въпроси изчезнаха в магията на физическото удоволствие. Сърцето му ускори ритъма си, кожата му настръхна, кръвта нахлу в слабините му. Придърпа я по-близо, като продължаваше да държи ръцете си на гърба ѝ, в случай че изгуби самообладание... Сега не беше нито времето, нито мястото...

Но когато срамежливият ѝ език се плъзна в устата му, той изстена. Ако не сега, кога тогава, питаха слабините му. Той притисна устните си към нейните и езикът му затанцува с нейния в танца на страстта. Тъкмо я слагаше върху леглото, когато един гневен глас проникна през мъглата на забравата.

— Негодник такъв! Махни се от нея! — Хенри Стантън вдигна бастуна си ѝ го стовари върху раменете на Дрейк.

Дрейк трепна и вдигна ръка, за да се предпази от следващия удар. Скочи на крака, но Калиста го изпревари и издърпа бастуна от ръката на Хенри.

— Престани! Не е направил нищо, с което да не съм съгласна. — Дрейк я наблюдаваше с очакване, тя се изчерви, но призна: — Всъщност аз го окуражих.

— Трябва ли отново да ти казвам кой е той и какво ни е причинил? — извика Хенри.

Дрейк си пое рязко дъх. Беше останал с впечатлението, че Калиста сама е стигнала до извода за произхода му. А се оказваше, че Хенри е признал. Дрейк никога не бе предполагал, че Хенри ще признае отвратителните си дела на когото и да било, най-малко на любимата си дъщеря. Дрейк вече гледаше по друг начин на него. Може би не разбираше Хенри Стантън, граф Суонлий толкова добре, както предполагаше, помисли си той. Положи усилие, за да съсредоточи вниманието си върху спора между баща и дъщеря.

— Как бих могла да забравя? Никой от двама ви няма да ми каже. — Калиста хвана раменете на втория си баща. — Моля те, нека приключим с това. Стига толкова гняв и омраза. — Обърна се към Дрейк. — Ти също. Аз... аз... — Тя си пое дълбоко въздух. — Признавам, че много те обичам. — Когато той пристъпи към нея с израз на победител, тя вдигна ръка. Хенри затвори очи, но в този миг вниманието ѝ беше съсредоточено върху Дрейк. — Вие двамата ме разкъсвате на две. Не мога да обичам единия, без да обичам другия.

Ако не беше Хенри, Дрейк, аз нямаше да бъда жената, която съм. — Целуна Хенри по бузата. — А без Дрейк, скъпи мой Хенри, никога няма да стана жената, която бих могла да бъда.

Тя хвана ръцете им и ги сложи една върху друга.

Дрейк се поколеба. Тези очи, за които би умрял човек, го приковаваха на мястото му, оставяйки крайния избор на него. Калиста отстъпи назад.

Ръката на Хенри стоеше отпусната върху тази на Дрейк. Дрейк не можеше да я стисне, но и не се отдръпваше. Отмъщението, основната цел през почти целия му живот, го зовеше, но Калиста го зовеше много по-силно. Ръката на Дрейк бавно започна да стиска тази на Хенри.

Но Хенри се дръпна.

— Не! Между нас никога няма да се установи мир, докато той преследва мен и семейството ми. — Хенри извърна очи от разочарованото лице на Калиста и ги впери във врага си. — Ти си един страхливец, който се страхува дори да покаже лицето си. Как мога да ти имам доверие?

Дрейк отиде до вратата, затвори я и се облегна на нея.

— Ти знаеш кой съм, Хенри Стантън, граф Суонлий, убиец, но ако искаш доказателство... — Дрейк посегна към връзките на маската си.

Калиста прикри устата си с ръка, очите ѝ се разшириха, докато Дрейк бавно откриваше лицето си.

Стантън стана пепелявосив.

— Мили Боже, ти си същият като Брайън.

— А защо иначе щях да си правя труда да се крия? — Дрейк се усмихна към Калиста. — Виждаш ли, скъпа, не съм нито изрод, нито съм обезобразен, от което се страхуваше.

Калиста пристъпи напред като хипнотизирана. Докосна бузата му и прокара пръсти през лицето му, както вече го бе правила веднъж преди. Само че този път не беше тъмно. Този път очите ѝ виждаха всичко — високите скули, счупения нос, извитите вежди.

— И ти като баща си не си красив. Но, мили Боже, силен си! И очите ти. Никога не съм виждала толкова сини очи.

Бяха толкова погълнати един от друг, че не забелязаха как на Хенри му призлява. Калиста се обърна чак когато той се олюля, и го

хвана, преди да падне. Дрейк ѝ помогна да го сложат на леглото.

Очите на Хенри не слизаха от лицето на Дрейк.

— Винаги... съм знаел... че онзи проклетник ще се върне... за да... ме преследва... — Дъхът му изсъска. Тялото му се отпусна и очите се склопиха.

Калиста извика и започна да го удря по бузите, обхваната от паника, но Дрейк хвана ръката му, за да провери пулса. Намръщи се.

— Прекалено е ускорен. Ще отида за лекаря ми.

— Хенри би искал своя.

— Решението е твое, но Хасан е най-добрият лекар в Англия, уверявам те.

Очите на Калиста се изпълниха със сълзи. Погледна към неподвижната фигура на леглото, после отново към Дрейк. Очите ѝ поглъщаха чертите му, кобалтовосините очи, в които една жена би могла да се удави.

Той се усмихна.

— Обещавам, че повече няма да го торозя, докато не се изправи на крака.

Калиста кимна.

— Върви. И, моля те, побързай.

Дрейк завърза маската си и излезе.

Калиста хвана ръцете на Хенри.

— Моля те, Хенри, дръж се! Винаги ще те обичам, винаги!

Дори и ако застанеше между нея и Дрейк. Не можеше да изрази мислите си точно, но знаеше, че е така. Що се отнася до другото — дали Хенри ще продължи да я обича, ако тя избере врага му, тя нямаше как да разбере.

— Мили Боже, нека не се стига дотам — молеше се тя.

Привела глава, Калиста коленичи и стисна още по-силно ръцете на Хенри, опитвайки се да го върне в съзнание.

В ранните часове на утрото, след като игралният дом вече беше затворен, Хенри си почиваше. Странният лекар с напевния говор смеси някакви миризливи неща и ги напъха в гърлото на Хенри, после намаза гърдите му. Затрудненото дишане и сърцебиенето постепенно се успокоиха.

Калиста се преоблече с една удобна муселинена рокля, която ѝ изпрати Мариан, и се приготви за дългата нощ. Лицето на Хенри вече имаше по-здрав цвят. Калиста вдигна крака на стола си и обви ръце около коленете си, замислена върху иронията на живота.

Дрейк беше посветил живота си на унищожението на този мъж, но въпреки това, когато Хенри имаше нужда, Дрейк направи всичко по силите си, за да го спаси. Нима Дракона не беше толкова зъл, че да не иска Хенри да страда повече. Или, както сърцето ѝ искаше да се надява, Дрейк най-после виждаше безсмислието на отмъщението си? В края на краищата, би могъл сега да дойде и да предяви претенциите си върху къщата и всичко в нея, но той не го направи.

Калиста затвори очи, опитвайки се да заспи, но споменът за лицето му не излизаше от главата ѝ. Избледнелият белег върху слепоочието му само подчертаваше изключителната воля на този мъж, който не искаше и не даваше нищо. Но все пак тя често бе ставала свидетелка на нежността му. Каквито и да бяха чувствата му към дъщерята на Хенри Стантън, той не бе злоупотребил с нея, когато имаше тази възможност, както биха направили повечето от мъжете от неговата класа.

Очевидно действията му спрямо нея не бяха на човек, обсебен от омраза. Може би, в известен смисъл, той отговаряше на чувствата ѝ. С лека усмивка на устните тя се пресели в една далечна страна, където дракон пазеше земята на един граф. Тук лъвовете лежах заедно с овцете, а принцесата превръщаше дракона в принц само с любовта си...

Но доста по-малко приятната действителност я събуди. Откъм фойето се чуха спорещи мъжки гласове.

Разпозна първо гласа на Куотърмейн.

— Изчезвайте от собствеността ми! Вие и прислужникът ви не сте добре дошли тук...

— Калиста ще прецени най-добре. — Гласът на Дрейк беше тих, но личеше, че е ядосан.

— Сестра ми не е в състояние да преценява каквото и да било. Вие сте я омагьосали — каза Саймън.

Следващият глас беше на Клайд:

— Само едно същество може да ни съди. А вие ни се доверихте, когато доведохме Хасан. Той е много по-добър от онези английски

касапи, които наричат лекари...

— Проклет дивак, ето какво е! — каза Куотърмейн. — А сега изчезвайте, преди да съм ви изхвърлил.

— Не можете да гледате резултатите от делото си, така ли? Снощи почти не го погледнахте. Вгледайте се добре и ще разберем дали имате някаква съвест — тихо каза Дрейк. — Излез на светло, Клайд. Може би вече е време да събудим и Калиста.

— Направи само една крачка, копеле, и горчиво ще съжеляваш — извика Куотърмейн.

Калиста вече бе тръгнала към вратата на спалнята, но спря. Обзе я ужас. Тук имаше нещо нередно.

— Какво иска да каже той, Алекс — попита Саймън.

— Нямам ни най-малка представа.

Но Калиста разпозна лъжата. Забърза към вратата, за да разбере какво бе направил Куотърмейн сега.

Куотърмейн стоеше с гръб към нея на най-долното стъпало, хванал с две ръце парапета, преграждайки пътя за нагоре. Саймън гледаше Дрейк и Клайд, които очевидно тъкмо бяха влезли.

Калиста се приближи към стълбището на пръсти, опитвайки се да разбере какво става. Беше изминала обаче само три крачки, когато Клайд погледна нагоре и лицето му се освети от лампите.

Калиста ахна и привлече вниманието на всички.

Затича се надолу и бутна ръката на Куотърмейн, за да погледне по-отблизо Клайд. Лицето му приличаше на накълцано месо. Ръцете му бяха превързани.

— Какво се е случило с теб, Клайд? — Калиста имаше чувството, че отговорът няма да ѝ хареса.

Клайд се поколеба. Погледна към Дрейк.

— Кажи ѝ, ако искаш — тихо каза Дрейк.

— Отвякоха ме и ме биха.

— Кои?

Клайд сви рамене, но очите му, в които този път нямаше никаква милост, се спряха на Куотърмейн. Калиста затвори очи.

Куотърмейн избухна:

— Не можеш да ме свързваш с това отвратително дело. Аз бях със Саймън по това време преди три дни... — Той изведнъж спря, защото всички го погледнаха.

— Не сме ти казвали кога се е случило — каза Дрейк. — Нито пък бих сметнал, че имаш достатъчно смелост, за да го извършиш сам.

Куотърмейн се вцепени.

Саймън запристъпва от крак на крак, после избухна:

— Но защо са те отвлекли?

Клайд се поколеба.

— За информация.

— Нека позная — обади се Калиста. — Става дума за Дракона и намеренията му.

— Освен другите неща. — Клайд видя как веждите на Калиста се сключват над потъмнелите очи и бързо добави: — Но вече съм много по-добре. Благодарение на Дрейк и Хасан.

— Той те е измъкнал — каза Калиста. — Затова беше толкова мръсен онази нощ.

— Поемайки огромен риск за самия себе си. Но това не му е за първи път — Клайд погледна с обич към господаря си.

Саймън изглеждаше объркан.

— Но какво общо има това с нас.

— Ама че си глупак — възкликна Калиста. — Още ли не си разбрал, че най-добрият ти приятел е един безскрупулен човек, който няма да се спре пред нищо, дори пред изтезания и изнудване, за да постигне целите си? — Калиста стисна устни, когато видя погледа на Куотърмейн.

— Внимавай, скъпа, иначе наистина ще разбереш колко безскрупулен мога да бъда.

Сега беше ред на Дрейк да се вцепени.

— Това си е проблем между нас двамата, Куотърмейн.

Калиста махна с ръка.

— Достатъчно! Позволете ми сама да се бия в собствените си битки.

Куотърмейн хвана ръката ѝ и я задържа, въпреки опита ѝ да се отскубне.

— Битки? Що за глупост е това? Ние сме съюзници, не е ли така? Ти просто си малко разстроена от неразположението на Хенри, нали, скъпа Калиста?

Калиста отвори уста, за да отговори, но Саймън отвори рязко вратата.

— Излизай оттук, Херик! Очакваш да повярвам на думата на Дракона пред тази на един от най-уважаваните търговци в Англия? И най-добре никога не се връщай тук, където не си желан.

Калиста дръпна ръката си и затвори вратата пред опуления поглед на Саймън.

— Аз също имам думата. И казвам, че са добре дошли. Дължим им поне благодарност за това, че се погрижиха за Хенри. — Тя отиде до салона и отвори вратата. — Почти е време за закуска. Искате ли чай?

Куотърмейн изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне, но само се обърна и излезе бързо от къщата.

Саймън гледеше след него. После поклати глава към сестра си.

— Целувай ботушите на това копеле, ако така искаш, но аз няма да го направя. Алекс струва колкото десет като него. — Саймън последва приятеля си.

Уморена от грозната сцена и от липсата на сън, Калиста се облегна на вратата. Дрейк ѝ помогна да седне на един стол.

— Съжалявам. Не трябваше да идвам, преди Хенри да се е пооправил. Но Клайд искаше да те види, за да обясни по-добре... — Дрейк прехапа устни и извърна глава.

Подобна несигурност въобще не му беше присъща, затова Калиста погледна към Клайд, очаквайки обяснение.

— Сега, когато знаете кой е той, заслужавате и да разберете защо — каза просто Клайд. — Всяка постъпка на Дракона беше в резултат от действията на баща ви преди двайсет години.

Калиста стана. Лицето ѝ беше преbledняло.

— Не! Не мога да слушам това. Не сега. Може би не и никога. — Ако чуеше подробностите, това щеше да я унищожи. Не заради ужасната постъпка на Хенри, а защото не можеше да понесе жестокостта, която е изстрадал Дрейк.

Дрейк също се изправи. Затвори вратата на салона с крак и свали маската си.

— Да не би да мислиш, че на мен ми е по-лесно? Но не можем да продължим напред, ако не се върнем назад, затова трябва да разбереш.

Калиста се извърна. От толкова време мечтаеше да види човека зад маската, но не бе очаквала да види силата в очи, по-сини от сапфири, по-дълбоки от океана.

— Разбирам всичко много добре. Отвърнал си на злото със зло.
Дрейк пристъпи към нея, но Клайд го изпревари.

— Дете мое, трябва да чуеш всичко.

Калиста се извърна рязко към него.

— Защо? Да не би да смяташ, че не ми е болно за това, което се е случило с него? Аз ги... почувствах. — Гласът ѝ бе изпълнен с болка.
— И не минава и ден, без страховете ми да не ме последват и в кошмарите ми.

— И с мен е така. Но аз се страхувам от това, че мога да те изгубя. — Дрейк правеше признанието си, сякаш осъзнаваше, че то го прави уязвим.

Радостта сграбчи сърцето на Калиста.

— Тогава ела с мен. Сега, за да кажеш на Хенри, че му прощаваш.

Дрейк затвори очи. Сърцето му беше изпълнено с болка. Тя видя, изписана на лицето му, битката, която се водеше в ума му. Той протегна ръка към нея, но тя се отпусна. Отвори очи. Мъжът, който я гледаше сега, не беше нежният мъж от сънищата ѝ.

Пред нея стоеше Дракона, лицето му беше лицето на Брайън Кимбал, решителността му — решителността на Кимбал.

— Не мога.

Калиста изтича към вратата, която ѝ се стори толкова далеч през мъглата, забулила погледа ѝ. Високата му фигура застана пред нея.

— Седни.

Когато тя остана на мястото си, прехапала устни, с разстроено лице, той я заведе до най-близкия стол и я бутна да седне.

— Нека ти кажа това, което имам да казвам. Когато свърша, ако искаш да си отида и никога повече да не ме видиш... — Той си пое рязко въздух и завърши бързо: — Ще направя това, което искаш.

Посегна към камината и взе машата с дръжка във формата на драконова глава. Взира се в нея толкова дълго, че Калиста вдигна поглед.

От изражението на лицето му разбра, че си спомня за баща си. Чувствайки се като преследвано животно, тя заби поглед в земята. Загадките, над които се бе чудила толкова дълго време, сега щяха да ѝ бъдат разкрити.

Би дала пет години от живота си, за да не ги чува въобще. Узнаеше ли веднъж истината, надеждата щеше да избледнее. Никоя сила на земята не можеше да преодолее омразата, която Дрейк все още таеше спрямо Хенри.

Но трябваше да го изслуша. Поне това му дължеше. Нека каже каквото има да казва и след това можеха да приключат с тази връзка и да се върнат в сивата действителност, в която живееха, преди дъгата от възможности да ги доведе до тази безизходица.

Тя скръсти ръце в скута си и се приготви да слуша.

ГЛАВА 11

Дрейк разрови жаравата и сложи още дърва. Протегна ръцете си над огъня. Когато пламъците осветиха лицето му, той се извърна и загледан в някаква точка над главата си, каза:

— Няма да те затормозявам с подробности от детството си, но то, в общи линии, беше щастливо. Почти не си спомням майка си, като се изключи това, че баща ми ставаше все по-мрачен с всяка изминала година от смъртта ѝ. Докато не срещна Мери Ралей.

Калиста се вцепени. Погледът ѝ се спря на лицето му. Той не я гледаше, сякаш разголването на душата му беше толкова болезнено за него, колкото и за нея — да го слуша.

Сините му очи бяха загледани някъде далеч, когато той продължи тихо:

— Спомням си я добре. Много приличаше на теб, само че беше по-нежна, малко по-пълна и винаги се смееше. Тя правеше баща ми щастлив, както никой друг преди не бе успявал. Беше получил разрешението на баща ѝ да се ожени за нея, когато тя срещна Хенри Стантън — по-младия партньор на баща ми в начинанието им в Източна Индия. И уж негов най-добър приятел. — Той спря за миг. — Ти спомняш ли си ме оттогава?

Тя само поклати глава.

Той сви рамене, за да прикрие разочарованието си.

— Когато през онази първа нощ, когато те видях в Самърлий, ти казах, че приличаш на майка си, все още си те спомнях като малко дете. Беше много любвеобилна и весела, с пламтящи червени коси и зелени като пролетта очи. Обичах да те друсам на коленете си и очаквах с нетърпение деня, в който щях да те нарека моя сестра.

— Но Хенри никога не ми е казал, че...

Прекъсна я дрезгав смях.

— Без съмнение, се е страхувал да произнесе името Кимбал, а камо ли да му бъдат задавани въпроси, свързани с него. Искал е споменът за мен и баща ми да остане завинаги погребан в морето. Но

аз оцелях. Тогава не го знаех, но първата намеса в живота ми от страна на Хенри Стантън щеше да следва все същия модел — каквото имахмение, той го искаше. Първо майка ти и теб. После Жълтата роза. И най-накрая — живота ни.

Грозните факти бяха прекалено много за Калиста. Тя покри ушите си с ръце, но не можеше да отъждестви любящия си втори баща с това отмъстително същество, което бе направило всичко това. Тя обичаше и двамата мъже. Как бе възможно...

Дрейк пристъпи към нея и нежно, но решително махна ръцете от ушите ѝ.

— Изслушай ме, защото ще го кажа само веднъж. Баща ми не знаеше нищо в деня, в който отплавахме за Индия, но Хенри вече бе убедил майка ти да избяга с него в Гретна Грийн и да се омъжи за него. Като сватбен подарък Хенри ѝ дал Жълтата роза, която откраднал от баща ми. Спорили за разпределението на печалбата от няколко експедиции. Без съмнение, Хенри, като най-малък син с малко налични пари, завиждал за богатството на баща ми и по-големия му дял от печалбата. Така, когато пристигнал камъкът, който баща ми купил от Индия, Хенри го взел и казал, че въобще не е пристигал.

— Но откъде знаеш всичко това? Ако е само слух...

Горчивият му поглед я прекъсна.

— Най-добрият агент на Хенри в Индия водеше атаката срещу кораба ни, която трябваше да изглежда като пиратска. Той каза всичко това на баща ми, преди да го убие. Баща ми умря, защитавайки мен. Запречи вратата на каютата с тялото си, когато те я разбиха. — Дрейк спря и потърка очите си, сякаш пареха. — Баща ми видя какво става и се заключи заедно с мен в каютата ни. Прегърна ме и ми каза никога да не забравям, че съм Кимбал, да си върна и да предам на бъдещите поколения това, което ни беше откраднато. Когато вратата на каютата започна да поддава, той ме накара да се закълна, че ще накарам Хенри Стантън да си плати за предателството. И ми каза още какво трябва да направя, за да оцелея.

Калиста отново се отпусна на стола. Когато Дрейк спря за миг, тя каза:

— И какво беше това? Как е възможно толкова малко момче да надвие толкова много хора?

— Сkochих в морето, преди да са успели да ме хванат. Стреляха няколко пъти след мен, но аз знаех как да плувам под вода. Стигнах до кораба им, който беше закотвен съвсем близо. Когато изпратиха лодки след мен и не откриха и следа от тялото ми, решиха, че съм се удавил. Откраднаха всичко ценно от кораба ни и го изгориха. — Изражението му беше доказателство за това, колко ясно е и сега всичко случило се пред очите му.

Сърцето ѝ ускори своя ход толкова, че тя едва успя да каже:

— Но как...

— Изкатерих се по веригата на котвата им и прекарах следващите два дни в трюма на кораба, затънал в смърдяща вода до глезените, а около мен непрекъснато тичаха плъхове. За щастие, корабът спря в един малък арабски град, преди да умра от жажда.

Спокойният тон, с който го каза, вледени Калиста. Неспособна да остане седнала, тя стана и отиде да сгрее ръцете си на огъня.

— Но пък, за нещастие, двама от наетите пирати ме хванаха, когато се опитвах да се измъкна. Не знаеха кой съм, нито колко важно е да бъда убит. Решиха, че ще вземат за мен добра цена на робския пазар. Продадох ме на един богат турски търговец. Тогава бях на десет години.

Калиста стисна машата с две ръце и към гърлото ѝ се надигна жлъчка. Колкото и да беше невинна, все пак знаеше за странните извращения, които някои възрастни мъже вършат с малки момчета.

— Но аз не се оказах добра играчка, както се бе надявал търговецът. Тъй като винаги се борех срещу неговите... желаня, той ме продаде на султана. Обучаваха ме за евнух и щяха да ме кастрират, когато един от синовете на султана започна да ме харесва и ме поиска за свой личен роб.

Тя вече трепереше, но сухият му тон правеше образите в съзнанието ѝ още по-ужасяващи. Тя седна отново, коленете ѝ отказаха да ѝ служат. Мили Боже, знаеше, че е преживял ужасни неща, но това...

Той махна с трипръстата си ръка.

— Отрязаха ми два пръста, когато се опитах да открадна пари, за да си купя билет за Англия. Докато станах на петнайсет, вече се бях опитвал да избягам три пъти, въпреки суровите наказания с камшик,

които ми налагаха всеки път, когато ме хващаха. Султанът обаче изгуби търпение с мен и ме хвърли в затвора.

Чертите на Дрейк омекнаха, когато погледна към подутото лице на Клайд.

— Тогава не го знаех, но онзи черен ден, в който ме заведоха в тази смърдяща дупка, щеше да се окаже един от най-щастливите дни в живота ми. Защото там се запознах с Клайд, нали разбираш? За тези пет години се бях превърнал почти в такъв дивак, каквито бяха господарите ми. Синът на султана ме бе научил как да си служа с нож и меч, как да убивам и да дера животни, как да намирам вода в пустинята и още много полезни неща. За латинския, изкуствата и науката не знаех почти нищо, само онова, което бях научил в Англия преди толкова много години... и което се опитвах да забравя. Спомените само правеха оцеляването ми още по-трудно.

Дрейк отново разрови жаравата и кимна към Клайд, който продължи разказа:

— Аз бях осъден до живот, защото видях дъщерята на султана без фередже. Без да искам, разбира се, защото бях в харема само за да го рисувам. Бях пътувал сам из Изтока в продължение на две години и възнамерявах да стана монах, когато се върна. Бях в затвора от повече от година, когато дойде Дрейк. — Усмивката на Клайд беше едновременно замечтана и тъжна. — Той беше като дива котка, съскаше от ярост и се кълнеше да отмъщава. В началото малко се страхувах от него, особено когато ми открадна храната. Но когато той ме видя да чета книгите си, които бяха единственото удоволствие, което ми позволяваха тъмничарите, той започна да задава въпроси. В началото не му отговарях, защото любопитството му ме дразнеше. Само след година обаче той бе научил наизуст всички книги, които имах. Започнахме да ги разменяме с останалите затворници. Позволяваха ни да се разхождаме веднъж дневно в двора на затвора и до времето, когато избягахме след две години, Дрейк говореше идеално арабски, латински, италиански, португалски, френски и испански, както и малко немски.

— Повече, отколкото бих могъл да науча в Итън, а и учителят ми беше къде-къде по-интересен — вметна Дрейк.

Клайд се поклони.

— Прекарвахме времето си, обсъждайки класиците, математика, други науки. Когато аз се разболях тежко, той решил, че трябва да ме измъкне. Моето желание да се измъкна бе понамаляло с течение на годините, но Дрейк... Е, Дрейк никога не се отказва.

Сякаш беше необходимо да ѝ се напомня. Когато Дрейк отново разрови огъня, оставяйки тишината да продължи, тя почти изграчи:

— Как избягахте?

— Тъмничарят ни беше сменен от стар пияница, който беше много небрежен. Един ден, докато се връщахме от разходката на двора, му откраднах ключовете.

— И той не разбра ли?

— Бяхме в крайната килия, а аз ги взех, след като ги бе пуснал в джоба си. Изчаках, докато се стъмни, след това отключих всички килии. Знаех, че ще им е по-трудно да ни открият сред толкова много други затворници.

Клайд го изгледа шеговито.

— И все още беше достатъчно млад, за да пуснеш всички, дори онези, които не му харесваха.

Дрейк сви рамене.

— Скрихме се под една камара одеяла в каруца, която излизаше от затвора. После откраднах каруцата и дрехите на каруцаря и закарах Клайд, който вече беше много болен, в един арабски град на Червено море. Там се запознахме с Хасан.

Клайд измърмори:

— И като му позволих да ми спаси живота, май допуснах най-голямата си грешка. Сега той си мисли, че му принадлежа.

Усмивката на Дрейк беше кратка и меланхолията отново се възцари върху лицето му.

— Когато Клайд се пооправи, аз се присъединих към екипажа на един пиратски кораб. Бях на осемнайсет, но изглеждах по-възрастен, а и последните осем години ме бяха закалили. Станах капитан след по-малко от три години. Когато дойде подходящо време, аз взех своя дял, отидох в Бомбай и започнах по-малко рискованата, но по-доходоносна кариера на търговец. Учудващо е какви неща могат да кажат хората пред други хора, за които смятат, че не разбират езика им. Огромната част от богатството си съм спечелил по честен начин, Калиста, чрез търговия. Кълна се.

Калиста въздъхна дълбоко, но не можа да се въздържи да не попита:

— А... жени? Защо никога не си се оженил?

Очите на Дрейк потъмняха, почти добиха цвета на индиго. Той се поколеба, после каза просто:

— Не исках обвързване, което щеше да ме направи слаб. Онези години ме научиха на един урок, който баща ми бе опитал — и се провали — да внуши на един разглезен млад аристократ.

Калиста трепна и каза тихо:

— Силните оцеляват, слабите страдат.

Той кимна.

— Нещо, към което и ти си се придържала, бих казал.

Тя трябваше да извърне очи от пронизващия му поглед.

— Защо си чакал толкова дълго, преди да се върнеш в Англия?

— Всъщност моите хора изкупуваха дълговете на Хенри от години. А и знаех, че в деня, в който стъпя на тази земя, животът ми никога вече няма да е свободен.

Калиста затаи дъх. Нима той започваше да разбира, че живот, посветен на отмъщение, е живот, обвързан с вериги?

Когато видя учудването ѝ, той добави:

— Щом веднъж си върнеш земите и името, трябваше да се откажа от приключенския живот. Дължа го на баща си.

Когато върху лицето на Калиста се изписа разочарование, той отиде до нея, взе отпуснатите ѝ ръце и ги погали.

— Сега разбираш, че съм имал достатъчни основания за действията си, които на теб може и да ти се струват безсърдечни. Баща ми умря, за да оцелея аз и да се погрижа за справедливостта да възтържествува. Това е последното нещо, което той поиска от мен. Ти не би ли направила същото, ако беше на мое място?

Калиста притвори очи, за да не вижда това сериозно, скъпо лице, но той не ѝ позволи да го отбегне.

— Моля те, Калиста, опитай се да разбереш.

Чувствайки се ужасно, тя го отблъсна и се изправи.

— Разбирам прекрасно! Искаш одобрението ми за преследването на човека, който ти е причинил всичко това. Може би той заслужава всичко, което си му сторил, и дори повече. Ти почти ни унищожи и дори това не е достатъчно, за да компенсира двайсетте години от

живота ти, които той ти е откраднал. — Тя се приведе леко. — Но знай това: никога не мога да обичам мъж, чийто основен принцип е омразата, без значение колко основателна е причината за нея. Тя разяжда всичко, до което се докоснеш, и ще разяде всичко, което бихме могли да постигнем заедно. Никога няма да изградя щастието си върху нещастията на Хенри.

Лицето му стана безизразно и тя знаеше, че го е наранила. Хубаво, каза си, докато тичаше към вратата, неспособна повече да сдържа риданията си.

Но не плачеше за себе си.

Не можеше да успокои онова бедно малко момче. Що се отнася до мъжа, е, той нямаше нужда от нея. Той беше от закалено желязо, точно както я бе предупредил Хенри. Всеки път, когато се опитваше да се приближи до него, той я разстройваше.

Никога повече! Но всяка стъпка ѝ се струваше като миля и дълбоко вътре в себе си тя знаеше, че се отдалечава от единствената си надежда за щастие.

Дрейк я гледаше как си отива, прикривайки паниката си. Колко глупаво от негова страна да смята, че разказът му ще промени нещо. Разбира се, тя беше лоялна към Хенри и така и трябваше да бъде. Но все пак, ако беше дошла при него, може би щеше да остави нещата така, както си бяха — полузавършени. Удари с юмрук по стената.

— Тя никога няма да предпочете мен пред Хенри.

— Лейди Калиста е лоялна до мозъка на костите си. В противен случай нямаше да я обичаш.

Дрейк се втренчи в Клайд и отвори уста, за да отрече, но Клайд повдигна вежди, предизвиквайки го да излъже. Дрейк се обърна към огъня. Отново разрови въглените.

— В такъв случай сме в задънена улица. Мога единствено да довърша всичко и така да приключя.

— Ако това искаш. — Клайд взе шапките им. — Но сега е още студено, за да ги изгониш на улицата.

— Нали имат Самърлий.

— За колко дълго, след като нямат пари да го поддържат?

Когато стигнаха до магазина на Дрейк половин час по-късно, Дрейк все още спореше, но спря по средата на изречението, когато

отвори вратата. Магазинът беше обърнат с краката нагоре. Касата с бижутата беше разбита, всички скъпоценности — изчезнали. Сребърните съдове, статуите — нямаше нищо. Дори се бяха опитали да вземат леглото, но не бяха успели да го изнесат през вратата. По скъпото дърво личаха дълги драскотини.

— Проклет да е! Куотърмейн стои зад всичко това.

Дрейк хукна нагоре по стълбите, страхувайки се от най-лошото. По тайната врата личаха драскотини от нож, но, слава Богу, не бяха успели да я отворят.

Клайд го последва по-бавно. Въздъхна с облекчение пред затворената врата.

— Веднага ще наема охрана.

— Това няма да е необходимо. Сам ще се справя. — Дрейк се усмихна. — Когато дойдат следващия път, ще бъда готов.

Калиста го караше да се чувства слаб.

Но с това знаеше как да се справи.

В късния следобед Калиста се събуди тъжна в леглото си у Мариан. Обърна се към прозореца и се загледа навън. Денят беше сив. Имаше доста неща да свърши, за да се подготви за вечерта, но още не беше готова да застане пред света и злобата му. Сълзите рукнаха отново, но тя се насили да ги преглътне.

Животът ѝ бе изграден върху подвижни пясъци. Ако Хенри беше способен на подобна алчност, тогава нищо не беше такова, каквото изглеждаше. Беше го наблюдавала, след като го пренесоха у Мариан. Спеше дълбоко и цветът на лицето му отново бе станал нормален.

Но за колко дълго? От това, което ѝ бе известно, лекарят на Дрейк сигурно го тровеше бавно. Жаждата му за отмъщение сигурно никога нямаше да се засити. Как бе възможно да обича такъв мъж?

Но зад затворените ѝ очи изникна един образ. Образът на малко момче, облечено в дрипи, с окървавен от камшика гръб, опитващо се да преглътне сълзите и страховете си. Очите ѝ се навлажниха. Отново се замисли как е възможно Хенри да е бил толкова безскрупулен. Искаше ѝ се да прегърне това отчаяно момче и да го защитава, но неговото място сега бе заето от един силен мъж.

Мъж, който държеше съдбата им в обезобразените си ръце.

А един ранен звяр беше нещо доста несигурно. Тъй като мразеше Хенри толкова много, тя винаги щеше да се страхува, че някой ден омразата му ще се обърне и към нея.

Калиста стисна пулсиращата си от болка глава. За миг ѝ мина мисълта да се върне в Самърлий. Нека се оправят двамата, тя не можеше да издържа повече.

Отметна завивките си с намерението да опакова малкото си вещи. Когато посегна към куфара си, смарагдът от пръстена на ръката ѝ премига като предупреждение. Тя се загледа в наследството си, останало ѝ от сър Уолтър Ралей. Той бе приел доброволно смъртта, оставайки верен на идеалите си до края.

И тя трябваше да направи същото. Никога нямаше да си прости, ако изоставеше Хенри. А Дрейк... Е, Дрейк беше направил своя избор, но тук, в Лондон, поне можеше да го вижда от време на време.

— Идиот! — Звукът на собствения ѝ глас ѝ даде сили.

Тя тръгна уверено по коридора към стаята, в която бяха преместили Хенри.

Той беше буден и се взираше през прозореца навън. Когато чу тихите ѝ стъпки, той се обърна нетърпеливо. Потупа леглото, канейки я да седне, после се намръщи, когато видя изражението ѝ.

— Какво има, скъпа?

Калиста разгледа сбръчканото му лице, търсейки в него някаква следа от чудовището, което бе опропастило живота на Дрейк и бе убило Брайън Кимбал. Но видя само грижовния баща, който представляваше за нея целия ѝ свят, откак умря майка ѝ.

— О, Хенри — прошепна тя. — Как е възможно да си го направил?

Той очевидно веднага схвана какво има предвид. Ръцете му трепереха, когато придърпа завивките чак до шията си.

— Задавал съм си този въпрос много пъти в течение на годините. Когато Мери почина толкова скоро след сватбата ни, аз си казах, че Господ ме е наказал за греховете ми. Бях откраднал щастието си, следователно не можех да му се наслаждавам. В онази тъмна нощ до леглото ѝ аз се заклек, че през остатъка от живота си ще върша само добрини, че ще бъда пример за теб и Саймън, но Бог не я пожали. Сега само ангелите чуват смеха ѝ.

Калиста видя влагата в очите му. За първи път, като зряла жена, тормозена от собствените си възможности за избор, тя разбираше силата на любовта му към Мери Ралей. Той не се бе оженил за Мери, за да направи напук на Кимбал, както явно си мислеше Дрейк. След смъртта ѝ преди осемнайсет години, той не бе поглеждал друга жена.

Той преглътна сълзите.

— А това, за което най-много съжалявам, е, че ти трябва да платиш за греховете ми. Това копеле! Нищо, което съм направил, не може да оправдае това.

— Никога ли не си се замислял как едно десетгодишно момче е успяло да оцелее и да се превърне в Дракона?

Хенри преглътна още разпалени думи.

— Казал ти е, така ли?

— Да. И мисля, че и ти трябва да знаеш.

Хенри извърна глава.

— Не искам.

— Жалко, защото ще ти разкажа.

Калиста мрачно преразказва историята на Дрейк, наблюдавайки как главата на Хенри се обръща бавно, как ужасът изпълва очите му и как накрая те изразяваха само чувство за вина.

— Не знаех, че е жив — прошепна той, когато тя свърши. — Кълна се. Ако знаех, щях да го потърся. — И най-накрая, съвсем тихо, добави: — Нищо чудно, че ме мрази толкова.

Нищо чудно, наистина. Калиста реши, че е време да остави Хенри да се пържи в собствения си сос. Тя се изправи и отиде до вратата, където спря и погледна строго към леглото.

— Хенри, мислил ли си, че когато Кимбал предяви претенции към собствеността си, ще ни вземат игралния дом?

Малкото цвят от бузите му изчезна, той пребледня като платно.

Калиста затвори тихо вратата, чувствайки мрачно задоволство, че авторът на тази шекспирова трагедия щеше да си плати по емоционален, ако не физически, начин за стореното от него.

А що се отнася до това, защо наказанието на баща ѝ се струваше толкова заслужено, тя не искаше да мисли. Не и когато толкова много препятствия стояха между нея и Дрейк.

Калиста искаше да се разсее, затова слезе долу, за да потърси Мариан. Откри я в салона, намръщена над няколко ветрила.

Мариан ѝ се усмихна за поздрав.

— Добър ден, поспаланке. Дойде тъкмо навреме. — Мариан вдигна едно изящно ветрило от синя дантела, обшито с перли. — Това много ще подхожда на сапфирената рокля, която ти поръчахме.

— Мариан, ще престанеш ли да ме засипваш с подаръци? Вече достатъчно направи за мен.

Мариан потупа канапето до себе си.

— Няма да се откажа, докато не си върна старата Калиста. Тази жена, която ръководи игралния дом, е обкръжена от прекалено много мрачно достойнство.

Калиста седна, но смехът ѝ не беше сърдечен.

— Ако не е това достойнство, сигурно ще закрещя.

Мариан остави ветрилото. Върху пълничкото ѝ, миловидно лице се изписа тревога.

— Калиста, тази сутрин ходих в магазина на Херик, за да разгледам мебелите.

— И защо, за Бога? — Ако Мариан бе купила мебели за игралния дом, те щяха да бъдат върнати незабавно.

— Не се дръж така с мен, момичето ми. Просто искам да сменя мебелировката на една от стаите за гости. А сега, преди да ме прекъснеш толкова грубо, щях да ти кажа, че магазинът е разтурен. Херик не беше там, но онзи мил човек, управителят му, се опита да отклони въпросите ми. — Мариан сви рамене, показвайки по този начин колко неуспешен е бил опитът му. — Но тъй като аз настоявах, той призна, че мислят, че Куотърмейн е наел хора, които да ги ограбят. А лицето му... О, изглеждаше така, сякаш го е ритнал Парис. Знаеш ли какво се е случило?

Калиста уморено отпусна глава на облегалката на канапето.

— Куотърмейн. Заповядал е да отвлекат Клайд, за да му изтръгнат признания за Дрейк — да признае кой е, какъв е и т.н. Не се съмнявам, че той стои също и зад кражбата в магазина. Куотърмейн няма да се спре пред нищо, за да zlepостави Дрейк.

— И да спечели теб.

— Освен ако няма по-зловещи мотиви.

Това накара Мариан да млъкне, но за съвсем малко:

— Да не би да искаш да кажеш, че Куотърмейн ще се опита да го убие?

— Прекалено голям страхливец е, за да го направи. Но може да се опита да плати на някого, за да го убие. — Калиста стана и започна да крачи от камината до канапето и обратно. — Трябва да предупредя Дрейк.

— О, съмнявам се, че Дракона ще се изненада от тази новина. Без съмнение сигурно вече се е подготвил. Няма защо да се тревожиш за него. А сега... кое от тези ветрила искаш?

Започнаха да спорят кой трябва да плати за двете, които Калиста си избра, когато се чу раздвижване при входната врата. Развълнуваният разговор на някакво конярче с Колтър бе последван от силно тропане.

— Но, сър! Това е най-хубавият кон, който някога съм виждал. Трябва да извикате дамата.

— Лейди Калиста е още в леглото, глупаче — отвърна Колтър. — Заведи този звяр в обора.

Калиста изтича във фойето.

— Будна съм, Колтър. Какво има? — Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Тя заобиколи вратата, надявайки се, молейки се... И замръзна на мястото си. — Парис — прошепна. После по-силно: — Парис!

Тя прескочи двете стъпала към двете момчета, които се опитваха да удържат буйния жребец. Ушите на коня се изправиха, когато чу гласа ѝ. Той изцвили тихо и се успокои веднага щом тя хвана юздата му и го погали нежно.

— Казаха ни да ви дадем тази бележка — каза едно от момчетата и ѝ подаде един измачкан плик.

Калиста го пое така, сякаш беше от чисто злато. Ръцете ѝ трепереха, докато четеше:

Мир. От всичките ми съжаления, най-голямото е да виждам разочарованието ти спрямо мен. Той е прекрасно животно и почти те заслужава. Мисли за мен, докато го обучава за първото му надбягване. Ще заложи много на него.

Твой, Дрейк.

Калиста натъпка бележката в джоба си и прегърна лъскавия врат на коня. Тъкмо когато се откажеше от Дрейк, той правеше нещо такова. Дали някога щеше да го разбере?

Щеше ли някога да я разбере, зачуди се Дрейк, когато влезе тази вечер в игралния дом и чу смеха ѝ. Когато я видя за последен път, тя беше толкова унила, а сега сияеше, докато се здрависваше с доктор Джонсън, който стоеше пред него в редицата от посетители.

Роклята ѝ беше светлосиня, с бяла дантелена фуста. Косите ѝ отново не бяха напудрени, в разрез с модата, и падаха на свободни къдрици по голите ѝ рамене. Ветрилото в ръката ѝ подхождаше на синята коприна.

Тя беше такова олицетворение на щастието, че той за малко не се върна обратно. Беше дошъл, за да види резултатите от плана си, само за да прекрати спора със самия себе си. Тя нямаше да го направи слаб, по дяволите! И въпреки това, когато я видя, в ушите му отново прозвучаха думите на Клайд.

— Дрейк, обичам те като роден син, знаеш, но искам да ти кажа, че този път грешиш.

Тази вечер, докато Дрейк се обличаше, Клайд му бе казал:

— Ти си оцелял и просперирал, като си създавал планове и си ги следвал. Наистина, Хенри Стантън заслужава това наказание, плода на семето, което пося преди толкова години. — Клайд изтупа раменете на сакото му. — Но Калиста Ралей не го заслужава. Наранявайки нея, нараняваш себе си. Никога няма да я спечелиш, причинявайки зло на тези, които обича.

— Точка. Никога няма да я спечеля. Тя няма да се омъжи за мен, защото не ме обича, въпреки това, което твърди. — Дрейк видя в огледалото скритата усмивка на Клайд и се извърна към него. — Престани да мърмориш, по дяволите! Ще направя това, което съм обещал, пък каквото ще да става. — Дрейк изтича надолу по стълбите и извика през рамо: — И помни — влизай в скривалището ми само откъм алеята.

Клайд го последва надолу като гузна съвест. Когато Дрейк отвори вратата, Клайд бе направил последната си забележка.

Тази забележка сега отекваше в ушите на Дрейк, докато гледаше към жената, която обичаше.

— И засрамен ще стои Сатаната, ще чувства колко ужасна е добротата и ще вижда добродетелта в прекрасното ѝ тяло...

— Милтън, „Изгубеният рай“ — промърмори Дрейк на себе си.

Мъжът зад него го побутна напред. Дрейк гледаше как Калиста поздравява доктор Джонсън.

— Надявам се, че тази прекрасна пролетна вечер ви се отразява добре, сър — каза тя и направи лек реверанс към любимия си писател.

— Така, както се очаква за човек на моята възраст. Обещанието за очарователната ви компания би ме вдигнало и от смъртното ложе, кълна се. — Добрият доктор ѝ целуна ръка.

Калиста се засмя.

Един мускул върху челюстта на Дрейк затрептя при този щастлив звук.

— О, сър, ако говорите така на всички дами, е истинско чудо, че брачният капан не е щракнал още веднъж.

Джонсън се наведе към нея и прошепна високо:

— Радостта от живота е в разнообразието, мило дете. — Той погледна назад през рамо, после отново към Калиста. — С изключение на онези случаи, когато истинската любов споходи двама щастливци.

Калиста се изчерви, когато очите ѝ срещнаха погледа на Дрейк. Тя вдигна ветрилото до лицето си и го размаха. Усмивнат, Джонсън продължи към трапезарията. Калиста предложи ръката си на Дрейк.

— Добре дошъл, мистър Херик. Радваме се на присъствието ви.

— Ние? — повтори Дрейк.

Погледна към студеното изражение на Куотърмейн. Той погледна през него, после продължи да разговаря с човека пред себе си. Дрейк се зачуди къде ли е Хенри.

Калиста ядоса Куотърмейн, когато дръпна Дрейк от редицата гости и го заведе в една празна зала за игра на карти. Гледаха се дълго един друг, после Калиста призна:

— Много се радвам, че дойде. Що се отнася до изненадата ти, много е щедра, но ще ти върна Парис след няколко дни. Ти го купи честно, а аз вече не разполагам с достатъчно пари, за да го обучавам. Похарчихме всичко за откриването на игралния дом.

Тя наклони глава на една страна, наблюдавайки го внимателно.

Дали тя знаеше какво възнамерява да прави? Конят можеше да бъде единственият ѝ източник на доходи съвсем скоро...

— Няма смисъл да го държа при себе си. Той не се подчинява на моите жокеи. Всъщност е доста буен. Мисля, че му липсва някой. — Той я огледа от горе до долу и добави: — За първи път в живота си ревнувам от кон. Обсипа ли го с милувки?

Калиста се усмихна.

— Точно това направих.

— Радвам се да видя, че цветът се е върнал върху страните ти. Но ако възнамеряваш да го вземеш да спи при теб, ще трябва да си намериш по-голямо легло. — Погледът му я прониза.

Тя не се засмя, както очакваше Дрейк. Всъщност очите ѝ потъмняха в онова изражение, което винаги го възбуждаше.

— Ти имаш едно достатъчно голямо, доколкото си спомням.

Той преглътна.

— Не е достатъчно голямо за мен и него.

Съблазнителните ѝ устни се разтеглиха в усмивка.

— Кой е казал нещо за Парис?

Дрейк премига. Тъкмо протягаше ръка към нея, когато откъм вратата се чу противен глас:

— Не смятах, че си толкова зле възпитана, че да изоставиш уважаваните си гости заради този... нехранимайко, Калиста.

Куотърмейн влезе в стаята.

Калиста стисна зъби, но запази спокойното си изражение.

— Сигурна съм, че мога да отделя няколко минути, за да поговоря с приятел.

Куотърмейн изсумтя.

— Приятел? Той иска само едно нещо от теб.

Калиста тръгна към Куотърмейн и когато стигна до него, спря и го потупа с ветрилото по бузата.

— Същото, каквото и ти, както си давал да се разбере неведнъж.

— Тя погледна между двамата мъже, сякаш се опитваше да реши, после отвори ветрилото и скри лицето си. — Тъй като вече съм пълнолетна, мога сама да направя избора си, слава Богу. Избирам... — Тя млъкна, а очите ѝ танцуваха над синята коприна на ветрилото.

Дрейк знаеше, че тя ги дразни, но очите на Куотърмейн се разшириха в очакване. Направи една крачка към нея.

Тя свали ветрилото.

— Избирам масата за вист тази вечер. Радостта от живота е в разнообразието, както казва добрият доктор. — Тя изчезна, съпроводена от шумоленето на роклята си.

Куотърмейн погледна мрачно след нея. Очевидно се бе ядосал.

Дрейк се изсмя грубо.

— Май ти натри носа, а?

Изцъклените сини очи на Куотърмейн го изгледаха с презрение.

— И аз не видях пръстена ти на ръката й.

Дрейк скръсти ръце и се облегна на стената.

— Още не.

— Никога. Тя никога няма да бъде твоя, проклето копеле.

Дрейк разглеждаше съсредоточено върха на обувката си.

— О, да. Забелязвал съм го и преди у теб.

Куотърмейн се опита да се престори на безразличен, но любопитството надделя.

— Какво?

— Че ти харесват неща, които не ти принадлежат. Може би затова ти и Стантън се разбирате толкова добре.

Тъй като Куотърмейн просто го наблюдаваше високомерно, Дрейк добави:

— Или може би трябва да наричаме нещата с истинските им имена, особено като се има предвид настоящата ситуация, като кажем, че си изключителен крадец, който наема други да му вършат мръсната работа, но взема повече, отколкото му се полага.

Дрейк се зарадва, когато Куотърмейн стисна ръце в юмруци. Направи крачка към него, забеляза очаквателната му стойка и отстъпи.

Дрейк щракна с пръсти.

— Жалко. Един добър бой понякога оправя човек.

Той се върна отвън. Трябваше само да последва тълпата, за да открие масата на Калиста. Играчите се бяха наредили толкова плътно, че той трябваше да остави всяка надежда да придърпа още един стол.

Но забеляза, че на масата на Куотърмейн има едно празно място. Дрейк седна там. В главата му се оформяше план. Куотърмейн го изгледа.

— Вече започнах да раздавам.

— Тогава започни отначало. Има ли някой против да увеличи залозите?

Останалите играчи погледнаха към мъжа с черната кадифена маска, очевидно искаха да видят очите му. Усмивката на Дрейк обаче беше ясна. В светлината на свещите зъбите му светеха като на хищник.

— На колко? — попита един смелчага.

— Какво ще кажете за хиляда лири за точка?

Мъжете ахнаха. Дори смелият младеж премига изненадано.

— Сигурно се шегувате.

Вместо да отговори, Дрейк извади една банкова разписка от джоба си и я попълни бързо, обръщайки я така, че всички да видят изписаната сума — петдесет хиляди лири. Това беше три пъти повече от годишния доход на повечето от присъстващите.

— Това би трябвало да покрие всичките ми загуби. Ако имам такива.

— Това е лудост! — извика един по-възрастен джентълмен. — Банката ще приеме ли такъв висок залог?

Всички се обърнаха към Куотърмейн. Красивото му лице беше замръзнало от изненада, но сега бавно се стопяваше от яростта.

— С удоволствие.

Всички играчи се надигнаха от масата.

— Прекалено е богат за мен — каза някой.

— Ненормални, всички са ненормални — добави друг, изпълнен с недоумение.

Дори младежът дръпна стола си.

— Баща ми ще ми отреже главата.

Останаха само Дрейк и Куотърмейн, вперили поглед един в друг над зеленото сукно на бойното поле. Когато Куотърмейн започна да раздава, Дрейк каза:

— Между другото, искам да ми дадеш лична гаранция. Този игрален дом не може да покрие подобен дълг, както и двамата знаем.

Куотърмейн имаше вид, сякаш ще се задави от ярост, но тъй като имаше толкова много зяпачи, той само кимна леко и надраска една разписка за дълг.

Дрейк се отпусна и взе картите си. Без съмнение, най-лошите карти, които някога му се бяха падали. Куотърмейн спечели раздаването с лекота.

И така продължи до края на първия сет. В края му Дрейк беше с четирийсет точки назад. Куотърмейн разбираше от карти, а и късметът

очевидно беше на негова страна. Дрейк спря, за да отпие от виното си, виждайки зле прикритата радост на противника си.

С всяко ново раздаване тълпата около масата се увеличаваше. Но когато Дрейк усети един познат парфюм, почувства как хората правят път на някого и късметът започна да се променя. Знаейки, че Калиста стои тук, без още да я е видял, той вдигна поглед и ѝ намигна.

Устните ѝ трепнаха в усмивка, но тя сграбчи облегалката на стола. Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Загриженост за него или за игралния дом, чудеше се Дрейк.

— Още десет точки и ще се наложи да поиска допълнителна гаранция — подразни го Куотърмейн.

Дрейк прикри прозявката си.

— Както искаш. А аз пък имам една молба.

— Да?

— Бих предпочел да раздава мис Ралей.

Куотърмейн се вцепени.

— Не.

Калиста седна между двамата мъже.

— Да.

Тя спокойно размеси картите, но един по-внимателен наблюдател би забелязал, че ръцете ѝ треперят леко.

Куотърмейн се надуваше като пуяк, после въздъхна дълбоко. Събра картите си с мрачно изражение.

Дрейк прикри задоволството си от хубавата ръка. Всичките четири аса бяха в него, както и два попа. Обявяването му беше смело, но все пак приемливо. Куотърмейн кимна вдървено. Трябваше да обяви по-ниско. И все пак загуби.

От този момент нататък преднината на Куотърмейн започна да се топи. Пет точки, десет, трийсет и тогава, с последното раздаване от последния сет, Дрейк поведе с десет точки. Куотърмейн отпи голяма глътка от виното си, изтри потното си чело и събра картите си.

В залата беше толкова тихо, че се чуваше шумоленето на картите. Зяпачите наблюдаваха, погледите им се стрелкаха от единия към другия играч, към напрегнатото лице на Калиста, после обратно.

Дрейк подреди картите си в недъгавата ръка без видимо усилие и прехапа устни. Не беше много добре. Все пак, ако изиграеше картите си добре, можеше да спечели ход и да изиграе дългата боя от кари.

Започна с ниско каро, карайки Куотърмейн да мисли, че боята му не е силна. Стратегията свърши работа. До края на играта Дрейк водеше с двайсет точки.

Калиста внимателно изчисли резултата и го показа на Куотърмейн.

— Дължиш на мистър Херик двайсет хиляди лири.

Куотърмейн стисна челюсти и дръпна стола си назад.

— Секретарят ми ще се обади на твоя.

Дрейк кимна.

— Благодаря.

Куотърмейн тръгна нанякъде и Калиста го чу да вика:

— Саймън! Ела тук!

Разпозна леките, бързи стъпки на брат си.

Външната врата се отвори и затвори. Калиста погледна към Дрейк. В очите ѝ се четеше тревога. Когато останалите играчи се разпръснаха, обсъждайки странната игра тази вечер, тя дръпна стола си назад.

— Обичаш предизвикателствата, нали?

Дрейк сви рамене.

— Петдесет хиляди за мен са нищо. Струваше си риска да сложа това копеле на мястото му.

— Гордостта ти ще бъде причината за падението ти някой ден. — С побелели устни, тя бързо се отдалечи.

Никой не чу мрачните думи на Дрейк:

— Но не днес.

Той отиде в трапезарията, надявайки се да успокои бунтуващия си стомах с малко храна. Доктор Джонсън тъкмо приключваше с вечерята си. Дрейк се поколеба леко, когато го видя, но старецът му махна весело. Дрейк въздъхна и отиде при него, знаейки, че след тази вечер докторът вече нямаше толкова да се радва на компанията му.

Наистина, цялото общество сигурно ще го заклейми след това, което щеше да стане тази нощ. Беше ли права Калиста? Дали гордостта не ръководеше живота му, а не справедливостта? Дрейк прогони тези мисли и седна до доктора.

— Не играете ли, сър?

— Картите не са един от талантите ми, млади човече.

Дрейк се пошегува:

— Изненадан съм, че има нещо, от което не разбирате.

— Желанието за познание е естествено за човека. Да не би да смятате, че само защото съм стар, това не се отнася за мен? Още не съм за изхвърляне. Ако исках да стана комарджия, все още мога да го сторя. Но просто не искам.

Дрейк побърза да го успокои.

— Не, сър, въобще нямах предвид това. Аз... — Дрейк спря объркан. Напрежението го правеше тромав.

Трябваше да позволи на Клайд да дойде с него. Клайд винаги знаеше какво да му каже, за да го успокои, както и да види правилния ход на нещата. Но той напоследък отхвърляше всички съвети на Клайд. Освен това някой трябваше да наблюдава магазина. Куотърмейн още не беше победен.

Джонсън се отпусна.

— Няма значение, млади човече. Предполагам, че в ума ви има други, по-важни неща от евтините баналности.

Дрейк прикри облекчената си въздишка.

— Благодаря ви, сър. — Той забеляза, че в трапезарията идват все повече и повече хора и го зяпат със смесица от неприязън и любопитство. Пред всички тези погледи нищо чудно, ако се задавеше. — Сър, възнамерявате ли да поостанете?

Джонсън протегна крака си, който очевидно го болеше.

— Не много.

— Мога ли да ви помоля да останете за чаша вино с другите джентълмени?

Пълната бяла ръка на Джонсън намести перуката му.

— Хм, а аз мога ли да попитам защо искате да остана?

— Имам... да казвам нещо и искам да го чуете от мен, а не от клюкарите.

Сините очи на Джонсън се смекчиха.

— Както желаете.

Дрейк скочи на крака.

— Хубаво. Връщам се веднага.

Джонсън се загледа с любопитство след него.

Калиста наплиска зачервеното си лице с вода. Страхуваше се да се върне долу. Хенри беше болен, Куотърмейн и Саймън излязоха и не

й оставаше нищо друго, освен да влезе в ролята на домакиня. Къде, за Бога, заведе Саймън Куотърмейн? Внезапното му изчезване не беше добро за безопасността на Дрейк, защото, когато излезе от залата за игра, върху лицето му беше изписано изражение, което Калиста познаваше добре.

Пламтяща омраза.

Дрейк го бе победил — в бизнеса, на карти... в любовта. Куотърмейн не беше от хората, които лесно приемат поражението. Ако трябваше да мами, за да победи, щеше да го направи, както го бе доказал, когато ги принуди да вземат заем или да изгубят дела си.

Калиста отпи малко коняк, закашля се, отпи още. Стряскаше се и от сянката си само защото беше изморена.

Но конякът не можа да стопи буцата в стомаха ѝ. Тя остави чашата, изпъна рамене и отиде до вратата. Тъкмо я отваряше, когато дочу странен, провлечен звук. Тя излезе отвън и видя Дрейк, който влачеше една картина надолу по стълбите.

Тя се вцепени. Цялото ѝ трудно постигнато спокойствие изчезна — той възнамеряваше да се разкрие пред обществото. Както и тя самата, Дрейк не можеше повече да понася това мъчение и щеше да му сложи край.

С разкриването на самоличността му щяха да изгубят средството си за изкарване на прехраната. Беше му отказвала прекалено много пъти и той сега щеше да триумфира с отмъщението си. Калиста се втурна напред, затръшна вратата. От устата ѝ бяха готови да бликнат умоляващи думи, но тя прехапа устни.

Истината я удари като плесница през лицето. Бяха превърнали семейната му къща в игрален дом, те бяха натрапниците, той беше в правото си да ги изгони и да си вземе това, което му се полагаше по рождение.

Фактът, че и последният им петак беше вложен в това място, си беше просто лош късмет, опита се да се убеди тя.

Или добре пресметнат провал?

Калиста си представи как студените ветрове духат през рушащите се стени на Самърлий. Тръгна бавно надолу по стълбите, стиснала здраво парапета. Сърцето ѝ биеше бясно. Трапезарията беше празна, както бе очаквала. Прислугата беше раздала чаши с вино в големия салон.

Калиста надзърна вътре. Дендита с перуки и фракове се бяха събрали пред голямата камина, отпиваха от хубавото вино, разменяха си остроумни забележки.

Отвън простолудието трепереше на студения пролетен вятър. Калиста потрепери, осъзнала, че може съвсем скоро да се окаже сред тях, макар че не се страхуваше единствено за себе си. Дрейк ровеше в огъня, обърнал гръб на тълпата, по-голямата част от която вече и без това го ненавиждаше. Представителите на цвета на обществото не обичаха да ги правят на глупаци, нито пък щяха да приемат човек с миналото на Дрейк, колкото и синя да беше кръвта му. Дрейк се изправи, подпря се с лакът на камината, точно под портрета, който очевидно бе накарал някой слуга да окачи над камината.

Дори и Калиста да бе имала някакви съмнения относно целта му, сега те изчезнаха напълно. Почувства го в решителността, която се излъчваше от него, в начина, по който стоеше пред семейното си огнище. Калиста влезе вътре, вдигнала високо глава, въпреки скандализираните погледи на някои от по-възрастните джентълмени. На жените не беше позволено да присъстват на този изключително мъжки ритуал.

Страхът ѝ понамаля, когато забеляза доктор Джонсън, седнал на почетното място — голямо кресло до камината. Може би неговото влияние щеше да попречи нещата да станат прекалено отвратителни. Той вдигна поглед и я видя. Тя стискаше ветрилото си толкова силно, че разкъса нежната коприна. Джонсън погледна към извисяващата се фигура на Дрейк, после отново към Калиста и ѝ се усмихна съчувствено.

Нямаше свободни места, затова Калиста прекоси салона и седна на пода пред Джонсън. Той докосна рамото ѝ и съчувствието му ѝ даде малко сили.

След всичко това, каза си, щеше да започне нов живот. Никога повече нямаше да се налага да вижда Дрейк Кимбал. Не можа да го погледне, когато започна, но видя, че Саймън и Куотърмейн влязоха в салона, погледнаха портрета и се спряха до вратата.

— Много от вас сигурно са се чудили защо един възрастен мъж се разхожда из Лондон, сякаш е на маскарад. — Дрейк се засмя. — Не съм го правил по свой избор, уверявам ви.

Калиста забеляза, че Саймън изглежда объркан, но погледът на Куотърмейн шареше от лицето на Дрейк към портрета и на лицето му постепенно се изписваше истински ужас.

— Много е просто — не можех да разкрия кой съм, защото се бях посветил на една цел, която ме ръководеше още от малко момче. Цел, която всички вие, в известен смисъл, сте преследвали. — Дрейк спря, изчаквайки напрежението да се повиши, после добави тихо: — Справедливост. Баща ми беше убит от един представител на вашата класа.

Стаята се изпълни с тих шепот. Джонсън сграбчи рамото на Калиста.

Един от по-възрастните джентълмени изсумтя с недоверие:

— Ако всичко това се е случило, когато сте били малък, как е възможно да знаете кой е убил баща ви? Нима убиецът ви е стиснал ръката, преди да свърши работата си?

Дрейк не обърна внимание на скептицизма и презрението.

— Не, но открадна две изключително ценни неща от баща ми, след това изпрати доверения си съветник да свърши мръсната работа. Този мъж каза на баща ми истината, за да го подразни — в мое присъствие — преди да го прободете в сърцето.

— Глупости — изграчи някой. — Но е доста забавно. Продъл... — Той спря бързо, изплашен от втренчения поглед на Дрейк.

— Едва оцелях. Прекарах седем години като роб на турския султан, преди да успея да избягам и да спечеля пари в Индийския океан. — Дрейк спря, наблюдавайки публиката си.

Калиста се бе обърнала на една страна и беше с лице към него, но той не я погледна нито веднъж.

Дори любопитството на най-големите циници от присъстващите вече беше възбудено. Някои от по-възрастните започнаха да шепнат имената, от които Калиста се страхуваше.

— Стантън. — Бързи погледи заваляха върху нея и Саймън.

Други казаха:

— Кимбал. Трябва да е синът на Кимбал. Мислех, че е мъртъв.

Калиста стисна ветрилото си толкова силно, че ребрата му се изпочупиха. Дрейк щеше да оправдае тези подозрения всеки момент, унищожавайки и малкото репутация, която бе останала на семейството им. Като чу следващите му думи обаче, очите ѝ се разшириха.

— Няма да споменавам имена — каза уморено Дрейк. — Но тази шарада вече ми омръзна. Време е да заема полагащото ми се място между вас и да си върна името на баща ми.

Като магнит, портретът на силния мъж и красивото малко момче привлече погледите на присъстващите.

Доктор Джонсън беше този, който зададе разумния въпрос:

— И предполагам, имате доказателство за това?

Дрейк спря тъкмо когато бе посегнал да развърже маската си. Кимна с уважение към доктора и извади свитък документи от джоба си, хвърляйки ги в скута на Джонсън.

Шумоленето на хартията беше единственият звук, който се чуваше в залата, докато Джонсън разглеждаше документите. След това ги остави встрани.

— Копие на свидетелството за раждане на Дъруд Алистър Кимбал, 1742 г., Лондон, Англия. И завещанието, оставящо всичко на него, плюс копие от документа за титлата на Кимбал.

Измежду по-младите джентълмени се надигна шепот, защото те също започваха да разбират. Всички погледи се спряха върху бледото лице на Калиста, после огледаха стаята, оценявайки стойността на ремонта, който Стантън, без да знае, бе направил в дома, който най-големият му враг щеше да си поиска обратно. Какъв прекрасен скандал!

Отказът на Дрейк да посочи виновника не можа да заблуди никого.

Джонсън каза просто:

— Интересно, без съмнение, но тези документи биха могли да са подправени или откраднати. Как да сме сигурни, че вие наистина сте Дъруд Кимбал?

Дрейк се усмихна и свали маската си.

Залата се изпълни със смаян шепот. Джонсън също изглеждаше изненадан, вирайки се от портрета към лицето на Дрейк, огрявано от огъня.

Дори Калиста се изуми от приликата. Един по-млад, по-твърд Брайън Кимбал сега се вираше в тях.

Когато всеобщата изненада понамаля, мненията на тълпата започнаха да се разделят.

— Доста гадно поведение, ако питате мен — каза високо един стар джентълмен. — Трябваше да се представи веднага щом е стъпил в Англия, а не да тормози така Стантън.

Хенри Стантън беше харесван от обществото; Кимбал — не.

Един по-млад мъж се обади:

— Много алчно от негова страна — да вземе единственото нещо, което притежават, когато той има толкова много. Но от това, което съм чувал за Кимбал старши — кръвта вода не става.

Обади се и друг младеж:

— Е, няма да похарча и петак от издръжката си тук. Игралният дом ще бъде затворен. Дявол да го вземе този мъж. — Той се изправи, махна леко с ръка, обърна гръб на Дрейк и излезе.

Куотърмейн хвърли последен гневен поглед към откритото лице на Дрейк, преди също да излезе. Изумен и засрамен, Саймън го последва.

Много други джентълмени тръгнаха към вратата, но един суров глас ги закова по местата им:

— Кой е грешният тук, ако мога да попитам? Този млад мъж, или човекът от вашата черга, който го е осъдил на робство? — Джонсън се изправи, подпря се на бастуна си, а сините му очи горяха със силата на убежденията му.

Дрейк се бе обърнал към огъня, но Калиста разпозна по гърба му, че е напрегнат.

Дендито, което беше най-близо до вратата, сви рамене:

— Всъщност това сега няма никакво значение. Върнал си го е тъпкано на Стантън — открадна от него, заплаши живота му. Дори... — Дендито погледна към пребледнялото лице на Калиста и млъкна.

Тя знаеше какво говорят слуховете. Едноседмичното ѝ отсъствие все още беше предмет на разгорещено обсъждане сред обществото, а собственическото отношение на Дрейк спрямо нея тук, в игралния дом, не помогна за спирането на клюката.

— Значи да отвърнем на злото със зло, така ли? Винаги е по-лесно да вършиш лошо, отколкото добро. — Джонсън въздъхна уморено — Правете каквото искате. Що се отнася до мен... — Той се обърна и сложи ръка на рамото на Дрейк. — Аз казвам, че отмъщението е горчива билка, която трови готвача така, както и бульона. Направете това, което ви диктува съвестта ви, млади човече.

Дрейк продължаваше да не вдига поглед, когато Джонсън протегна ръка към Калиста. Тя се изправи и сложи треперещата си ръка върху неговата. Само неговата опора ѝ даде сили да мине по този коридор, от двете страни, на който в нея се впиваха любопитни погледи. Джентълмените им направиха път.

Дрейк погледна над тълпата към отдалечаващата се фигура на Калиста. Един по-внимателен наблюдател би забелязал отчаянието в сините му очи, но той стоеше, без да мърда. Хората тръгнаха към вратата. Чак когато всички си отидоха, Калиста и Джонсън излязоха от една странична стая. Изключително спокойна, тя го изпрати до външната врата.

Стъпила на стъпалото, тя каза:

— Вие отново бяхте моят спасител, сър. Как мога да ви се отблагодаря?

— Като отговорите на любопитството ми. Тази фантастична приказка истина ли е?

Калиста се поколеба, но кимна.

— Но баща ми се разкайва истински и освен това е имал причини да направи това, което е сторил.

Джонсън изглеждаше тъжен. Целуна ръката ѝ.

— Какъвто и да е краят на всичко това, надявам се, че и друг път ще имам щастието да бъда във вашата компания.

Калиста направи реверанс.

— Ще се погрижа за това. — Тя му махна, когато каретата се отдалечи.

Може би ще дойда да прося до вратата ви, каза си тя, но топлатата ѝ усмивка беше искрена. Тя обаче замръзна на устните ѝ, когато Дрейк излезе от къщата.

Чувстваше се странно да го вижда без маска. Но въпреки това Калиста знаеше, че по време на седмицата, прекарана при него, бе виждала истинския човек много по-често, въпреки че никога не сваляше маската си. Този безжалостен лорд с открито лице ѝ се струваше истински непознат. Протегна му ръка от чиста любезност.

— Аз... Ще започна да събирам багажа ни утре.

Той не прие ръката ѝ.

— Когато съм готов да ви накарам да се изнесете, ще ви уведомя.

Калиста вдигна брадичка под ледения му син поглед. А беше толкова топъл някога...

— Както желаете. Приятна вечер. — Тя се обърна, преди да е изгубила самообладание.

— Калиста, аз...

Тя сграбчи отчаяно вратата, неспособна да понесе съжалението в гласа му. И тогава се случиха едновременно три неща.

Той се обърна и посегна към рамото ѝ, за да я спре; чу се пистолетен изстрел толкова близо, че тя подуши и мириса на барут; Дрейк тежко се отпусна върху нея.

Калиста се обърна, ужасена, и го хвана. Облегна се на вратата, тя се отвори и те паднаха вътре в къщата. Кръвта от лицето му се стичаше по ръцете и лицето ѝ като сълзи.

ГЛАВА 12

Калиста ритна вратата, за да я затвори, и започна да вика слугите. Двама лакеи занесоха Дрейк в големия салон и го сложиха на едно дълго канапе. Калиста изтича нагоре по стълбите, за да вземе чантичката си с медицински принадлежности, процеждайки през зъби:

— Извикайте арабския доктор... Мисля, че се казваше Хасан.

Прислужникът хукна да изпълни заповедта ѝ.

Калиста отново се върна долу и изми лицето на Дрейк. Почти не можеше да види чертите му през мъглата от сълзите си, но паниката ѝ понамаля, когато видя, че куршумът само бе одраскал слепоочието му. Тя пусна кървавия парцал в купата с вода и зарови лице върху гърдите му. Ударите на сърцето му я успокояваха.

Ако той не беше толкова силен, тя нямаше сега да е изправена на прага на бедността.

Ако той не беше толкова силен, тя нямаше да го обича с цялото си сърце.

Когато той се размърда, тя изтри сълзите с ръкава си и се надигна. На лицето ѝ грееше усмивка.

Той премига, после хвана главата си.

— Ох! Ти ли ме удари?

Устните на Калиста се изпънаха, но очите ѝ бяха весели.

— Защо мислиш за това?

Дрейк я погледна, после се надигна.

— Някой стреля по мен. — Той трепна и отпусна глава на гърдите си, сякаш вратът му не можеше да понесе такъв огромен товар. — Изглежда, твоят знаменит партньор се е отказал от опитите си да ме победи честно.

— Това изненадва ли те? Аз бих си помислила, че следващото, което ще направи, е да нахълта в дома ти. — Калиста се зачуди защо това предизвика усмивка на устните му, но Хасан и Клайд влязоха в стаята, преди да е успяла да попита.

Клайд пребледня, когато погледна кръвта по главата и ризата на Дрейк.

Хасан спокойно премери пулса му. Погледна в очите му, после разгледа раната на слепоочието и затвори чантата си.

— Тази твоя дебела английска глава отново ти спаси живота. — Той наклони глава на една страна. — Сега ще имаш еднакви белези от двете страни. Много интересно.

Дрейк се втренчи в него, но Хасан спокойно скръсти ръце на гърдите си.

Клайд се отпусна на един стол. В очите му се четеше: „Нали ти казах!“

Калиста се изправи решително.

— Това не може да се остави така. Ще изпратя някого за властите.

Дрейк трепна и хвана главата си с ръце.

— Този, който се опита да ме убие, отдавна е избягал, а и няма да успеем да го свържем с Куотърмейн, дори и да го открием. Не. Ще се справя с това, когато аз реша, както аз искам.

Калиста въздъхна тихо.

— Както искаш. Изглежда си най-добър, когато работиш сам. — Тя се обърна, но спря, когато той извика след нея.

— Калиста! Моля те, почакай. — Той се изправи. — Аз... Благодаря ти за загрижеността. При тези обстоятелства едва ли бих могъл да очаквам нещо повече. — Пое си дълбоко въздух. — И моля те, не затваряй игралния дом заради мен. Не съм го искал, няма и да го поискам.

Тя се обърна бързо.

— Но... Не разбирам. Това не е ли завършекът на плана ти? Да ни изхвърлиш на улицата? Особено след като аз няма да... — Тя млъкна и погледна към другите двама мъже.

Хасан я наблюдаваше с интерес, Клайд — с някакво предчувствие, изписано на лицето му. Дрейк изскърца със зъби.

— Това е последният път, когато отварям дума за това. Не мога да ти позволя да останеш без средства за препитание. — Той ѝ се поклони леко и лицето му се изчерви при това конфузно признание. — Желая ти приятна вечер. Съжалявам за клюките, които ще плъзнат след тазвечерните ми думи. Ако пуснеш обява във вестниците, сигурен

съм, че игралният ти дом отново ще се напълни. Повече няма да ти създавам грижи. — Той се обърна и излезе.

Усмихнат, Хасан се поклони на Калиста, взе чантата си и последва Дрейк, поглеждайки през рамо към Клайд.

Клайд поклати глава и му махна с ръка. Хасан излезе.

Калиста се взираше в нищото, а в главата ѝ отекваше едно изречение: *Повече няма да ти създавам грижи...* Повече няма да ти създавам грижи. Значи я оставяше на мира. Но защо го правеше, след като победата му щеше да бъде пълна, когато си вземеше дома, който бе построил баща му?

Калиста се стресна, когато Клайд хвана отпуснатата ѝ ръка. Дори не бе забелязала, че той е още тук.

Той промълви:

— Благодарен съм, че възрастта не е забулила напълно разсъдъка ми.

Калиста премига объркана.

— Знаех, че си е намерил майстора с вас — каза просто Клайд. — Ако не е прекалено нахално от моя страна, бихте ли ми отговорили на един въпрос?

Калиста затвори очи и извърна глава. Знаеше какво ще я попита, преди да го е казал.

— Обичате ли го?

Думите излязоха от сърцето ѝ, тя нито искаше, нито можеше да ги спре.

— С цялото си сърце.

Клайд въздъхна дълбоко.

— Хвала на Бога. Тогава трябва да отидете при него. Не се и съмнявам, че веднага ще поръча поканите... — Той млъкна, когато тя не се обърна, а остана така, привела рамене, с гръб към него.

— Не е толкова просто. Представяте ли си скандала, ако се омъжа за него? — *Но можеш да спиш с него и никой няма да разбере*, обади се един гласец вътре в нея, който ѝ се искаше да послуша. Тя се обърна и Клайд видя измъченото ѝ лице. — Що се отнася до мен, малко ме е грижа, но Саймън и Хенри...

— Да, някога. Но вече не — обади се един любим глас откъм вратата. Хенри влезе в стаята. Движеше се бавно, но изглеждаше

решителен. — Слугите дойдоха да ме извикат, когато някой е стрелял по Дрейк. Той добре ли е?

На лицето на Клайд се изписа враждебност.

— Да, но не благодарение на вас.

— Това не е моя работа, уверявам ви.

— Не, но вие задвижихте всичко това с вашата алчност и ревност.

Единственото, което каза Хенри за свое оправдание, беше едно уморено:

— Грях, за който платих скъпо и прескъпо. Първо изгубих моята Мери, после изгубих дома си, земите си, богатството си. Последното с помощта на господаря ви. Кога ще спре тази омраза?

Думите му сякаш отпушиха бент у Калиста. Тя изведнъж пристъпи между двамата мъже. Болката и отчаянието бяха изчезнали от лицето ѝ и то беше озарено от някакво вътрешно щастие. Тя вдигна ръка.

— Сега! Тази омраза ще спре сега.

Двамата мъже я погледнаха.

— Тази вечер Дрейк разкри пред всички кой е — каза Калиста на Хенри. — Не спомена името ти, въпреки че всички се досетиха, че става въпрос за теб. Тази вечер той ми каза — след като Куотърмейн изпрати хора да го убият... — гласът ѝ заглъхна от натрупаните емоции — че няма да поиска правата си над тази къща. Че можем да продължим с игралния дом.

Очите на Хенри се разшириха.

— Но защо?

Двамата погледнаха към Клайд, очаквайки някакво обяснение за това, как врагът им се бе превърнал в техен благодетел.

Той се усмихна. Гневът му бе изчезнал след думите на Калиста.

— Само една сила във вселената може да надвие омразата. — Той кимна към Калиста. — А тази красива млада жена е истински пример за това във всичко, което прави.

Когато погледна към дъщеря си, върху лицето на Хенри се изписаха много чувства — гордост, объркване, разбиране, неодобрение и най-накрая — примирение. Той протегна ръце към нея.

— Обичаш ли го, дъще?

Тя ги хвана.

— Да, Хенри, обичам го. Толкова, колкото ти си обичал майка ми.

— Тогава иди при него. Въпреки действията му, от днес нататък никога повече няма да му пожелаеш злото. Давам ви благословията си. Аз ще те заведа до олтара на сватбата.

Калиста го прегърна, запечатвайки мига с целувка.

— Благодаря ти, Хенри. Чувствам се така, сякаш отново имам истински баща.

Хенри я прегърна в отговор, сякаш изведнъж бе разбрал, че собствените му действия бяха застрашили двайсетте години на добри дела, с които се бе опитал да компенсира най-грозната постъпка в живота си.

Клайд ѝ предложи ръката си.

— С удоволствие ще ви придружа, милейди.

Калиста пое ръката му и тръгна с него, без да се обръща назад.

Бъдещето я зовеше.

Алекс Куотърмейн наблюдаваше от сенките как Клайд помага на Калиста да се качи в каретата. Саймън се олюляваше до него, пиян до козирката.

Куотърмейн присви очи, за да прикрие злобата си, когато каза:

— Проклятие, сестра ти отново отива при Хе... Кимбал!

Саймън погледна към каретата.

— Глу... глупачка.

— Хм. Това може да предизвика още по-голям скандал, да провали бизнеса ни.

Саймън се намръщи, направи крачка след каретата, препъна се и щеше да падне, ако Куотърмейн не го бе хванал.

— Трябва да се направи нещо. — Саймън се ухили. — По-късно. — И повърна.

Ръката на Дрейк трепереше, докато той си наливаше третата чаша коняк. Болката в главата му постепенно намаляваше, но от това болката в сърцето му ставаше по-силна.

— Слабак такъв — каза на себе си.

Седеше тук сам, целта на живота му бе изпълнена наполовина, а пред него стоеше само съжаление.

Ако бе осъществил плановете си, поне щеше да изпита задоволството да види Хенри Стантън опозорен, треперещ на студа, гладен. Такъв, какъвто беше Дрейк преди толкова години.

В съзнанието му се появи един образ, едно лице, което беше прекалено одухотворено, за да бъде ангелско. И въпреки това в тези зелени очи гореше доброта, разтопяваше нещо студено и твърдо в сърцето му. Твърдата буца на омразата, заседнала в гърдите му, бе омеквала с всяка нейна усмивка. Сега се бе стопила напълно.

Но това само го тормозеше.

Изведнъж чу познато стържене. Клайд се връщаше откъм задната врата, помисли си, но само се отпусна на възглавниците. Не искаше дори старият му приятел да го вижда в това състояние.

В миналото поне бе имал някаква цел, която да го води; сега седеше тук сам. Да, знаеше, че е направил каквото трябва, но не се чувстваше по-щастлив.

Тя никога нямаше да дойде при него.

Може и да му беше благодарна, но как би могла да обича мъжа, който причини толкова беди на семейството ѝ? Може би някой ден щеше да му даде трохите от уважението си, когато възстановят богатството си чрез игралния дом.

Трохите не бяха достатъчни. Стисна венецианската чаша толкова силно, че тя изпука. Остави я на масата и хвана главата си с ръце.

— Калиста — изстена. Името ѝ прозвуча наполовина като молитва, наполовина като проклетие.

И тя като по чудо се появи, сложила хладната си ръка на челото му. Мислейки, че я сънува, той се облегна на нея с въздишка. Но когато чу гласа ѝ, тих и отекващ в тъмнината, кръвта нахлу в главата му и му призля.

— Тук съм. Никога повече няма да те напускам. — Ръката ѝ нежно приглади назад разрешената му коса.

Той протегна ръка. Страхуваше се да повярва. Докосна мека, жива плът. Дрейк изстена и я сложи в скута си.

— Мили Боже, само ако знаеш как копнеех за теб.

— Знам. — Тя хвана главата му и нежно целуна белезите от двете страни на челото му. — Стига толкова болка и мъка. От днес започваме всичко отначало.

Дрейк запали лампата, защото искаше да види очите ѝ.

Тя го гледаше със спокойствие, което изтри и последните остатъци от съмнението му. Тези очи го преследваха още от мига, в който бе погледнал в невинните, доверчиви очи на едно дете, до този момент, когато една зряла жена го гледаше с... Затаи дъх. Страхуваше се да повярва в желанието, което виждаше там, но когато тя хвана брадичката му и прилепи устните си към неговите, истината го завладя с пълната си сила. По друго време щеше да се замисли над иронията — отмъщението беше евтина цена за подобно щастие.

Но сега съзнанието му бе изпълнено с по-примитивни истини.

Това бе предопределено да стане.

Това беше правилно.

Нищо повече не можеше да застане между тях.

Дрейк се отпусна. Страхуваше се дори да отвърне на целувката ѝ, да не би да я изплаши. Тя усети колебанието му и удвои усилията си, плъзгайки език по ъгълчетата на устните му. От гърлото му се надигна стон, но той продължаваше да стиска устни. Хвана я през кръста, колебаейки се дали да я притисне по-близо, или да я отмести от себе си.

Още не бяха женени. А той я уважаваше прекалено много, за да я обезчести, особено след всичко, което бе изстрадала заради него. Или поне така си казваше. Но мъжествеността му не приемаше съветите на разума и вече издуваше панталоните му. Беше минало толкова много време, откак за последен път беше с жена, а да има точно тази жена...

По челото му изби пот, но той успя да се изправи и да я сложи на канапето, отстъпвайки назад от изкушението. Поклати глава, когато тя се опита да стане.

— Не, Калиста. Поне веднъж в живота си ще направя това, което е правилно. Ще се оженим с всичкия блясък и тържественост, които мога да си позволя, и ти ще станеш моя в господарската спалня на нашата къща, не тук, в леговището на Дракона. Дракона и начинът му на живот умряха тази вечер с повторното раждане на Дрейк Кимбал и аз не искам никакви спомени за онова време да вгорчават новото ни щастие.

Тя само го погледна със зелените си като пролетта очи. Той пристъпи към нея, но се олюля, после се спъна в крака на един стол. Чу тихия ѝ смях, но когато се обърна, нея я нямаше.

Чу шумоленето на коприна и вдигна поглед. Тя се изкачваше към спалнята му. Никога не я бе виждал да се движи по-бързо. Какво възнамеряваше да прави?

Той си пое дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои. Къде, по дяволите, беше Клайд Имаха нужда от някой, който да присъства, за да им попречи да направят това, което и двамата искаха най-много на света. Проклет да е! Какво стана с набожността му сега, когато имаше най-голяма нужда от нея?

Дрейк отиде до едно огледало, завърза косата си и си облече сакото, решен да я заведе в къщата на Мариан веднага щом слезеше долу. Тъкмо оправяше вратовръзката си, когато някакъв шум привлече вниманието му.

Видя в огледалото това, за което мечтае всеки мъж. Извърна се.

Калиста ровеше в огъня. Беше разпънала една меча кожа пред камината.

Той обаче нямаше нужда от затопляне. Калиста беше облечена — всъщност почти облечена — с онази нощница, която ѝ бе купил, за да я дразни. Бялата дантела беше изрязана ниско, почти падаше от раменете ѝ и плътта ѝ надничаше отвсякъде. Огънят осветяваше малкото, оставено на въображението му. Беше като мечта, превърнала се в действителност.

Притежаваше ли достатъчно смелост, за да я приеме?

Тя пристъпи безшумно към него, толкова близо, че усети топлината на тялото ѝ. Не го докосна. Просто го гледаше с тези огромни нейни очи, които винаги го караха да мисли за нов живот. Слабините му отговориха на зова на природата. Тя се усмихна леко, когато видя реакцията му.

Започна бавно, една по една, да сваля дрехите му. Изумен, той я наблюдаваше с широко отворени очи. Ролите им този път бяха разменени. Сега тя го манипулираше. И с всяко нейно движение здравият разум си отиваше, както и мъжката му гордост.

Тя свали сакото му и го пусна в краката им.

— Ако аз те научих какво означава любовта, ти ме научи какво означава желанието. Няма да постъпиш добре, ако сега ме отхвърлиш.

След това тя разкопча ризата му, разтвори я и зарови лице върху гърдите му.

— Не ме интересуват блясъкът и тържествеността. Предпочитам да се оженим със специално разрешение веднага щом стане възможно. Що се отнася до смъртта на Дракона...

Сега започна да разкопчава панталоните му, да гали долната част на корема му, но без да го докосва там, където той копнееше да го докосне. Цялото му тяло се вцепени.

Усмивката ѝ беше малко кисела, когато каза тихо и дъхът ѝ погали лицето му:

— Подходящо е да сложим край на съществуването му тук, където започна всичко. Аз, например, ще тъгувам за него и ще се надявам, че толкова почитеният Дрейк Кимбал ще ми позволява да виждам моя звяр от време на време.

Калиста обви ръце около врата му и нежно, но настойчиво придърпа главата му към своята, докосвайки устните му. Съблече ризата му. Целува го, докато ръцете, които се опитваха да я отдалечат от него, трепнаха и легнаха върху раменете ѝ, после я притиснаха по-близо.

Последните остатъци от решителността му изчезнаха, когато езикът ѝ се плъзна между отворените му устни. Той изстена и я притисна към себе си, отговаряйки на дразнещия ѝ език със страст, която промени нежността на прегръдката им.

До този миг тя успяваше да запазва самообладание. Но сега истинската сила на желанието, което бе сдържал толкова дълго, разчупи бента на въздържанието му. Истинска вълна от страст избухна от него и я заля.

Шепнейки името ѝ, той се надвеси над нея, а устните му я водеха през малката сексуална прелюдия на напредването и оттеглянето. Език, устни, ръце я молеха, обожаваха я и искаха още, макар че тя отговаряше. Слабините му се притискаха към нейните, устните му пиеха нектара на нейните.

Коленете ѝ омекнаха. Със стон, който би я изплашил, ако го обичаше по-малко, той я грабна на ръце и я понесе към стълбата.

Сложи я на леглото и посегна към това, което бе останало от дрехите му. Тя извърна глава.

Той замръзна.

— Искаш ли да спра?

Огромните ѝ очи погледнаха първо лицето му, после широките, голи гърди и се спряха върху подутината, която панталоните едва прикриваха. Раменете ѝ потрепериха от въздишката ѝ. Тя се отпусна назад и вдигна ръце.

Той въздъхна бавно. Понечи да се освободи от панталоните си, но очите ѝ се разшириха. Той се спря точно навреме. По дяволите, не знаеше какво трябва да прави с една девица, особено с жена, за която беше достатъчно само да го погледне косо, за да се възбуди. Наведе се над нея, чувствайки се като идиот, отчаяно опитващ се да си възвърне самообладанието.

Тя се изкикоти.

— За първи път те виждам да се колебаеш. Или пък може би не ти харесвам?

Той се отпусна върху нея, притискайки я към леглото с тялото си, за да го почувства.

— Знаеш достатъчно за мъжете, за да разбираш, че нямаше да съм в това състояние, ако не ми харесваше.

— Тогава какво чакаш?

Дрейк хвана прекрасното ѝ лице.

— Скъпа моя, за една девица първият път винаги е болезнен, а когато ме целуна долу, аз почти изгубих самообладание. Трябва да карам бавно и внимателно.

— Тогава защо не ме оставиш аз да водя?

Той се опули. Дълбоко в зелените ѝ очи проблесна искра. Всеки момент щеше да избухне пожар. Той го разбираше, дори и тя да не можеше. Как бе възможно тези невинни ръце да го галят, без да реагира. Но пък как въобще можеше да ѝ откаже нещо?

Преглътна.

— Както искаш.

Тя го блъсна леко и го накара да легне. Панталоните му се плъзнаха още малко надолу. Той знаеше, че космите по слабините му се виждат, но сега тя водеше играта.

Изглежда, не ѝ беше трудно да разбере правилата. Тя коленичи върху него и бавно започна да гали силния му врат. После продължи надолу по мускулестите му ръце и отново се върна нагоре, над гърдите. Всеки мускул от тялото му заповядваше да я вземе, да сложи

край на това изтезание, но той бе очарован от изражението ѝ, затова лежеше неподвижно, позволявайки ѝ да си играе с него.

Засега.

Тя го галеше очарована. Въздъхваше, открила нещо ново, при всяка извивка на тялото му.

— Ако извадиш нож и започнеш да режеш, кой знае какво можеш да откриеш — изстена Дрейк. — Кълна се, че ще ме боли по-малко от сега.

Ръцете ѝ спряха върху зърната на гърдите му.

— Не мога да се въздържа. Очарователен си.

И тя продължи изследването си, въртейки с пръсти зърната му. Дрейк положи огромно усилие, за да не извие тялото си от сладката болка, която го разтърсваше. Зърната му се втвърдиха и нежното ѝ докосване беше повече, отколкото можеше да понесе.

Тя се наведе, за да целуне плоския му корем. Мускулите се стегнаха, но той успя да се въздържа. Жената, която бе желал сякаш от началото на света, сега беше в леглото му.

И той не можеше да направи нищо.

Дължеше ѝ това малко отмъщение, но, о, боят с камшик му се бе сторил по-поносим. Слабините му вече крещяха за освобождение. Беше толкова погълнат от битката със самия себе си, че машинално надигна хълбоци, когато тя посегна към панталоните му. Те се плъзнаха надолу. Тя седеше настрани между краката му, толкова близо до това, което го правеше мъж. Трябваше само да я повдигне малко нагоре...

Дрейк сподави проклятието си и се опита да брои отзад напред на всички езици, които знаеше. Но тогава тя го докосна. Гърбът му се изви назад, когато жадната му плът подскочи в топлите ѝ ръце.

Тя се стресна и се дръпна назад. Той положи усилие да не мърда, въпреки че никоя сила на земята не можеше да го накара да се отпусне. Този път трябваше да я погледне. Когато легна мирно, страхът в очите ѝ намаля. Тя нежно го хвана с ръка и го погледна срамежливо. Той прехапа устни, но успя да се въздържа.

След като той не помръдна, тя стана по-настойчива, галейки го с удоволствие, което не знаеше, че може да изпитва.

— Как можеш да си толкова мек тук? Както аз — тук. — Тя вдигна отпуснатата му ръка към гърдите си.

— О, Боже! — възкликна той. — Целуни ме или ме убий. — Той хвана закръглената плът през плата и започна леко да я мачка.

Тя изстена и за първи път погледна лицето му внимателно. Понечи да слезе от него.

— Причинявам ти болка.

Той я хвана за раменете. Хлабавата нощница се плъзна към талията ѝ, разкривайки гърдите ѝ с всичката им прелест. От гърлото му се надигна тихо стенание, когато хвана гърдите ѝ с ръце. Тя се вцепени, наблюдавайки го така, сякаш разбираше, че всеки момент ще се случи нещо. Но тогава той вдигна глава и езикът му започна да гали кадифените връхчета на гърдите ѝ.

Сега беше неин ред да се извие. И без това учестеното ѝ дишане се превърна в отчаяно задъхване. Той ухапа едното зърно, докато се втвърди, после се нахвърли към другото.

— Сега разбираш ли болката ми? — попита той, прилепил устни до кожата ѝ.

Тя се изви при докосването му и отвърна дрезгаво:

— Да. И знам какво да направя, за да ѝ сложа край.

— Така ли? — Той се отпусна назад, предизвиквайки я.

Калиста се надигна. Все още разкрасена над него, тя се отпусна на колене. Вдигна ръце и свали нощницата, разкривайки великолепното си тяло. Той я поглъщаше с поглед, а сърцето му биеше толкова силно, че почти не я чуваше.

Тя изпъна дългия си, изящен крак до неговия и ги сравни.

— Най-накрая сме равни. — Това привлече вниманието му. Тя го изгледа предизвикателно. — Поне когато и двамата сме голи. Разбира се, ако искаш да докажеш мъжкото си превъзходство, можем да си разменим местата.

Той хвана един кичур от косите ѝ и придърпа лицето ѝ към своето, като отново се вцепени, когато усети влагата ѝ върху тялото си. Трябваше да си поеме въздух, преди да отговори:

— Аз съм глина в божествените ти малки ръце, лисичке, и ти го знаеш. Ти печелиш.

Задържайки погледа ѝ, той я притисна по-близо, по-близо. Леко я докосна между краката, усещайки, доволен, влагата.

Тя беше почти толкова нетърпелива, колкото и той. Обзе го радост, която не произлизаше само от тялото му. Тази нощ бе

започнало нещо, което нямаше да спре, докато са живи.

Време бе да запечатат връзката. Точно когато хълбоците му докоснаха нейните, я чу да казва:

— Не, скъпи, и двамата печелим.

И тя продължи да го доказва, целувайки го дълбоко, като едновременно придърпваше ръцете му към хълбоците си, за да ѝ помогне да намери правилния ъгъл. Той я намести леко, усети я как надига ханша си и го отпуска. При първото докосване от стиснатите му челюсти се изплъзна тих стон. Калиста се поколеба, после изви хълбоците си. Очите ѝ се разшириха, когато усети как внушителната му мъжественост търси това, за което бе създадена. Той влезе съвсем леко, но я заболя.

Тя спря, смръщена, но тогава видя изражението върху лицето му. Главата му беше отметната назад, очите — затворени, устните — стиснати. Калиста прехапа устни, надигна се леко и се отпусна с цялото си тегло.

От гърдите ѝ се надигна писък, но Дрейк се надигна на лакти и го улови с устни, оставайки неподвижен, за да ѝ даде време да свикне. Никога устните му не са били толкова нежни. Напрежението го напускаше, докато се наслаждаваше на най-интимното нещо, което някога бе преживявал. Защото, когато го правеше с Калиста, участваше не само тялото, но и сърцето му.

Той промълви между целувките:

— О, скъпа моя Атина, мъдра, войнствена, целият съм твой. И тук ми е мястото. — Той гризна леко ухото ѝ и добави с гърлен смях: — И тук мога и да остана завинаги.

Болката изчезна заедно с думите му, позволявайки на Калиста да разбере истинската същност на интимността. Тя стегна мускулите си, без да може да повярва, че е възможно така да стиска с тайния център на тялото си.

Дрейк за малко не се задави и отново се отпусна назад.

Калиста се усмихна.

— Това ти харесва, нали? — Направи го отново. — И на мен.

Усети някакво странно напрежение в долната част на корема си. Опита се да го поеме по-дълбоко, но пак не ѝ беше достатъчно. Какви вълшебни неща правеше мъжествеността му. Ако бе знаела какво отпуска, щеше да го направи много по-рано...

Дрейк държеше здраво хълбоците ѝ, отказвайки се от собствената си нужда да проникне още по-навътре в нея. Но когато тя започна да се вдига и отпуска върху него, като едновременно свиваше мускулите на влагалището си, очите му се отвориха рязко.

— Спри!

Тя се отпуска върху него. Задъхваше се.

— Защо?

Дрейк махна косите ѝ от потното чело.

— Защото ми доставяш удоволствие, по-голямо от това, което мога да понеса.

Онази тънка усмивчица, която винаги го подлудяваше, разтегна устните ѝ.

— Добре.

И тя започна отново, движейки се още по-бързо. Косите ѝ се развяваха около раменете, гърдите ѝ подскачаха.

Петите на Дрейк се забиха в леглото. Болката нарастваше, нарастваше и излизаше от контрол, но той усещаше, че ъгълът не е подходящ. Хвана я за хълбоците и я надигна.

Калиста едва успя да каже:

— Какво... — преди той да я отпусне отново върху себе си.

Пулсирането бе станало по-силно и тя се извиваше от нуждата да го облекчи, когато той я метна по гръб, разтвори краката ѝ и притисна твърдата глава на желанието си към нея. Но не влезе, а просто я подразни леко, движейки се нагоре-надолу по нея.

Тя потрепери, когато той вдигна коленете ѝ и стъпалата ѝ стъпиха на леглото. Така тялото ѝ образуваше нещо като люлка за хълбоците му и той се триеше в най-чувствителната част на тялото ѝ. Калиста се опита да го накара да влезе в нея, но той само тихо се засмя. Все още триейки се в нея, наведе глава към гърдите ѝ и започна да ги целува, докато тя не полудя.

Извиваше се под него, от устните ѝ излизаха почти неразбираеми думи. Той пое с устните си тихите ѝ стонове и ги направи свои дори когато я облада отново. Нежно, бавно, се сля с нея, карайки я да почувства непоносимата интимност, която само любовниците познават.

Калиста затаи дъх, когато той я изпълни. Сантиметър по сантиметър, докато се убеди, че вече не може да поеме повече. И въпреки това, някак си, той продължаваше да влиза по-дълбоко.

От какво се бе страхувала. Не можеше да си спомни, но спря да мисли, докато удоволствието нарастваше. Тя затвори очи, когато онова странно пулсиране започна отново. Този път обаче нямаше да ѝ бъде отказано.

Нито пък на него.

Той бавно излезе, спря на входа ѝ само за да проникне отново дълбоко. Наблюдаваше лицето ѝ с очи, в толкова тъмен нюанс на синьото, че бяха почти черни. Явно можеше да чете някакъв скрит език, който тя не можеше да изрази с думи, защото се движеше точно така, както тя искаше.

Продължаваше да държи ханша ѝ в ръце, оставяйки я подчинена на волята му, но тя разбираше на някакво примитивно ниво, че той е също роб, както и тя.

Дишането им ставаше все по-ускорено с всяко движение. Изгубиха всякаква представа за собствените си тела, устните им ги сляха в едно диво същество, борецо се да достигне края. Калиста усети как той се втвърдява още повече в нея.

Погледът ѝ, изпълнен с живот, срещна неговия, когато тя инстинктивно се вкопчи в него за последен път. Тя изкрещя тихо, когато напрежението достигна връхната си точка и нещо разтърси цялото ѝ същество. Дрейк изстена и натисна силно, усещайки най-дълбоката част на утробата ѝ, за да ѝ даде обратно живота, който бе накарала да се възроди в него.

Когато тя затвори очи, за да се наслади на това разтърсващо, могъщо удоволствие, Дрейк каза дрезгаво:

— Не! Погледни ме, Калиста.

Тя послушно отвори очи. В най-интимното положение, в което могат да се намират мъж и жена, Дрейк я благослови с течността на тяхното взаимно удовлетворение, като я гледаше в очите. Ако беше извикал от покрива на Уестминстър, че тя е негова, чувството за собственост, което изпитваше, не би било по-голямо.

А независимата Калиста, която се бе заклела никога да не оставя съдбата си в ръцете на който и да било мъж, му се отдаде с цялото си същество. Защото най-последно бе разбрала основния урок на живота — истинските любовници получават само като дават.

Когато Дрейк се отпусна върху нея, тя го прегърна. От очите ѝ се стичаха сълзи на щастие. Той усети влагата по бузите си и се надигна

разтревожен.

— Причиних ли ти болка.

— Не. Просто никога не съм знаела... Не съм знаела, че може да е толкова...

Без да изпитва срам, той ѝ позволи да види влагата в собствените му очи, преди да сложи главата ѝ на гърдите си. Започна да гали косите ѝ, докато телата им отново се успокоиха, после каза:

— Спал съм с много жени през живота си, Калиста, но никога не съм правил любов. Сега вече го разбирам. Да, ти си красива, но духът ти е този, който ме кара да се чувствам задоволен. Съжалявам, че ти причиних болка.

Калиста го целуна по устата, после скочи на крака и сложи ръце на хълбоците си.

— Е, няма ли да ми дадеш да ям? Не мога да живея само от любов.

Кобалтовият му поглед омекна, докато се плъзгаше по тялото ѝ.

— Момиче, ако не покриеш това тяло, ще вечеряме първо на масата на любовта.

Усмехнатата, Калиста взе неговата нощница, облече я и запретна ръкавите ѝ.

Той се намръщи присмехулно.

— А аз какво ще облека?

Беше неин ред да го огледа.

— Не се обличай с моята нощница... — Тя млъкна стресната, когато видя кръвта по члена му. Докосна и себе си.

Лицето му стана по-нежно откогато и да било.

— Най-хубавият подарък, който можеш да ми направиш. Ще му се радвам до края на живота си. А аз имам само едно скромно нещо, което да ти подаря, но място за сравнение няма.

Той отиде до скривалището си и извади нещо.

Жълтата роза блестеше в ръката му и намигаше, обещаваше щастливи дни.

— Моля те официално да станеш моя съпруга и искам да ти дам това.

Тя се втренчи в него и през ума ѝ минаха епизоди от историята на камъка. Но умоляващият му поглед я накара да затвори очи. Тежкият камък се отпусна между гърдите ѝ под нощницата му. Тя

разтвори деколтето, за да види колието върху кожата си. Нощницата се отвори.

Дрейк я гледаше в дългото огледало и дишането му отново се учести. Колко пъти бе мечтал да я види така? Думите сами излязоха от устата му. Думи, които никога не бе възнамерявал да признае, дори на нея:

— Смятам, че е подходящо ти да носиш този камък, който е бил купен, после откраднат от любов към майка ти. Отне ми много време, но най-после разбрах какво е подтикнало Хенри да направи това, което направи.

Тя затаи дъх, когато докосна камъка.

— Обичал е майка ти с цялото си същество, така, както аз обичам теб. Би направил всичко, за да я спечели. — Гласът му стана толкова тих, че тя почти не го чуваше. — Точно както ще направя аз, с всичката си власт, за да те направя щастлива и да бъдеш в безопасност. Отмъщението за малко не ме погуби, но ти наистина успя да превърнеш един ранен звяр в щастлив мъж. Ти си моя, Калиста Ралей. Нищо и никога повече няма да застане между нас. От този ден нататък ще се посветя само на доброто.

Калиста погледна отново към камъка. Той вече не изглеждаше безжизнен и студен. Беше взел от топлината на тялото ѝ, блестеше с радостта от бъдещето ѝ. Червата на Калиста изкъркориха, но учудващо, тя изпитваше друг, по-дълбок глад. Бавно съблече нощницата и вдигна брадичка, за да го погледне в очите.

— Приемам. Хенри ни даде благословията си, така че вече нищо не стои на пътя ни. Не ме е грижа какво мисли обществото.

Дрейк премига изненадано, но тогава ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ. Каза тихо:

— Почти съм в състояние да съжалявам Хенри Стантън, защото знам от собствен опит за силата, която жените от рода Ралей имат върху нас — бедните безпомощни мъже.

Калиста притисна хълбоците си към нарастващата твърдост в слабините му.

— Безпомощни?

— Безпомощни да ви устоят, дори и да го искат. — Дрейк я обърна, притискайки тялото си в нейното. Доволната ѝ въздишка

накара ноздрите му да трепнат. Докосна с устни гърдите ѝ. — Калиста, боли ли те.

— Да, малко.

Той се отдръпна, разочарован, но тя само го хвана за ръката и го заведе до леглото.

— Но това е нещо като язденето, не мислиш ли? Колкото повече яздиш, толкова по-добре се чувстваш.

Тя го бутна на леглото и го яхна.

Мина доста време, преди най-после да вечерят.

Тъкмо приключваха вечерята си от хляб, сирене и плодове, когато откъм входа на тайното стълбище се чу тихо скърцане. Дрейк се вцепени.

— Тук са. Облечи се.

Той я побутна пред себе си към стълбите за спалнята, но върху лицето му не беше изписан страх, а очакване.

— Кой е тук — Калиста бързо навличаше дрехите си.

— Хората на Куотърмейн.

Дрейк облече ризата си, обу се и отново изтича долу.

Калиста го последва по-бавно. Когато стигна до последното стъпало, видя, че той пъха пистолет в колана на панталоните си и спокойно зарежда голяма пушка. Калиста пребледня.

— Не е ли по-добре просто да се махнем?

— Отдавна съм се научил, че когато бягаш от чакалите, те те изяждат. Трябва да си осигурим безопасност. Очаква ги голяма изненада. — Дрейк издърпа едно тежко бюро пред вратата на тайния коридор, точно когато се чуха тежки стъпки. — Калиста, ела зад мен. Знаеш ли как да зареждаш мускет?

— Не.

— Знаеш ли как да стреляш?

— Да, това го знам.

Дрейк ѝ подаде пушката и сложи друга в скута си, за да я зареди.

— Пълна е с едри сачми. Просто я насочи към вратата, но не стреляй, преди да се покажат няколко човека. — Дрейк наклони глава и се послуша.

Чу се далечният звук на затваряща се врата в другия край. Обяснението за странната му усмивка дойде, когато зад затворената

врата се чу глуха експлозия. Отекнаха викове, после един мъж, облечен в черни дрехи, с белези от шарка по лицето, влетя в стаята.

— Пригответи се — каза спокойно Дрейк.

Калиста си пое дълбоко въздух, за да успокои треперенето на ръцете си, подпря мускета на бюрото и се прицели. Още трима мъже се появиха след първия. Бързаха да избягат от дима и праха, изпълнили тайния коридор. Калиста натисна спусъка. Оръжието ритна и тя се облегна назад, но се съвзе достатъчно, за да вземе друг мускет.

Беше уцелила, но виковете на мъжете бяха не само от болка, а и от ярост, защото беше очевидно, че раните им са повърхностни. Прозвуча още един изстрел след командата на Дрейк.

Дрейк се изправи спокойно, насочил два пистолета към мъжете.

— Връщайте се обратно. — Той изгледа четвъртия човек и се усмихна. — За мен е чест, мистър Нортър. Не съм и предполагал, че сам ще си омърсите ръцете. Никога не съм и допускал, че ще напуснете малката си крепост. Все пак властите в Лондон ви преследват.

Феликс Нортър бутна грубо един от хората си и излезе на светло. Загледа се в откритото лице на Дрейк и премига. Но когато Дрейк размаха пистолета, той спря и се озъби:

— Ти си като котка, но току-що изтече и последният ти, девети живот.

— О, няма? — Дрейк погледна часовника си и отново размаха пистолета. — А сега се върни обратно като добро малко момче. Можеш да дойдеш, за да си поиграем, когато съм готов за това.

Лицето на Нортър почервения от гняв. Той протегна ръка към ботуша си, но се изправи, крещейки, когато Дрейк простреля ръката му.

Димът забулваше лицето на Дрейк, когато той каза тихо:

— Моля, опитай отново. — Вторият пистолет беше насочен към сърцето на Нортър.

Пребледнял, Нортър се върна в коридора, бутайки хората си назад. Дрейк внимателно пристъпи напред, затвори вратата с крак и сложи резето. После избута тежкото бюро пред вратата и сложи още няколко мебели.

— Това ще ги задържи, докато дойде Клайд. Другият край на коридора е блокиран от развалини.

Калиста облегна мускета на стената и изтри потното си чело.

— Кой е този? И как си разбрал, че ще дойде?

— Феликс Нортър. Този, който отвлече и измъчва Клайд, или, иначе казано, съдружникът на Алекс Куотърмейн.

Калиста погледна към вратата. Всичко си идваше на мястото.

— Той е стрелял по теб.

— Той или някой от хората му. Но не след дълго всички ще се озоват в Нюгейт. — Дрейк топна една кърпа в кана с вода и изтри праха от лицето си. — Клайд ще дойде точно в седем, заедно с властите.

— Но как си разбрал, че ще дойдат точно сега? И какво си направил, за да ги хванеш така в коридора?

— Когато опитът им за убийство се провали, трябваше да дойдат тук. Нортър ме мрази почти толкова, колкото и Куотърмейн, но досега не съм знаел колко много е това. Властите ще се радват да го заловят. А капанът е стар пиратски трик. Малък заряд избухна, когато вратата на коридора се затвори отвътре. — Дрейк остави кърпата и я целуна по бузата. — Не смятах, че съществува опасност за теб, иначе щях да те изведа оттук.

Калиста махна с ръка.

— Накарай ги да влязат. Ако бях знаела, че те стоят зад нападението върху теб и Клайд, щях да се прицеля под кръста.

Дрейк се изсмя високо и я прегърна.

— О, красавице моя, какви прекрасни синове ще имаме.

Калиста докосна корема си и се изчерви, сякаш не знаеше, че изминалата нощ може да е посяла плодове в утробата ѝ.

Дрейк сложи ръка върху нейните и очите му потъмняха.

— Изгарям от нетърпение да те видя наедрияла с детето ми. — Той я целуна, после решително я махна от себе си, потупвайки я отзад. — Но няма да ме съблазниш отново, прелъстителко, докато не ти стана истински, подходящ мъж.

Калиста вирна брадичка, но косият ѝ поглед беше закачлив.

— Може да сме женени петдесет години, но ти никога няма да си подходящ.

Дрейк отвори уста, за да отговори, но я затвори, когато часовникът удари шест.

— Хайде, трябва да те заведа у вас. Не искам да си тук, когато дойдат властите.

Дрейк ѝ наметна пелерината и я заведе до външната врата на склада.

Излезе с нея на улицата, махна на един файтон и плати щедро на файтонджията.

— Грижете се добре за нея — каза му той и целуна Калиста, преди да я настани вътре.

В този тайнствен час на утрото, когато нощта още не си бе отишла, а денят не бе настъпил, те се загледаха един друг в сивия мрак. Една улична лампа осветяваше сцената, придавайки ѝ още позагадъчен вид.

Калиста не можеше да се отърси от чувството, че ще се събуди сама в леглото си и всичко ще се окаже само сън. Стисна ръката му.

— Не искам да те оставям. Изведнъж почувствах хлад.

Той поднесе ръката ѝ към устните си.

— Веднага ще пусна обявите. Ще се оженим, преди да е изтекла седми...

— Херик! — прозвуча като пистолетен изстрел един глас от тъмнината. — Свали мръсните си ръце от сестра ми. — Саймън пристъпи напред, а до него, като сянка на злото, стоеше Куотърмейн.

Дрейк се обърна към кочияша.

— Е, хайде, тръгвай, добри човече.

Калиста скочи от файтона, преди да е тръгнал.

— Няма да стане. — Тя хвана ръката на Дрейк и застана до него, вдигнала гордо брадичка пред брат си и бившия си ухажор. Знаеше, че изглежда като жена, току-що излязла от любовното ложе, но не им дължеше никакви обяснения. — Ами ако ръцете му са върху мен, защото аз съм избрала така, братко?

Саймън отстъпи крачка назад.

— Листа, това не може да е вярно. Той ни отне всичко, което имаме.

— Имал е добър учител — отвърна Калиста, — както и самият Хенри призна. Саймън, време е да забравим миналото. Дрейк и Хенри ще го направят. Защо не и ти?

— Защото никога не мога да вървя с изправена глава в този град, ако този... негодник те опозори дотам, че се ожени за теб. Ако се

омъжиш за него, ще опозориш името на Стантън и Ралей. Половината от мъжете в игралния дом снощи ще откажат да го приемат в домовете си. Кажи ми, че си му отказала, Листа.

Вместо отговор, Калиста извади Жълтата роза от деколтето си. Дори от това разстояние, Саймън я разпозна и стисна устни отвратен.

— Прав си, Алекс, той я е омагьосал.

Калиста се загледа в самодоволното изражение на Куотърмейн. Как само го мразеше! Ако можеше, щеше да го извика на дуел. Задоволи се само да го обиди:

— Тези думи ми звучат познато. Колко пъти си го карал да ги повтаря, Макиавели.

Той сви рамене.

— Саймън може да е доста умен, когато си направи труда да използва мозъка си.

Студеният поглед на Дрейк не бе се отмествал от лицето на Куотърмейн.

— Жалко, че не го е използвал по-рано. Защото тогава, може би, щеше да разбере какъв си всъщност.

Саймън свали ръкавицата си.

— Омръзнаха ми обидите ти. Тя все още е моя сестра и аз съм загрижен за репутацията ни, дори тя да не е. Ти очевидно си я опозорил и ще си платиш за това.

Когато Саймън стисна ръкавицата си и я вдигна, Калиста се опита да застане между него и Дрейк. Куотърмейн хвана наметалото ѝ и я издърпа обратно. Тя се бореше да се освободи, но когато успя да го направи, вече беше твърде късно.

Саймън удари бузата на Дрейк с такава сила, че звукът отекна в глухата улица.

— Назови секундантите си, ако въобще можеш да намериш някой, който да застане до теб. Утре сутринта по това време, в гробището Хемпстед. Оръжието — по твой избор.

Дрейк потърка бузата си. Лицето му беше в сянка, но сините му очи блестяха, озарени от свещен огън. За първи път, откак Калиста дойде при него снощи, той отново олицетворяваше прозвището си.

Калиста издърпа ръкавицата от Саймън.

— Да не си полудял. Забранявам ти.

Дрейк внимателно я дръпна и я заведе до чакащия файтонджия.

— Това е въпрос на чест, скъпа. След всичките клюки относно миналото ми и начина, по който съм спечелил богатството си, мислиш ли, че мога да си позволя да ме нарекат страхливец? Искам нещо по-добро за теб и децата ни.

Калиста се притисна към него. Сърцето ѝ биеше до пръсване, изпълнено с ужас.

Горчивият опит ѝ казваше, че току-що намереното щастие почти винаги е кратко.

— Но Саймън е отличен стрелец. Както и ти. Не можеш да го убиеш, Дрейк. Нито пък ще понеса той да те убие. Обичам и двама ви.

Споменът за Хийт, за жизнения му смях, изгубен завинаги след дуела, още я преследваше. Трябваше да спре всичко това!

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Не се страхувай. Ще измисля нещо. Довери ми се още веднъж и всичко ще бъде наред.

Той отстъпи назад и кимна на файтонджията. Човекът пришпори конете, очевидно изплашен от странните неща, които вършеха благородниците.

Усмивката на Дрейк изчезна веднага. Огромната воля на момчето, което бе преживяло толкова нещастия, надзърташе сега от очите на мъжа.

— Секундантът ми ще те извика. — Дрейк се уви в наметалото си и потъна в тъмнината. Гласът му се извиси. — И, Куотърмейн... Още недей да се смееш. Феликс Нортър е в затвора. Смятам, че с удоволствие ще посочи човека, който го е наемал в продължение на години... — Гласът на Дрейк заглъхна.

Изчезна.

В настъпващата светлина на утрото Саймън погледна изплашеното лице на Алекс.

ГЛАВА 13

Яркийт ден, който настъпваше, беше най-тъжният в живота на Калиста. Слънцето се усмихваше весело, поздравявайки пролетните цветя в градината на Мариан. За първи път от месеци вятърът беше топъл. Ухаеше на нещо ново, живо, но в гърдите на Калиста нямаше надежда.

В гърлото ѝ бе заседнала буца. Седеше на леглото си в къщата на Мариан и гледаше през прозореца. На перваза кацна червеношийка, приветстваща пристигането на пролетта. Калиста почти не я виждаше.

Беше прекалено уморена, за да заспи, и прекалено изпълнена с болка, за да стане и да приветства новия ден. Беше мислила, че всички прекеждия са свършили, но сега бъдещето ѝ се струваше толкова мрачно, колкото и миналото. Зарови лице в ръцете си, молейки се, както никога преди не се бе молила.

Усещаше някак си, че Дрейк няма да убие Саймън. Брат ѝ обаче нямаше никакви угризения. Калиста скръсти ръце на гърдите си и потрепери въпреки топлия ден. Трябваше да направи нещо. Но какво?

От фоайето на къщата се чуха гласове. Калиста положи усилие да помръдне натежалите си като олово крайници. Тръгна надолу по стълбите, като се придържаше за парапета. Слезе тъкмо навреме, за да види как Хенри удря плесница на Куотърмейн.

— Изчезвай! Ще ипотекирам имуществото си, за да изкупя дела ти. Ти проваляш всичко, до което се докоснеш.

Мариан махна на един любопитен слуга да излезе и се облегна на стената, наблюдавайки ги угрижено. Изглеждаше облекчена, когато видя Калиста.

Почервенял от гняв, Куотърмейн вдигна юмрук, но Саймън се втурна между двамата мъже.

— Татко, недей. Алекс е единственият приятел, който остана с нас, когато имаме най-голяма нужда от това.

— Заради собствената си изгода. Саймън, не разбираш ли, че Алекс те подтикваше да пиеш, да играеш комар, а сега и да се

дуелираш. Това не е животът, който майка ти би искала да водиш.

— Защо? Все пак се е омъжила за теб, нали?

Хенри се олюля след този нечестен удар под кръста, но отново застана здраво на краката си, когато Калиста сложи ръка на рамото му. Тя поклати глава към брат си.

— Саймън, направи това, което смяташ, че трябва да направиш. Но ти казвам едно — ако убиеш Дрейк Кимбал, ще тъгувам за него през целия си живот. И никога повече няма да гледам на теб по същия начин.

Саймън отстъпи назад като опарен, но върху лицето му се изписа решителност.

— Права си. Ще направя това, което трябва да направя. Хайде, Алекс, трябва да се поупражнявам в стрелба.

Хенри се обади:

— Секретарят ми ще ти се обади, Куотърмейн. Ще направим някакъв план да изкупим дела ти.

Куотърмейн сви рамене.

— Когато го направите, ще го обмисля. Ако ми харесва. — Той последва Саймън навън.

Калиста трепна, когато вратата се затръшна след него.

Мариан хвана приятелите си под ръка и ги заведе в салона, където ги настани пред камината. Наля им коняк.

Калиста повдигна учудено вежди към часовника, който показваше единайсет. Мариан сложи свитите си в юмруци ръце на хълбоците.

— Малко е късничко да се приведеш в подходящ вид.

Калиста въздъхна и отпи. Закашля се, когато алкохолът опари гърлото ѝ, но главата ѝ се проясни, когато изпразни чашата.

Хенри обаче не докосна своята. Вдигна я към светлината, наслаждавайки се на златистия блясък. Бузите му пламтяха.

— Не е ли странно, как едно-едничко дело може да промени живота на цяло семейство. Дори и на смъртното си легло ще изплащам греха си, а свети Петър ще ме върне от райските порти, когато отида там, разтворил книгата на живота ми.

Отнесеното изражение на Хенри разтревожи Калиста.

Тя хвана ръката му.

— Никога не е късно да изкупиш греховете си, Хенри. И вече започна. Знам, че направи всичко възможно, за да възпреш Саймън от тази лудост. Не вярвам, че Дрейк ще го убие. Можем само да се надяваме да се случи най-доброто.

Хенри се дръпна, остави чашата си на масата и се изправи.

— Да се надяваме? Глупости! Има едно нещо, което мога да направя, и ще го направя! — Хенри забърза към вратата. Изглеждаше с десет години по-млад. Спря и погледна през рамо към Мариан. — Погрижи се Калиста да не дойде на дуела, Мариан. Това е мъжка работа. — Той затвори вратата след себе си.

Само прислужникът в коридора видя загадъчната усмивка на лицето му, когато отиваше към изхода.

Пребледнялото лице на Калиста се зачерви внезапно. Тя стисна силно страничните облегалки на стола си.

— Ох! Хич не ми харесва, когато говори така. — Скочи на крака. — Мъжка работа, а? Е, да видим какво може да направи една жена.

Мариан я гледаше, изпълнена с предчувствие.

— Калиста, какво можеш да направиш ти?

— Е, определено не мога да седя безучастно, когато мъжът, за когото съм обещала да се омъжа, и братът, когото обичам, са обзети от проклетата си мъжка чест и имат намерение да се изпозастрелят.

Мариан изгледа приятелката си, но изведнъж лицето ѝ се озари от разбираща усмивка.

— А, разбирам... Как беше, Калиста? Дракона толкова ли е добър, колкото изглежда?

— Защо никога не си ми казвала колко хубаво нещо е сексът? — Калиста се обърна и я погледна. — Разказала си ми само за основните неща.

— Защото с всеки човек е различно. Жената не получава истинско удоволствие, ако сърцето ѝ не участва така, както и тялото. Следователно много зависеше от това, за кого ще се омъжиш.

Лицето на Мариан стана тъжно. Калиста знаеше, че си спомня за скъпия си покоен маркиз.

Калиста се обърна към вратата.

— Но него няма да го изгубя, както изгубих Хийт. Мариан, ще ми заемеш ли каретата си? Трябва да отида на едно посещение.

Клайд седеше в канцеларията си. Ръцете му трепереха леко, докато помагаше на Дрейк да почисти любимите си пистолети. Перлените дръжки и сребърният обков не можеха да прикрият смъртоносното им предназначение.

— Защо позволи на момчето да те въвлече в това?

Дрейк разгледа цевта.

— Куотърмейн щеше да ме направи за смях пред цял Лондон, ако бях отказал. След време ще приемат мен и Калиста, но не и ако съм заклеймен с печата на страхливците, в добавка към останалите ми грехове.

— Но как ще убиеш брата на лейди Калиста? А доколкото знам, той също е добър стрелец.

Дрейк сложи първия пистолет в кобура и взе втория от ръцете на Клайд.

— Няма да умра сега, когато най-последно имам истинска причина да живея.

Клайд затвори очи в безмълвна молитва. Дрейк го наблюдаваше, а по устните му играеше тънка усмивка.

— Достатъчно, стари приятелю. Разкажи ми за Нортър и приятелите му, след като властите ги вкараха в затвора.

Зъбите на Клайд се оголиха в съвсем не християнска усмивка.

— Допусна грешката да се опита да ги подкупи... в мое присъствие. Гневният им вой можеше да се чуе на другия бряг на Темза.

— И къде държат Нортър?

— Под охрана от драгуни в полицейския участък, заедно с хората му. След процеса ще ги преместят в Нюгейт. Ако Куотърмейн смята да прави нещо, трябва да го направи сега.

— И си сигурен, че Куотърмейн е отишъл в участъка и е попитал за престъпленията им с молба, като добър гражданин, да получи стоките си обратно?

— Такова е било извинението му, според дебелия съдия. Той е наистина добър човечец. Вече е много по-приятелски настроен, след като му достави най-търсения лондонски престъпник. Изгаря от желание да отговаря на всичките ми въпроси.

— И ти позволи да видиш Нортър?

Клайд кимна.

— Нортър е побеснял. Явно мисли, че Куотърмейн му е заложил капан, убеждавайки го да излезе от укритието си, за да се отърве от него. Изпълнен е с мисълта за отмъщение.

— Отлично. Върни се при съдията и му намекни леко, но така, че да си помисли, че идеята е негова, да сложи по-силна охрана на килията на Нортър. Ако оцелея, следващата стъпка на Куотърмейн ще е да убие човека, който може да докаже, че Алекс Куотърмейн не е идеалният гражданин, какъвто се опитва да се изкара. — Дрейк огледа втория пистолет — И ще падне в собствения си капан. Няма да е много щастлив в Нюгейт.

На вратата на магазина се почука силно.

Клайд се изправи бързо.

— Няма ли да се упражняваш днес? Ще ме изчакаш ли? Ще ти помогна да поставиш мишените.

Дрейк пхна втория пистолет в кобура и ги заключи в една каса.

— Не са ми необходими упражнения за това, което смятам да направя.

Клайд се намръщи, но чукането се повтори и той тръгна надолу по стълбите. Отвори вратата и изръмжа:

— Не можете ли да четете? Затво... — Той млъкна изведнъж, вперил поглед в човека на стъпалото.

Дрейк надзърна над рамото му, също толкова изненадан.

Хенри Стантън, граф Суонлий, убиец на бащата на Дрейк, се поклони леко, вдървено.

— Добър ден, Кимбал. Мога ли да ви обезпокоя с кратка визита?

Дрейк отвори широко вратата.

— Мога да кажа едно за вас, Хенри Стантън. Вие все още ме изненадвате, което доста рядко се случва на останалите хора.

Клайд погледна между двамата мъже, но те се държаха вежливо, макар и нетопло. Свивайки рамене, той тръгна да си върши работата.

Хенри влезе и затвори вратата с крак.

— Приемам го като комплимент. От това, което разбрах, през живота си сте видели неща, за които повечето хора само могат да мечтаят.

— Или да се страхуват — допълни сухо Дрейк. В студения му тон се доловиха нотки от предишната неприязън, но той отстъпи назад и махна с ръка. — Какво мога да направя за вас?

— Не го заслужавам, но можете да ми помогнете да превърна сина си в мъж.

Дрейк се отпусна на един стол и махна на Хенри към друг.

— Откъде знаете, че не възнамерявам да го превърна в труп?

Хенри не реагира на предизвикателството. Просто наклони леко глава настрани, загледан в силното лице на Дрейк.

— Мътните го взели, толкова много ми напомняте за баща си. Ех, онези времена, когато работехме заедно в Индия! Преди... — Той промени тактиката си, когато видя как Дрейк се напруга. — Калиста не смята, че възнамерявате да убиете момчето ми, нито пък аз. Моля ви... Не, умолявам ви... да ми позволите да стана ваш секундант.

Устата на Дрейк увисна.

— Срещу собствения ви син?

— Не мога да измисля по-добър начин да стана жив пример за безсмислието на отмъщението. Омразата и ревността за малко не ме унищожиха. Не мога да позволя същото да се случи и на Саймън. Ако ме види там, до вас, може би шокът ще му помогне да осъзнае колко го е подвел Куотърмейн.

— О, ще се почувства предаден и ще ви намрази до края на живота си.

Само преди месец, дори само преди две седмици, Дрейк щеше да се възползва от това предложение, доволен да види как между бащата и сина зейва пропаст. Но сега не беше необходимо дори да затваря очи, за да види пред себе си лицето на Калиста. Щеше да посвети целия си живот на това върху лицето ѝ да грее щастлива усмивка.

Този мъж беше направил от Калиста жената, която той обичаше. И само поради тази причина Дрейк почти бе готов да му прости.

— Не, Хенри. Вашето предложение е чест за мен, но това ще разбие сърцето на Калиста.

Хенри бавно се усмихна.

— Знам, че не възнамерявате да го убие.

— Оставете мен и намеренията ми. Може да смятате проблема си за решен, Стантън. Може би никога няма да доживея да ви тормозя като ваш зет. Дочух, че синът ви е добър стрелец.

Хенри стана и отиде при Дрейк. Дракона бавно се изправи срещу врага, който сега се бе превърнал в съюзник. Когато Хенри протегна ръка, Дрейк я пое без никакво колебание.

— Простете ми — каза просто Хенри. — Ако времето можеше да се върне назад, бих дал живота си, за да го сторя. И до ден-днешен скърбя за баща ви. Кълна се.

Дрейк му вярваше. И последните сенки напуснаха сърцето му. Дрейк стисна силно ръката му, после я пусна.

— Добре. В такъв случай трябва да знаете, че съм наследил уменията му да търгува. Изчакайте тук. — Дрейк хукна нагоре по стълбите, после бързо се върна. Подаде на Хенри някакъв документ. — Днес купих игралния дом „Уелкъм“ за огромна сума. Сам виждате, че нотариалният акт е на ваше име и това на Саймън, при условие да получавам една четвърт от приходите, които ще ми се изплащат годишно, дори след като покупната цена бъде изплатена. — Дрейк пъхна нотариалния акт в ръката на Хенри.

Хенри се взираше в документа, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Дрейк се покашля.

— А другото условие е да ми продадете семейната ми къща за сумата, за която сте я купили.

Когато Хенри вдигна поглед, очите му бяха влажни.

— Но тя е ваша и можете да си я вземете законно, без да плащате и петак.

Дрейк сви рамене.

— Не ми струва кой знае колко, но е достатъчно, за да запазя мира в семейството си. Що се отнася до Калиста, май трябва официално да поискам ръката ѝ.

Хенри се усмихна.

— Не се напъгайте чак толкова. Тя е зрял човек, а по-самостоятелно момиче никога не е живяло на земята. Но ако става въпрос за моето мнение, имате благословията ми. Тя има нужда от силен мъж.

Благословия, не просто съгласие. Дрейк скри задоволството си с бързо кимване.

— Добре. А сега, когато всичко е уговорено, бихте ли обяждали с мен в „Кингс Хед“! Малко любезно държане пред обществото ще поукроти клюкарите.

Хенри пъхна нотариалния акт в джоба си.

— За мен ще е удоволствие, ако ми позволите да платя сметката.

— Глупости. — Дрейк отвори вратата пред Хенри. — Мое задължение е да подпечатам сделката.

Продължаваха да спорят дружелюбно, когато влязоха в заведението, едно от най-популярните в Лондон, любимото убежище на доктор Самюъл Джонсън. Разговорите замряха, когато двамата мъже влязоха. Тези, които не го бяха виждали без маска, сезираха в Дрейк дори когато поиска маса, представяйки се с истинското си име. Започнаха оживени разговори, които замлъкнаха веднага щом отношенията между двамата мъже бяха обяснени на незнаещите.

Така посетителите на „Кингс Хед“ бяха уведомени за последните подробности от най-новия скандал. Нима беше истина, че дъщерята на Стантън ще се омъжи за сина на човека, с когото той бе постъпил толкова ужасно? Не, по-скоро лъв ще легне в овча кошара.

Всички сезираха в тях, докато Дрейк правеше знак на една хубавка слугиня и поръча най-доброто вино. Плътният червен цвят улови слънчевата светлина и мъжкият им смях превърна виното в рубини, а не в кръв.

Отвън, на онова място, което чака всички човешки души, ангелът на смъртта разочаровано размаха криле и излетя, за да потърси по-слаба плячка.

Застанал на райските порти, свети Петър се усмихна и отбеляза нещо в тефтера си.

Калиста спря пред църквата „Сейнт Пол“ където я бе изпратил прислужникът на доктор Джонсън, след като отиде у тях. Очевидно Джонсън бе дошъл тук за погребението на някой приятел. Не й беше приятно да го безпокои, но времето я притискаше прекалено много, за да се съобразява с условностите. Тя стоеше пред огромната сграда, извисяваща се с величественост, която само велик архитект като сър Кристофър Рен можеше да постигне.

Мислеше си, че като види последния земен път на един човек, ще се поуспокои, но точно обратното — видя истинска ирония в това да се срещне с доктор Джонсън на едно погребение с надеждата да предотврати друго.

Най-после мъже и жени с траурни одежди започнаха да излизат от църквата. Чуваше се погребална музика от орган, но Калиста се

опита да не обръща внимание на потискащото ѝ въздействие, докато оглеждаше тълпата за доктора.

Най-накрая го зърна — слизаше бавно по стълбите, подпирайки се на бастуна си. Изтича към него.

— Добър ден, сър. Може ли да поговоря с вас?

Джонсън се обърна стреснат. Погледна към любопитните зяпачи, после хвана ръката на Калиста и я поведе към каретата на Мариан.

— Понякога независимостта ви става прекалено дръзка, дете. Една красива млада девойка никога не бива да се приближава към мъж сама, пък бил той и старец, пред толкова много други хора. Но от лицето ви виждам, че не е необходимо да ви казвам точно това.

Калиста бързо каза:

— Наистина не съм искала да ви поставям в неудобно положение, сър, но трябва да говоря с вас. Малко ме е срам отново да искам помощта ви, но въпросът е на живот и смърт.

По обърканото лице на Джонсън започна да се появява разбиране.

— А, говорите за дуела на брат ви с младия Кимбал.

Сега беше ред на Калиста да премига учудено.

— Нима вече се е разчуло?

— Този Куотърмейн обикаля кафенетата цял ден, поне така ми казаха. — Джонсън не прикри неодобрението си. — У този човек няма никаква изисканост, но ако историята е вярна, не мога да кажа добри думи за никой от тези дебелоглави младежи.

Калиста погледна към хората, които бавно минаваха покрай тях, очевидно напъвайки се да подочуят нещо.

— Може ли да говорим някъде насаме?

Джонсън погледна часовника си. Когато стомахът на Калиста изкъркори силно точно в този стратегически момент, Джонсън се усмихна.

— Наел съм частна трапезария в „Кингс Хед“. Искате ли да дойдете с мен на обяд? — Той кимна на кочияша. — Прислужникът може да ви служи за придружител.

Калиста се опита да си спомни кога бе яла за последен път. Лицето ѝ се обля в руменина, когато си представи как бе яла резенчета портокал от пръстите на Дрейк.

— Ще се срещнем там.

И така се случи, че Калиста Ралей, която скоро щеше да стане Кимбал, обядва само през една стена от бъдещия си съпруг и баща си, без да знае за присъствието им. Калиста успя да прикрие нетърпението си, докато Джонсън се наслаждаваше на телешкото си с бира.

След като изтри устата си, той сгъна внимателно салфетката до чинията си и впери поглед в нея.

— А сега, какво искате да направя?

— Саймън ви уважава неимоверно. Ако дойдете с мен на мястото на дуела, може би...

— Да разбирам ли, че искате да разубедя брат ви да не се бие? — Джонсън се намръщи.

— Знам само, че разговарях и със Саймън, и с Дрейк, но и двамата не искат да ме послушат.

— Това, което искате, е невъзможно, дете. Тук става дума за чест. Мога ли да попитам кой отпрати предизвикателството?

— Саймън.

Джонсън сякаш малко се поотпусна.

— Радвам се да разбера, че преценката ми не се оказа погрешна, в крайна сметка. Не мога да си представя по-голяма провокация от това Кимбал да извика брат ви на дуел. Дрейк Кимбал очевидно много ви обича, точно както и вие него.

Калиста отпусна ръце в скута си и кимна.

— И всичко това е още по-ужасно сега, когато баща ми и Дрейк се отказаха от враждата. Куотърмейн е подстрекателят за този дуел, затова смятам, че с малко убеждаване Саймън може да се откаже от подобен незаконен начин да уреди такъв дребен спор.

Джонсън поклати глава, преди още да е свършила.

— Дуелите, които се извършват в името на честта, са по-малко незаконни от войните, в които толкова непознати умират в битка. Не, дете мое. Ако брат ви е предизвикал Дрейк, младият Кимбал няма друг избор, освен да се бие. Няма да се бие от жестокост, а в самозащита, за да избегне петното, което ще му лепнат, ако не го направи, както и да предотврати отлъчването си от обществото. Подобни цели са достойни за уважение, макар и средствата да не са. Не мога да се намесвам.

Калиста се отпусна назад в стола си.

— В такъв случай Дрейк може да умре утре сутринта.

— Откъде знаете, че брат ви няма да е този, който ще бъде ранен?

— Дрейк няма да стреля по него. — Калиста се изправи. — Благодаря за обяда, сър. Повече няма да ви безпокоя.

Джонсън стана с неприсъща за него бързина, когато тя тръгна към вратата.

— Къде ще се проведе дуелът? И кога?

Калиста му каза, не смеейки да се надява, че той ще промени мнението си. Писателят кимна, без да казва нищо повече. Калиста излезе в тесния коридор, но трябваше да се отдръпне зад един ъгъл, за да направи път на двама келнери. И надзърна в главната зала.

Огледа тълпата с пълно безразличие, но изведнъж се вцепени, вперила поглед в една от централните маси.

Дрейк. И Хенри. Наслаждаваха се на обилен обяд и бутилка вино. Калиста направи крачка към тях, но си спомни, че ресторантът е привилегия на мъжете, и се върна обратно. Джонсън, учуден от странното ѝ поведение, излезе и надникна над рамото ѝ. Загледаха се в двамата мъже, задълбочени в дружелюбен спор.

— Значи се оказахте права. Те наистина са се сдобрили.

Очите на Калиста се замъглиха от сълзи. Успя да кимне бързо, преди да излезе през задната врата. Каретата на Мариан я чакаше. Беше прекалено разстроена, за да забележи замисленото изражение на Джонсън, който наблюдаваше двамата стари врагове.

По време на краткото пътуване до дома на Мариан Калиста се вираше, без да вижда, навън през прозореца, преследвана все по-често от спокойното изражение на Хийт, докато лежеше в ковчега.

Тогава бе смятала, че никога повече няма да изпитва чувства, още по-малко, че отново ще се влюби. Но тогава беше млада и гъвкава. Сега, като зряла жена, знаеше с абсолютна сигурност, че ако Дрейк умреше, желанието ѝ за живот щеше да си отиде заедно с него. А да го изгуби по този начин, заради някаква си глупава чест, е, това не можеше да понесе.

Но какво можеше да направи? Не можеше самата тя да вземе пистолет... Калиста затаи дъх. Сърцето ѝ ускори ритъма си.

Може и да стане. Ако обществеността дочуеше нещо, тя щеше да бъде опозорена, но трябваше да рискува.

Гробището Хемпстед се намираше на висок хълм, подобен на плато, с изглед към Темза. Това беше любимото място за дуели на джентълмените в продължение на векове. Какво по-добро място да убиваш от едно гробище? Толкова много аристократична кръв бе пролята тук, че беше истинско чудо, че тревата не беше синя.

Зората все още не бе надвила нощта. В пет и трийсет няколко светли ивици предизвестиха появата ѝ, но все още беше тъмно.

По пътя нагоре към хълма изтрополиха колела на карета. Една самотна фигура скочи от каретата, изтича към сянката на огромен дъб и махна на кочияша да си върви. Тежкото наметало прикриваше човека, но една бяла ръка улови последния лъч на луната, когато извади пистолет от колана си, за да го провери.

Минаха двацет минути, преди да се появят още три карети. Дрейк, Хасан и Клайд слязоха от едната, Хенри Стантън от втората, и най-накрая — Саймън, Куотърмейн и... доктор Самюъл Джонсън, от третата.

Дрейк съблече наметалото си и сложи на лицето си черна маска. Беше облечен в черно от главата до петите, но въпреки това високата му фигура се очертаваше ясно на фона на сивото небе.

Саймън също беше облечен в черно. Лицето му образуваше блед овал над черната риза. Двамата противници се поздравиха безмълвно. Саймън сякаш се олюляваше леко. Куотърмейн му каза нещо грубо и Саймън щракна с пръсти, за да привлече вниманието.

После, намръщен, Куотърмейн се срещна с Клайд в средата на полянката.

— Вашите оръжия?

Клайд му показва пистолетите.

— Избираме пистолети. Разстояние — трийсет крачки.

— Трийсет? Двацет е по-обичайно.

Клайд не си направи труда да отговори. Като предизвикана страна, те бяха в правото си да избират условията. Куотърмейн занесе пистолетите при Саймън и му каза нещо. Саймън кимна и изтри челото си с ръкав.

Куотърмейн даде на Дрейк единия от пистолетите, а другия подаде на Саймън. Хенри и Джонсън стояха отстрани, недалеч от големия дъб, и наблюдаваха мрачно сцената. Хасан, извикан в ролята на лекар, изглеждаше объркан от този европейски ритуал.

Хенри погледна към дървото, откъдето се чу тихо шумолене, но то спря и той изгуби интерес.

Когато двамата мъже заредиха пистолетите си, Клайд извади бяла кърпичка от джоба си.

— Първа кръв ще е достатъчна.

— До смърт — провлече Саймън.

Клайд не му обърна внимание.

— Първа кръв. — Той вдигна кърпичката.

— Почакайте! — Хенри пристъпи напред и извади нещо от джоба си. — Няма отново да те моля да оттеглиш предизвикателството си, Саймън, но трябва да знаеш, че Дрейк Кимбал е станал наш партньор в нов игрален дом, с дял от една четвърт. От нас иска единствено да му позволим да купи къщата на прадедите си на цената, която сме платили за нея.

Саймън пхна пръст в ухото си, сякаш не можеше да се довери на слуха си.

— Не мога да повярвам.

— Искам още да знаеш, че не одобрявам този дуел дотолкова, че предложих на Дрейк да му стана секундант. Той ми отказа, но не от омраза към мен, а защото се притесняваше за това, как ще реагираш ти. — Хенри отстъпи назад. — А сега, продължи, щом се налага, но тук става дума за нашата кръв — отмъщение, смърт и безчестие се предават от едно поколение на следващото. Ако Дрейк може да прости моя грях, сигурен съм, че ти можеш да простиш неговия.

Хенри спокойно се върна при Джонсън, но скри треперещите си ръце в джобовете на палтото.

Саймън погледна към Хенри, после към неподвижната фигура на Дрейк, към неодобрителното изражение на Джонсън и най-накрая — към Куотърмейн.

— Алекс?

— Хенри ще направи всичко, за да се измъкне от споразумението ни, Саймън. Включително да прости на човека, който постъпи по този начин с теб — открадна всичко, което имаш, дори сестра ти. И въпреки това — изборът е твой. — Куотърмейн кръстоса ръце на гърдите си, но гневът му заради новото начинание на Дрейк се издигаше над него като пара.

Очите на Саймън търсеха увереност, която никога не му предлагаше. Той извади една бутилка от джоба си и отпи голяма глътка. Затвори бутилката и я прибра.

— Да продължаваме.

Раменете на Хенри хлътнаха. Джонсън изцъка с език. Куотърмейн се усмихна.

А Дрейк? Дрейк зае позиция, обърна гръб към Саймън, с ръка върху дръжката на пистолета.

Под дъба се чу тих стон. Когато бялата кърпичка падна и двамата мъже започнаха да броят едновременно, една бяла, нежна ръка насочи пистолета иззад листата. Дрейк правеше големи крачки, Саймън — малки.

— Петнайсет... Шестнайсет...

Устните на Джонсън се движеха, докато той броеше наум заедно с дуелистите. На двамайсет някакво шумолене в дърветата го накара да се обърне. Небето бе просветляло и Джонсън видя слабото проблясване на стомана. На двамайсет и пет той посегна към тази ръка, насочила пистолета към краката на Саймън.

Джонсън дръпна силно крехката китка. Калиста, цялата в черно, се показа иззад дървото. Очите ѝ се бяха разширили от страх.

— Не! Просто искам да го раня, да дам шанс на Дрейк...

— Двамайсет и девет...

— Шшт. Не го разсейвай, дете. — Джонсън я прегърна през раменете и внимателно измъкна пистолета от ръката ѝ, когато дуелистите стигнаха до трийсет.

В настъпилата тишина оживя най-страшният кошмар на Калиста. Тя зарови лице в рамото на Джонсън, неспособна да гледа. Изви се вятър и между двамата мъже се надигнаха сухи листа, пречейки им да виждат. Саймън присви очи, вдигна пистолета си, пое си дълбоко въздух, прицели се, но беше очевидно, че сърцето не му позволяваше да го направи.

Междувременно, Дрейк се обърна настрана, вдигна сигурно ръка и изчака да види какво ще направи Саймън. Когато младежът стисна по-силно пистолета, за да стреля, Дрейк се обърна още по-настрана, започна да натиска спусъка на своя пистолет, и разпери широко ръка, за да не уцели.

Двата пистолетни изстрела изтрещяха едновременно. Дрейк се препъна назад и изпусна оръжието.

Калиста изпищя. Хасан погледна двамата мъже, взе чантата си и забърза към Дрейк, който стискаше ръката си.

Саймън потърка очи и се втренчи в противника си. Прокара ръка по тялото си, сякаш не можеше да повярва, че е невредим, после се обърна, за да види какво бе уцелил Дрейк — един надгробен паметник. Отново се обърна към Дрейк.

Изражението му се промени чак когато погледна към най-добрия си приятел.

Устните на Куотърмейн бяха стиснати разочаровано, когато Хасан вдигна ризата на Дрейк и почисти драскотината.

— Не е нищо сериозно, но все пак кърви — каза Хасан със своята напевна интонация.

Калиста изтича към Дрейк.

Хенри се облегна на едно дърво, коленете му бяха омекнали от облекчение. А Джонсън гледаше към Куотърмейн със зле прикрито отвращение.

Куотърмейн се обърна и отиде до каретата си. Без дори да попита Саймън как ще се прибере, той заповяда на кочияша си да побърза. Никой не се сбогува с него.

Сваляйки маската си за последен път, Дрейк погали бузата на Калиста, но очите му срещнаха тези на Клайд над главата ѝ. Кимна леко. Клайд се качи на каретата на Дрейк и последва Куотърмейн.

Дрейк въздъхна и потърка брадичката си в косите на Калиста.

— Лисичка. Казах ти да стоиш настрана.

Калиста не спираше да обхожда тялото му с ръце. Когато най-после се увери, че наистина му няма нищо, тя отстъпи от него и видя, че Джонсън пъха пистолета ѝ в колана си. Калиста му се усмихна с благодарност. Ето, че отново я бе спасил от едно глупаво, отчаяно дело. Тя отиде при него, без да знае, че Дрейк е видял какво бе направил. Дрейк се намръщи.

Калиста не забеляза.

— Благодаря ви, че дойдохте, сър. Ако не бяхте вие...

— Е, да, всичко това накара кръвта ми да закипи, заклевам се. Не бях виждал изгрева много отдавна. — Джонсън гледаше към слънцето,

което тъкмо се показваше над хоризонта. Прозина се. — И хич няма да ми липсва обикалянето на бирариите.

Очите на Калиста се разшириха.

— Да не би да сте прекарали нощта със Саймън?

— Да. Срецнахме се и обсъдихме всичко, освен дуела, но успяхме да изпием доста бира през това време. — Джонсън погледна невинно в усмихнатите ѝ очи.

Нищо чудно, че Саймън беше полупиян. Калиста направи реверанс.

— За първи път съм доволна, че Саймън обича чашката.

Джонсън се хвана за главата.

— А аз не съм.

Калиста се засмя. Погледна към брат си. Той разговаряше сериозно с Хенри. Хенри го побутна леко.

Саймън глуповато пристъпи към сестра си. Имаше вид на съвсем малко момченце.

— Извинявай, Листа. Сигурно си бях изгубил ума. Но Алекс ме убеди, че това наистина е въпрос на чест. Къде отиде той?

— В ада, да се надяваме — отвърна Дрейк и застана до тях. Обърна се така, че Саймън да види кръвта върху ръкава му. — Доволен ли си?

Саймън се изчерви.

— Притеснен. Благодаря ти, че не стреля по мен, след като те предизвиках така. Явно съм грешал по отношение на теб.

— Беше истинско магаре и добре го знаеш — рязко каза сестра му. — Убедена съм, че заради вас двамата тази сутрин ми се появиха първите бели косми. — Тя хвана здравата ръка на Дрейк. — А сега можем ли да се прибираме вкъщи?

Дрейк я целуна по бузата.

— Завързахме коня ми в подножието на хълма, в случай че се наложи да ползваме друг транспорт. Ще дойда да обядвам с теб, а ти ще ми разкажеш как така се озова тук и какво възнамеряваше да правиш. Но първо имам да свърша една работа.

— Но, Дрейк...

Дрейк обаче я заведе до каретата на Хенри.

— Облечи най-хубавата си рокля и погледни обявите в сутрешния вестник. Днес сигурно ще имаш посетители.

Калиста разсеяно докосна обърканите си коси.

Над главата ѝ Хенри кимна одобрително към Дрейк, който намигна, сякаш прочел мислите му.

Наистина беше необходим силен мъж, за да се справи със силна жена...

Хенри помогна на Калиста да се качи в каретата, останалите също се настаняха.

Започна оживен разговор за възможностите на Уилкс да спечели изборите за кмет. Калиста беше прекалено изтощена, за да вземе участие. При едно подскачане на каретата Жълтата роза изскочи от деколтето ѝ и премига в настъпващата светлина на деня.

Хенри се наведе, хвана камъка и го обърна. По лицето му пробягаха различни чувства. Калиста посегна да разкопчее огърлицата, но Хенри поклати глава.

— Не, Мери би искала ти да го задържиш. Не мога да измисля по-подходящ собственик. Този камък символизира връзката между двете ни семейства — Хенри пусна камъка и се отпусна на седалката.

Калиста стисна ръката му и се облегна, за да позволи на слънцето да погали лицето ѝ. А на гърдите ѝ Жълтата роза улавяше всеки лъч и блестеше, изпълнена с надежда.

Дрейк се смръщи от болка, докато слизаше от коня си пред полицейския участък. Каретата му се намираше в една странична уличка, а до нея — каретата на Куотърмейн. Той явно бе разбрал, че Дрейк ще се погрижи Нортър да проговори пред властите. Куотърмейн нямаше друг избор, освен да действа веднага.

Дрейк влезе през задната врата на грозната сграда. Един войник стоеше на пост в склада, пълен с щайги и амуниции. Той препречи пътя на Дрейк.

— Ей, това не ти е улица, че да се раз...

— Няма значение. Пусни джентълмена — чу се познат глас.

Пълният съдия влезе в стаята, последван от Клайд.

— Нали ви казах, че ще дойде — каза Клайд.

Войникът отстъпи назад, но не сваляше подозрителния си поглед от Дрейк.

Съдията хвана Дрейк за ръката и го поведе по коридора към редица от заключени килии.

— Изглежда, отново се оказахте прав, сър. Мистър Куотърмейн дойде току-що и помоли да разговаря със затворника.

Дрейк понечи да отговори, но съдията сложи пръст на устните си и влезе на пръсти в стаята за надзирателя непосредствено до една от килиите. Тихо, внимателно, отвори една дупчица в стената и надзърна.

На масата имаше старомоден рог за слушане. Дрейк го взе и долепи широката му част до дървената стена. Ако се напънеш, можеше да чуе части от разговора.

От Куотърмейн:

— ... Няма доказателство... помогна в Нюгейт, ако... нищо.

Нортър говореше по-високо:

— Вече се съгласиха да помолят съда за снизхождение, ако им разкажа всичко. Копеле такова, твоят беше виновен, че излязох от скривалището си. Увери ме, че ще бъда в безопасност. А Херик бил съвсем безобиден, така ми каза. Трябваше да ги поведе... Всъщност — поведох ги — направо в затвора. А сега се махай оттук, преди да прибавя към греховете си още едно убийство.

Куотърмейн мълча толкова дълго, че Дрейк започна да изпитва безпокойство. Чудеше се какво ще направи. Нямахте да използва ножове или пистолети, тъй като Куотърмейн щеше да е последният човек, видял Нортър жив. Не, щеше да го направи по някакъв специален начин, за да не могат да го хванат.

— Разбирам — най-после каза тихо Куотърмейн. — Трябваше да се опитам да те разубедя, нали разбираш. А сега трябва да побързам, за да си опаковам багажа за дълго пътуване на континента. Но наистина съжалявам, че те заловиха, и ще те помоля да изпием по едно, в името на старото приятелство.

Дрейк чу докосването на стъкло в метал. Той остави рога и направи знак на съдията, който виждаше, но не чуваше какво става в килията.

— Отрова — изсъска Дрейк.

Тази единствена дума накара дребния човек да се раздвижи учудващо бързо за пълнотата му. Той махна на войниците, които пазеха коридора, и извади бързо ключа за килията от джоба си. Влетяха вътре в момента, в който Куотърмейн подаваше на Нортър чаша уиски, докато в другата ръка държеше своята.

Дрейк събори чашата от ръката му и взе тази на Нортър.

— Какво, по дяволите... — изръмжа Нортър. — Аз... — Но гневът му бързо изчезна, когато Дрейк подаде чашата на Куотърмейн.

— За твое здраве — каза глухо той. Куотърмейн се дръпна.

— Как смееш? Сега, когато Феликс не може да пие, би било неучтиво от моя страна...

Нортър явно вече бе проумял истината. Той блъсна Куотърмейн в стената и приближи чашата до устните му.

— Пий, копеле такова. Такъв край много ти подхожда.

Куотърмейн отчаяно извърна глава. Когато пребледня от страх, съдията кимна на войниците, които разтърваха двамата мъже.

Дрейк бръкна в джоба на Куотърмейн и извади една манерка. Разклати я и изля остатъка от течността на пода, после внимателно наля уискито от чашата на Нортър и подаде манерката на съдията.

— Ако имате животни, които трябва да се избавят от нещастния си живот, предлагам да използвате това.

Куотърмейн възвърна самообладанието си, когато войниците блъснаха Нортър на един стол и го задържаха там.

— Ще кажа, че някой от приятелите на Нортър ми е дал манерката.

Дрейк повдигна вежди.

— Очевидно често си имаш работа с крадци и убийци. Но се съмнявам, че в съда ще ти повярват.

Тези думи дойдоха прекалено много на Куотърмейн. Той изръмжа, измъкна пистолета от колана на един изненадан войник и го насочи към Дрейк. Протегна ръка за ключовете.

— А сега — бавно. Ако трябва да избягам от Англия, предпочитам да го направя като убиец, а не като крадец.

Съдията се поколеба, но когато Куотърмейн дръпна предпазителя на пистолета, той му хвърли ключовете. Войниците неохотно хвърлиха оръжията си в коридора.

Куотърмейн им махна да влязат в килията. Дрейк разбра по очите му какво възнамерява да направи. В мига, в който ги заключеше вътре, той щеше да пхне пистолета през решетката и да стреля.

Дрейк погледна към Клайд. Клайд кимна незабележимо, хвана се за гърдите и стенички, се строполи на пода.

Това беше достатъчно. Когато Куотърмейн погледна към Клайд, Дрейк сграбчи пистолета му. Куотърмейн се опита да го обърне към

него, но Дрейк удари лакътя му в стената. Куотърмейн изстена от болка. Дулото се измести и се насочи към стената на килията.

Тъй като борещите се мъже препречваха вратата, войниците не можеха да достигнат до оръжието си. Погледнаха към съдията, но не се осмеляваха да се приближат до пистолета в ръката на Куотърмейн.

Съдията наблюдаваше съсредоточено борбата.

Никой не забеляза как Феликс Нортър бръкна в ботуша си и извади малък пистолет.

Дрейк печелеше борбата... докато Куотърмейн не удари ранената му ръка. Лицето му се изкриви от болка. Хватката му отслабна, давайки на Куотърмейн достатъчно време, за да се отскубне и да насочи отново пистолета.

Отекна изстрел. Съдията и войниците се приведоха инстинктивно, после всички едновременно се хвърлиха върху Нортър и избиха димящия пистолет от ръката му.

Дрейк хвана оръжието на Куотърмейн, когато то се изплъзна от пръстите му. Куотърмейн се олюля, притискайки с ръка малката дупка в гърдите си, после се строполи на пода.

Изсмя се. Грозен, горчив звук. От устата му изби кръв.

— Винаги съм смятал... че ще умра... в леглото си... — Той присви замъглените си очи към Дрейк.

— Пожъна това, което си посял — мрачно каза Дрейк.

Клайд кимна на ученика си. Беше научил урока си. Главата на Куотърмейн клюмна.

Съдията отстъпи от Нортър и оправи перуката си.

— Какво да правим сега с теб? Ще свидетелствам, че не си го убил при самозащита, но избра страшно удобен момент да го направиш. Страхотно място си избрал, за да скриеш пистолета си. Какво ще кажете вие, сър?

Дрейк сви рамене и лицето му се смръщи, когато болката в ръката го прониза.

— Оставям това във вашите ръце. Благодаря ви, мистър Нортър. Ще следя процеса ви с голям интерес.

Нортър отвърна кисело:

— Ако очаквате благодарностите ми, така и ще си умрете, без да ги получите. Знаех, че ще се опита да ме отрови.

Дрейк се усмихна на очевидната лъжа, но просто се обърна и излезе навън.

Завързаха коня му за каретата, а Дрейк се отпусна на меките седалки, следвайки съвета на Клайд.

Стисна ранената си ръка, разсъждавайки върху превратностите на живота. В един миг Куотърмейн триумфираше, готов да убие най-големия си враг, а в следващия беше мъртъв.

Все пак Дрейк беше доволен, че не се наложи той да го убие. Беше убивал достатъчно, винаги в самозащита, но всичко се бе променило, откак срещна Калиста. За първи път той ценеше живота си. Разликата между него и Куотърмейн някога не беше толкова голяма.

Омразата беше болест, която унищожаваше всичко — и добро, и зло. Животът, основаващ се на отмъщението, беше живот на егоист, посветен на евтината тръпка от победата. И какво щеше да направи, когато изтормозеше Стантън до смърт. Остатъкът от живота му щеше да бъде празен и самотен.

Каквото и да направеше, не можеше да върне баща си.

По-добре беше да създаде наследници заедно с дъщерята на Мери Ралей.

Дрейк въздъхна и сложи маската на лицето си. Заспа с една блажена мисъл. Той също се надяваше да умре в леглото си, до Калиста.

Не, по-добре върху нея.

Устните му се разтегнаха в усмивка. За първи път от много време насам сънят му беше хубав.

Сватбата на Дрейк Кимбал и Калиста Ралей щеше да се запомни като едно от най-големите тържества през сезона. Булката, облечена в изящна дантела, обшита с топази, които да подхождат на камъка на шията ѝ, беше прекрасна като принцеса.

Очите на младоженеца, който би трябвало да изглежда строг в черното си коприно сако, бяла вратовръзка и бели бричове, блестяха толкова силно, че благородничките, които никога не го бяха виждали, открито завиваха на Калиста. Той беше богат като Крез и красив като принц. Тази Ралей, въпреки скандалите, в които се замесваше непрекъснато, беше истинска щастливка.

Най-видният от гостите беше един писател. Той остана дълго след като повечето си бяха заминали. Когато всички си тръгнаха, освен Саймън, Хенри и Мариан, които останаха в големия салон в градската къща на Кимбал, доктор Джонсън се приближи към щастливата двойка.

Дрейк пиеше шампанско, а очите му гледаха Калиста, изпълнени с неизказано обещание. Тя се изчерви и изтупа въображаема пращинка от рамото си. Дрейк се наведе и целуна топлата ѝ кожа.

Не беше я докосвал от онази нощ преди месец, когато тя укроти Дракона в собственото му леговище. Беше ѝ казал, че наследникът им ще бъде заченат в дома на родителите му, в същото легло, в което бе заченат и той.

Калиста се обърна и се усмихна, защото издутината в панталоните му доказваше намеренията му. Тя се радваше, че нейният арогантен Дракон не бе изчезнал напълно. Не беше настоявал да му обясни странното поведение на Джонсън, но знаеше, че очаква да му каже какво се бе случило на гробището. Ако изчакаше достатъчно, може би той щеше да забрави. Поне така се надяваше. Глупавата ѝ постъпка я тормозеше и единственото, което искаше, беше да я забрави.

Но Дракона имаше отлична памет.

— Прекалено рано е, за да си уморена. Чаках достатъчно дълго.

Калиста видя някаква сянка и отблъсна Дрейк, изчервявайки се още по-силно. Погледна към доктор Джонсън.

— Мога ли да ви предложа още нещо за пиене, сър?

— Не, дете, достатъчно ми е само да ви гледам.

Калиста извърна смутено поглед, но Дрейк само се ухили на разбиращия поглед на доктора.

Джонсън остави един пакет в скута на Калиста.

— Мисля, че ще е най-добре да го отворите насаме.

Калиста докосна хубавата хартия. Знаеше, че Дрейк е изпълнен с любопитство. Ако това беше онова, което предполагаше, щеше да се налага да дава обяснения. Отвори кутията. Наистина, вътре лежеше пистолетът ѝ, но под него имаше подписан от автора екземпляр на „Скиталецът“, както и книга с псалми.

Дрейк се загледа в странния подарък.

— Какво е това, за Бога?

— Много добър избор на думи, Кимбал — каза Джонсън. — Защото Бог ви остави възможност да избирате между насилието и благочестието. Просто исках да знаете, че одобрявам избора ви.

Дрейк се загледа след тях, когато Джонсън помоли Калиста да го изпрати.

На вратата докторът се наведе, за да я целуне по бузата.

— Много ви обичам, дете. Оставям на вас да изберете дали да му кажете откъде взех пистолета, но ще ви дам съвет — направете го. Няма да навреди на отношенията ви, ако той знае колко много го обичате.

Докторът тръгна по пътя си, подсвирквайки си. Щастие то им наистина много го радваше.

Думите му все още отекваха в съзнанието на Калиста след час, когато най-после останаха сами. Калиста се оттегли, за да облече нощницата си. Беше прехапала нерешително устни.

Когато влезе в голямата спалня, Дрейк се беше излегнал на леглото, облегнат на лакът. Беше само по риза, а по устните му играеше прелъстителна усмивка. До него беше сложен някакъв пакет.

Сърцето на Калиста ускори ударите си само от вида му. Най-после беше неин. Когато той потупа леглото, тя седна до него. Понечи да я прегърне, но тя го отблъсна.

— Дрейк, аз... Е, просто мисля, че трябва да знаеш... — Тя си пое дълбоко въздух и довърши бързо: — Доктор Джонсън ми върна пистолета, защото ме хвана, че се опитвам да стрелям в краката на Саймън по време на дуела, за да му попреча да се прицели добре в теб.

Дрейк се вцепени.

Калиста заби поглед в скута си, засрамена, докато той подбираше думите си.

Когато най-сетне проговори, гласът му беше дрезгав от натрупаните емоции.

— Обичаш ме толкова много?

Калиста го прегърна.

— Ти си моят живот. Обичам те повече от водата, от въздуха, от слънцето...

Той заглуши думите ѝ с целувка. Калиста понечи да съблече ризата му, но той се отдръпна. Вече беше неимоверно възбуден, но само се размърда неспокойно и ѝ подаде пакета.

— Първо отвори това. — Погледът му шареше по гърдите ѝ над дълбокото деколте на нощницата. — Побързай.

Калиста разкъса хартията с треперещи ръце. Извади отвътре една книга. И ахна. Кожената подвързия беше изключително мека. Върху предната корица имаше портрет на нея и Дрейк. В ръцете ѝ беше драконовата му маска, а той закопчаваше на шията ѝ огърлицата с Жълтата роза. Ъглите на книгата бяха инкрустирани с рубини, диаманти и бисери. Тя отвори тежкия том и видя, че вътре е описана историята на Красавицата и Звяра. По-нататък имаше родословно дърво, където тя трябваше да напише имената на предшествениците им, а след това — празни страници, в които децата им да опишат собствените си съдби.

Очите ѝ се замъглиха. Не би могъл да ѝ направи по-скъп подарък. Сякаш държеше любовта им в ръцете си, съкровище, което беше още по-скъпо, защото бе спечелено трудно.

Дрейк я придърпа към гърдите си и притисна бузата ѝ към сърцето си.

— Обичам те, красавице моя. Никога повече няма да мразя и да убивам. Вече приключихме една глава от книгата, но все още не сме постигнали истинската дълбочина на това, което можем да си дадем един на друг. — Той я целуна — нежно, дълбоко.

И ето, върху леглото, където едно малко момче бе видяло за последен път баща си в дома на предците си, те прогониха завинаги духовете от миналото. Може би някъде в отвъдното можеше да се чуе доволна въздишка. Сигурно някъде там Брайън Кимбал беше доволен, че синът му и дъщерята на Мери Ралей намериха любовта, която беше отказана на него.

Но Дрейк и Калиста Кимбал бяха прекалено заети с бъдещето си, за да се замислят за миналото...

Издание:

Колийн Шанън. Нежният звяр
ИК „Торнадо“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.